

Quỳnh Dao

BIẾT TỔ CÙNG AI

Thông tin về ebook

Biết Tỏ Cùng Ai

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 408 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Ánh nắng cuối cùng như nằm yên trên hành lang bệnh viện, Giang Vũ Vi cố đè nén sự hồi hộp trong tim bước chậm chạp về phía phòng bệnh số 212. Chiếc bảng "miễn tiếp khách" treo trên cửa với những tiếng chữ rửa cốc cần từ trong vọng ra khiến nàng chùn chân, giở chiếc nón y tá xuống, vuốt lại mái tóc dài, Vũ Vi do dự không biết nên bước ngay vào không? Hành nghề y tá trên ba năm, chịu đựng bao nhiêu con bệnh khó tánh, Vi không còn xa lạ với nghề, nhưng ban nãy khi nghe bà y tá trưởng nhìn nàng với đôi mắt dè dặt nói:

- Cô Vi, cô thử đến chăm sóc ông khách khó tính ở phòng số 212 xem, ông ta mới vào nằm đây có hơn ba hôm mà đã xua đi hết mười một cô y tá. Cô đến đi, nếu cô cũng bó tay thì chắc bệnh viện phải thua vậy.

Wũ Vi không khỏi hồi hộp. Mới ba ngày mà đã không chấp nhận mười một cô y tá? Quái thật! Vi lắc đầu. Định Khắc Nghị - Con bệnh là một triệu phú, đã là triệu phú thì nhứt định phải quen thói la hét của kẻ lăm tiền. Còn nàng? Dù sao đã chọn cái nghề cực khổ này thì cũng không có quyền khước từ nhiệm vụ.

Thở nhẹ, Vi lấy can đảm gõ nhẹ cửa. Đây là nạn nhân thứ mười hai của ông đây!

Nàng muốn hét to lên.

Tiếng gầm gừ bên trong vọng ra:

- Ma quỷ nào nữa đó? Vào đi!

Câu đón chào đầy "thiện cảm" của bệnh nhân khiến Vũ Vi buồn cười, nàng đẩy cửa bước vào, bên trong bệnh nhân đứng tuổi ngồi trên xe lăn, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, Vi chỉ nhìn thấy mái tóc bạc rồi của ông ta. Bên cạnh người đàn ông đó là một thiếu phụ với vẻ bực bội hiện rõ trên mặt. Sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Vi như chiếc phao trong cơn bão cho thiếu phụ, bà ta mừng rỡ quay sang bệnh nhân, nhưng con bệnh đã đánh tiếng trước.

- Ai đó?

Vũ Vi bình thản.

- Tôi, người thứ mười hai.

Câu đáp kỳ cục của nàng khiến ông ta quay lại, Vũ Vi nhận ngay ánh mắt bén của bệnh nhân.

- Cô nói gì?

- Tôi nói, tôi là người thứ mười hai, Nàng đáp, ánh mắt tuy có sắc nhưng nàng không sợ

Lão già khó chịu.

- Nghe nói chỉ ba hôm mà ông đã không hài lòng đến sự phục vụ của mười một cô y tá phải không? Tôi là người thứ mười hai, nếu ông lại không hài lòng thì đúng là ông đuổi đủ tá rồi đấy.

Ông lão ngạc nhiên trước lời đối đáp của Vũ Vi, hai hàng mi

dài và xạm chau lại.

- Cái gì? Cô chắc tôi lại cũng không hài lòng cô nữa à?
- Vâng, Vũ Vi đáp - Vì tôi chẳng phải là con cừu ngoan.

Ông già quay sang thiếu phụ, hét:

- Đó có nghe không? Cô y tá này lại khai chiến với tôi nữa đó.

Thiếu phụ nhìn Vũ Vi ngạc nhiên rồi quay sang người đàn ông đứng tuổi xoa dịu.

- Được rồi, nếu cha không đồng ý, thì sẽ nhờ cô y tá khác vậy.

Vũ Vi quay đi.

- Vậy thì để tôi gọi cô y tá số mười ba xui xẻo đến nhé?

Nàng vừa dậm bước thì chợt nghe ông lão lớn tiếng.

- Khoan! Cô nói gì? Người nào phục vụ cho tôi là xui xẻo à?

Vũ Vi thành thật:

- Vâng, nếu theo lời kể của mười một chị, thì đúng như vậy.

Ông lão yên lặng nghiêng đầu ngẫm Vũ một lúc, như có điều gì thú vị ông cười ngạo nghễ.

- Được rồi! Cô mười hai, cô có vẻ không thích chăm sóc tôi phải không? Vậy thì tôi cho cô biết, không có chuyện gián dị như thế đâu. Cô ở lại, tôi không cần cô thứ mười ba nào cả, cô sẽ là người xui xẻo như cô nói.

Vũ Vi nhướn mày.

- Nghĩa là ông bằng lòng để tôi phục trách ông?

Người đàn ông đứng tuổi lên tiếng.

- Ủ.

- Vậy thì... Vũ Vi nhún vai - Tôi đành ở lại vậy. Nhưng lúc nào không bằng lòng cứ bảo tôi sẽ đi. Cũng như tôi, nếu lúc nào thấy chịu đựng không nổi tôi cũng sẽ xin từ khước nhiệm vụ.

Ông Nghị trợn mắt.

- Bây giờ cô lại muốn hăm dọa tôi nữa à?

Vũ Vi cười nhẹ

- Không phải hăm dọa, nhưng lúc này tôi đã nói với ông, tôi không phải là con cừ non dễ dạy. Vì vậy nếu ông muốn, ông có thể thay đổi ý kiến ngay bây giờ.

- Thay đổi ý kiến à? Ông Định Khắc Nghị trừng mắt - Còn lâu! Khi đã quyết định một việc gì thì không bao giờ tôi đổi ý, cô đừng mong tránh né. Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ là y tá thường trực chăm sóc tôi, cô hiểu chưa?

- Vâng. Vũ Vi bước đến cạnh ông Nghị- Thế này thì tôi chỉ biết nhận vậy, đã chọn cái nghề khổ cực này thì tôi không có quyền trốn lánh. Nhìn vào đồng hồ, Vi nói - Bây giờ mời ông. Nếu tôi không lầm thì giờ này là giờ tập đi không cần xe của ông chứ?

Không đợi ông Nghị lên tiếng, Vũ Vi tới cạnh tường mang chiếc gậy lại.

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?

Ông Nghị chăm chú nhìn Vi, ánh mắt ngạo nghễ của ông đã biến mất, sự ngơ ngác thoáng qua rồi mất ngay, thay vào đó là nụ cười, nụ cười tròn rã và đột ngột khiến thiếu phụ ngồi cạnh phải giật mình.

- Cha, cha cười gì thế?

Ông Nghị vẫn cười tròn, quay sang Vũ Vi.

- Thôi được rồi, coi như tôi chịu thua cô vậy, cô mười hai ạ.

Rồi cố gắng đẩy xe tới trước, ông Nghị nói.

- Cô hay lắm, có lẽ cô sẽ phục dịch tôi được, tôi thích những người ngang như cô.

Vũ Vi cười theo. Thế này thì ta đã bị cột chân rồi, xui thật. Có điều Vũ Vi thấy khâm phục ông lão, sự lanh trí của ông đã buộc chặt trách nhiệm vào chân nàng.

- Ngoài danh xưng mười hai ra cô còn tên gì khác nữa không?

Vi nói.

- Dạ có, tôi là Giang Vũ Vi - Cánh tường vi trong mưa.

Ông Nghị gật gù.

- Tên đẹp lắm nhưng hơi yếu đuối, chẳng hợp với bản tính cô tí nào.

Rồi quay sang thiếu phụ ngồi cạnh, ông lạnh lùng.

- Được rồi, Mỹ Kỳ, cô có quyền về nhà rồi đấy.

- Thiếu phụ thở nhẹ như trút được gánh nặng, nhovn miệng cười thật tươi.sdefad

- Vậy thì mai con với anh Bồi Hoa đến thăm cha nhé?

Ông Nghị khoát tay.

- Thôi khỏi, tôi không cần mấy người nữa, có y tá trực rồi. Mấy người yên trí đi tôi chưa chết ngay đâu mà phải giả vờ lập công như vậy.

- Cha! người thiếu phụ kêu lên, rồi bối rối nhìn Vũ Vi - Tại sao cha lại nói thế, tui con...

Ông Nghị cắt ngang.

- Thôi, tôi hiểu mấy người quá rồi, Về đi! Về đi! - đây hai tiếng đã bức lắm, tôi không muốn nhìn thấy gương mặt khó chịu của mấy người nữa.

Thiếu phụ cắn nhẹ môi chịu đựng, Vũ Vi nhìn thấy ánh mắt giận dữ lóe nhanh trong mắt người thiếu phụ. Bây giờ nàng mới có dịp quan sát người đàn bà trẻ trước mặt. Mái tóc hót ngắn, đôi mày kẻ sậm trên đôi mắt đẹp và chiếc áo dài hợp thời trang. Thiếu phụ đẹp sang trọng có điều trong cái dáng dấp sang trọng đó không dấu được sự kiêu sa và vật chất. Con nhà giàu! Ba chữ đó như hiện rõ trên mặt thiếu phụ. Vũ Vi cũng thấy không khí xung đột giữa hai cha con nhà giàu trước mắt. Tình cảm họ có vẻ nhạt nhẽo chớ không thấm thiết như những gia đình nghèo. Ba năm hành nghề, ba năm lăn lóc với đời và gần gũi bao nhiêu bệnh nhân, Vi đã ý thức sự huyền diệu của tình cảm con người và nàng cũng hiểu được sự phức tạp và nhức nhối của nó!

- Vâng! Thiếu phụ đứng dậy, nàng quay sang Vũ Vi nhưng mắt vẫn hướng cao - Cô Vi, tôi gọi cha tôi lại cho cô đó, nhớ chăm sóc cẩn thận nhé.

Ông Nghị chẳng đợi Vi lên tiếng nói.

- Cô khỏi lo, cô y tá này không ăn thịt được tôi đâu.

Thiếu phụ nhú mày như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, nàng mở cửa bước ra ngoài.

Gài cửa lại xong, Vũ Vi mới quay lại đối diện với thân chủ.

- Ông có vẻ tàn nhẫn với con gái ông quá!

- Cái gì? Ông Nghị hùm nhẹ - Tôi đâu đến độ có được con gái như thế? Nó là con dâu tôi đó, chúng chỉ mong tôi chết sớm thôi!

Vũ Vi ngỗ ngàng nhìn con bệnh

- Ồ sao ông lại nói thế? Ông thù ghét tất cả mọi người sao?

Ông Nghị nhú mày

- Bây giờ cô định phê bình tôi à?

Vũ Vi cười nhẹ.

- Không dám, tôi lấy tư cách gì để phê bình ông chứ?

Ông Nghị lạnh nhạt.

- Cô vừa phê bình xong, nhìn vào mắt và thái độ cô tôi đã trông thấy sự khó chịu đó cô không ưa tôi lắm phải không?

Vũ Vi nhún vai.

- Nghề nghiệp của tôi không bắt buộc tôi phải yêu con bệnh.

Ông Nghị trừng mắt.

- Không hiểu tôi chịu đựng cô được bao lâu, chứ bây giờ tôi bắt đầu thấy ghét cô rồi.

- Ông có thể xin thay cô y tá khác ngay bây giờ!

Ông Nghị lắc đầu.

- Không, tôi đã chọn cô.

Và ông lớn tiếng.

- Sao cô chẳng thi hành nhiệm vụ của mình đi. Còn đợi gì mà chẳng đỡ tôi dậy. Định bắt tôi ngồi mãi xe lăn như thế này à?

Vũ Vi bước tới trao gậy cho ông Nghị. Trong giây phút đỡ người bệnh lớn tuổi lên, mắt nàng chạm phải tia nhìn thật mềm, thoáng bâng hoàng của ông Nghị, nhưng rồi ánh mắt đậm ấm kia cũng biến thật nhanh.

- Kê vai cô sát vào người tôi một chút.

Vũ Vi đưa vai vào, bàn tay người bệnh cố gắng bám vào đứng dậy chiếc gậy trên tay còn lại quờ quạng. Bây giờ Vũ Vi mới nhìn thấy tay ông Nghị khô đét. Có thể có một bản tính ương ngạnh cứng rắn trong một thể xác yếu đuối sao?

- Đừng có đứng chết như thế! Ông Nghị không bỏ rơi thái độ nào của Vi - Bác sĩ đã cho tôi biết, tôi cao lắm chỉ có thể sống hơn năm nữa thôi!

Vũ Vi ngẩng ngậy đầu lên, nàng không tin nhưng ánh mắt của ông Nghị đã báo đó là sự thật

- Dù cho chỉ còn sống hơn một tháng, tôi cũng không muốn có cảm giác là mình bị tật nguyền. Ông Nghị tiếp - Biết chưa? Hãy đỡ nhẹ lấy tôi được đi đứng như một người bình

thường.

Vũ Vi cố gắng đỡ lấy vai ông Nghị Nàng không còn nghĩ hay định nói gì nữa, dù gặp quá nhiều con bệnh khác nhau, nhưng chưa bao giờ nàng lại cảm thấy dễ bị xúc động như hôm nay. Từng bước, từng bước một, Vi có cảm tưởng như những bước chân kia càng lúc càng gần đến chỗ hư vô, có điều Vi hiểu, ông lão này thích được thấy mình tiến về cái chết một cách chắc chắn, chứ không muốn mình bị ngã xuống một cách tức tưởi.

CHƯƠNG 2

Giang Vũ Vi ngồi im bên giường, ngắm con bệnh đang say trong cơn mộng. Hôm nay ngày thứ 2. Chiếc bảng lý lịch treo đầu giường với vòn vẹn mấy chữ: Định Khắc Nghị 68 tuổi, quê quán Hà Bắc, bệnh tình: Hai chân tê bại, không đủ thỏa mãn tính tò mò của Vi. Nàng chỉ biết đó là một cái có làm theo ý thân chủ của bệnh viện. Sự thật ông Nghị bị chứng sung động mạch tim và gan cứng. Bốn hôm trước mới từ một bệnh viện lớn khác chuyển đến đây, từ bệnh viện mà ông cứ chê trách là phục vụ chẳng chu đáo, tiện nghi chẳng đầy đủ, hôi hám...

Nhưng thật ra, đó là bệnh viện lớn và hoàn bị nhất trong những số những bệnh viện ở thành phố Đài Bắc này.

Nằm ở bệnh viện cũ hơn nửa tháng rồi ông ta mới chuyển sang đây và đúng như điều ông Nghị đã nói cao lắm là hơn năm nữa ông sẽ nhắm mắt. Tất cả các bác sĩ cũng cho biết như vậy. Có điều không hiểu sao đến đây, đột nhiên đôi chân bị liệt của ông cứ dần dần khỏe lại, chính bác sĩ Hoàng cũng phải ngạc nhiên. Thật lạ, tại sao đôi chân lại khỏe như vậy. Sống được bao lâu nữa mà đi đứng với chân.

Với Vũ Vi nàng hiểu rõ lắm. Ông Nghị là một người cao ngạo, ông không sợ chết, trái lại còn sẵn sàng chờ giây phút ấy đến, có điều ông muốn khi "đi" ông sẽ thẳng người với hai chân, chứ không chấp nhận chuyện đến thiên đàng với đôi chân què quặt.

Con bệnh khó tính giờ đã ngủ yên, suốt một buổi sáng trị liệu bằng phương pháp vật lý và điện, đủ để làm thể xác già nua mệt mỏi, đó là chưa kể lúc nào cũng nghe ông ta chửi rửa luôn mồm. Hết mắng y sĩ và nhân viên bệnh viện làm việc bê bối, rửa đôi chân chẳng bao giờ chịu cử động theo sự sai bảo của ông, là cần nhằn bao nhiêu chuyện khác... Sự mệt mỏi quá sức đã khiến con bệnh mê ngủ có điều hình như giấc ngủ chẳng bình yên tí nào... Nét buồn khổ rõ trên mặt. Phải chăng trong giấc mộng, ông diện đã đối diện với tử thần?

Vũ Vi ngồi yên nhìn khuôn mặt trước mắt, bấy nhiêu năm hành nghề y tá, nàng chỉ biết bệnh nhân cần y tá trực trong hai trường hợp. Thứ nhất là bệnh nguy kịch sắp chết và thứ hai là khi con bệnh thừa tiền, do đó người bệnh đến với nàng chỉ có hai lối đi: một là vào nhà vĩnh biệt và hai là trở lại mái nhà êm ấm.

Riêng trường hợp của ông Nghị. Ông sẽ đi đâu? Có lần Vi nghe bác sĩ Hoàng nói:

- Đợi bao giờ hai chân ông ấy mạnh cho xuất viện là vừa, về nhà uống, chích và nghỉ ngơi nhiều một chút, hy vọng kéo dài hơn năm, nhưng sớm muộn gì rồi cái gì cái chết cũng đến.

Vũ Vi mong ông Nghị xuất viện, như vậy nàng khỏi phải chứng kiến cảnh ông ta vào nhà vĩnh biệt. Không hiểu sao Vi lại không muốn thấy cảnh đó, dù nàng đã đối diện với bao nhiêu cái chết của con bệnh, khỏi đầu chưa quen cũng có cảnh ụa mưa, khó chịu hoặc khóc theo thân nhân, nhưng bây giờ quen rồi. Thế mà tại sao? Tại sao Vi không chấp nhận chuyện đó với ông Nghị? Nàng cũng không hiểu.

Ông Nghị chột lăn qua một bên với tiếng thở dài. Trong giấc

ngủ, Vi chẳng tìm thấy sự khó chịu quá thán của một người khó tính, mà chỉ trong thấy vẻ cô đơn tội nghiệp của một mảnh đời về chiều. Trời đang vào thu, cái nóng bức của nắng hạ vẫn còn tràn ngập, một vài giọt mồ hôi xuất hiện trên trán ông Nghị. Vũ Vi nhẹ nhàng đứng lên với tay lấy chiếc khăn mềm trên bàn chùi nhẹ, sự va chạm của vải hình như làm cho ông lão giật mình, ông quay sang bên kia với hai tiếng lẩm bẩm trên môi.

- Nhượng Thành!

Nhượng Thành? Là cái gì vậy? Tên một người Một công ty hay một ký hiệu? Vũ Vi chăm chú nhìn sự biến đổi của khuôn mặt già nua. Nhưng ông Nghị hình như vẫn còn say ngủ, vẫn còn vật vờ trong cơn ác mộng. Bàn tay khô gầy của ông bám chặt lấy chăn, miệng nhả ra với những tiếng chửi rủa.

- Đồ khốn nạn... Đồ chết bầm... ngu... Ngu lắm.

Ngay trong cơn mộng cũng chửi rủa. Vũ Vi lắc đầu. Nhưng đột nhiên nàng thấy ông Nghị co quắp người lại với tiếng kêu thảm thiết của con thú bị thương.

- Nhượng Thành!

Tiếng kêu đầy nỗi thống khổ. Vũ Vi hoảng hốt cúi xuống, nhưng ông Nghị đã nằm yên.

- Kiều Gia ơi Kiều Gia! - lại đừng đi đâu cả!

Gia hay là Giai? Vi nghe không rõ. Lại tên một nhân vật. Nàng chăm chú nhìn khuôn mặt khô cằn. - lại, đừng đi! Một người đàn ông nóng nảy thế này mà tràn ngập tình cảm trong giấc mộng. - lại đừng đi! Tiếng van nài như một tức tưởi. Vi ngồi xuống thần thờ.

Ông Nghị sau một lúc trở mình đã tỉnh giấc. Đôi mắt còn mê ngủ lơ lơ, nhìn thấy Vũ Vi chăm chú ngắm mình, ông lại lớn tiếng quát.

- Con quý nào nữa đây.

Vũ Vi ngán người ra. Mới mở mắt đã lớn tiếng chửi rửa, có lẽ ông ta chưa kịp nhớ ra mình. Nàng thở phào cười nhẹ.

- Ông quên rồi à? Người số mười hai đây mà.

- Số mười hai? Ông Nghị mở to mắt, bây giờ ông đã tỉnh hẳn.

- Đúng rồi! cô y tá gần bừng!

Vũ Vi cười to, nàng bước về buồng tắm tìm một khăn ấm cho bệnh nhân. Đây là phòng bệnh hạng nhất nên trang bị chẳng kém một phòng ngủ tiện nghi ở khách sạn hảo hạng nào cả.

- Ông ngủ ngon quá! Vi vừa đỡ ông Nghị ngồi dậy vừa bảo - Ngủ hơn hai tiếng đồng hồ, có điều... trong khi ngủ ông cũng thích chửi như lúc thức.

Ông Nghị trừng mắt.

- Tôi mớ à?

- Vâng. Vi cười - Ông ngủ giống như một đứa trẻ.

Ông Nghị hừ nhẹ trong mũi.

- Cô không có quyền ví như vậy tôi cấm cô.

Vũ Vi không có vẻ gì sợ sệt.

- Ông là người bệnh khó chịu nhất, ông cấm tôi nhiều thứ quá, hèn gì chẳng có ai thích ở cạnh ông.

- Cô nói gì? Ông Nghị tròng mắt - Tôi là người có trái tim sắt. Cô đừng mong đòi hỏi những lời nhỏ nhẹ ve vuốt ở tôi.

Vũ Vi bộc trực.

- Chính ông nghĩ như vậy à?

- Nghĩ như vậy? Cô định nói gì thế?

- Tôi nghĩ mỗi người đều có những yếu điểm của mình, ông là người, ông cũng không tránh khỏi.

Đôi mày sậm trên mắt ông Nghị chau lại.

- Cô giỏi đoán lắm, làm sao cô biết là tôi có yếu điểm chứ?

Vũ Vi nhìn lên với nụ cười.

- Yếu điểm của ông là... Tiểu Gia!

Ông Nghị giật mình, đôi mắt sắc và hung dữ như muốn soi thấu qua người Vi.

- Làm sao cô biết cái tên đó?

Vũ Vi e dè.

Chính giấc mơ? Ông Nghị bàng hoàng, đưa mắt nghi ngờ nhìn Vi, nét giận dữ ban nãy lại biến mất - Ngay cả giấc mơ cũng lừa dối ta. Ông lầm bầm.

Vũ Vi đại dột lên tiếng.

- Chính những điều mà trong giấc mơ thổ lộ mới là thiệt chứ?

- Cái gì? Ông Nghị lại tròng mắt - Đừng có tài khôn! Không hiểu sao tôi lại ngu đến độ chọn cô làm y tá trực.

- Ngay bây giờ ông có quyền không cần tôi.

- Hừ! Ông Nghị hậm. hực quay mặt về phía cửa sổ, yên lặng một chút rồi quay trở về với Vi - Tôi đã nói những gì trong giấc ngủ vừa rồi?

- Ông chửi rửa đủ thứ.

Lời của Vi khiến Ông Nghị phì cười.

- Nhiên hạng người đáng bị chửi rửa như thế.

- Còn nữa, ông còn nhắc đến.. Nhược Thành!

- Cái gì?

Ông Nghị nhảy nhồm lên, ánh mắt giận dữ lại long lên:

- Trước mặt tôi mà cô còn nhắc nhỏ, tôi sẽ xé xác cô ra. Đồ điên; đồ khùng, đồ ngu!

Ông Nghị chửi vào mặt Vi như tát nước, mắt hằn đỏ tia máu. Vi có cảm giác của người bị sỉ nhục, mấy năm hành nghề kỳ khôi như vậy. Cô vùng thoát khỏi tay ông Nghị, nàng run giọng.

- Ông... Ông... Đúng là một thứ quái vật... Tôi...

Vừa định nói tôi không nhận chăm sóc ông nữa đâu thì có tiếng gõ cửa.

Được rồi. Chắc là bác sĩ tới thăm bệnh. Vi định sẵn cơ hội này sẽ từ chối nhiệm vụ ngay. Nàng bước tới mở cửa. Bên ngoài không phải là bác sĩ mà là hai gã đàn ông chững chạc trong bộ complet đắt tiền.

- À. Vũ Vi nuốt nước bọt, nghề nghiệp khiến nàng lên tiếng - Xin lỗi ông Nghị chẳng muốn tiếp khách.

Gã đàn ông cao hơn mỉm cười.

- Chúng tôi không phải là khách, chúng tôi là con ông Nghị.

Vũ Vi ngõ ngàng tránh sang một bên, để hai người đàn ông bước vào, nàng chưa kịp lấy lại bình tĩnh, đã nghe thấy tiếng quát của ông Nghị.

-Ồ hai cậu quý tử của tôi, hai cậu đến chi vậy?

- Cha! gã đàn ông hơi cao bước tới, cúi người xuống với cử chỉ chăm sóc - Cha khỏe không? Hình như lại đang giận ai nữa à?

- Cảm ơn. Ông Nghị lạnh lùng quay người đi - Bồi Trung với Bồi Hoa nếu hai cậu còn thương tôi thì làm ơn để tôi được sống yên ổn thêm ít lâu. Hai cậu về đi tôi không muốn trông thấy ai hết kể cả vợ con mấy cậu.

Định Bồi Trung - Tên gã đàn ông cao lớn, khoảng bốn mươi trong bộ y phục sang trọng mỉm cười quay lại nhìn cậu em.

- Thôi được rồi, Bồi Hoa, chúng ta về vậy, không ngờ đến gặp gì đâu không.

Quay sang ông Nghị gã tiếp.

- Vậy cha gắng giữ sức khỏe.

- Cảm ơn, tao không chết đâu.

Ông Nghị lạnh lùng, Bồi Hoa có vẻ khó chịu bước tới.

- Cha, tại sao lúc nào cha cũng có vẻ không ưa chúng con hết

vậy?

- Đi! Đi! Đi! Ông Nghị khoát tay - Đừng quấy rầy nữa tao buồn ngủ quá rồi.

- Vâng. Bồi Hoa đứng cạnh giường có vẻ tức giận bảo anh - Thôi chúng ta đi chỉ có thằng Nhượng Trần là ông ấy ưa thôi.

Câu nói của Bồi Hoa vừa dứt, ông Nghị đã quay người lại, nhanh như chớp, một tát tai thật kêu đã hằn lên má Bồi Hoa. Vũ Vi không ngờ ông Nghị lại có thể phản ứng nhanh như thế.

Bồi Trung vội vàng kéo tay em.

- Hoa, tại sao mi lại nóng thế?

Hai anh em kéo nhanh ra cửa. Vũ Vi ngo ngác với cảnh vừa xảy ra trước mắt, hai đứa con đến năm phút đã tan~. Gia đình này thật kỳ cục. Bây giờ nàng mới hiểu...

Khi Vũ Vi bình thần trở lại, nàng sức nhớ đến chuyện sỉ nhục ban nãy quay lại, nhưng câu khước từ nhiệm vụ chưa đến môi thì hình ảnh trước mặt đã làm nàng bàng hoàng.

Lão Nghị, ông già khó tính và tàn nhẫn đang ngồi tựa người vào gối, khuôn mặt tái xanh với những vết nhăn mệt nhọc hằn lên trán. Tất cả sự cộc cằn thô lỗ bình thường đã biến mất, thay vào đó, Vi nhìn thấy những giọt lệ đọng trên mắt già nua. Giọt lệ! Sự hiện diện của những giọt nước mắt lạ lùng làm Vi xúc động. Người tàn nhẫn và khô cằn như ông Nghị có thể chảy nước mắt được sao? Vũ Vi bước tới cạnh giường, cúi người xuống.

- Ông Nghị, ông vẫn khỏe chứ?

Lão Nghị ngược mắt lên, đôi mắt mệt mỏi và đầy nét buồn.

-Đừng xin nghỉ nghe, chúng ta sẽ làm hòa nhau.

Vũ Vi cúi xuống lặng lẽ kéo thẳng khăn trải giường lại, nàng ập úng.

- Ai... Ai nói với ông là tôi sẽ xin thôi phục dịch cho ông.

-Chính thái độ ban nãy của cô đã cho biết.

Ông Nghị đặt tay lên bàn tay Vũ Vi trên giường tiếp.

- Đúng ra cô phải họ Định.

- Ông nói cái chi?

- Cô phải là con gái tôi mới đúng.

Vũ Vi nhướn mày.

- Để ông suốt ngày trợn mắt la hét à?

Ông Nghị cười ngất! Vi cũng cười theo.

- Tôi thích cô lắm, nào bây giờ đỡ tôi ngồi dậy đi chứ.

Thế là suốt ngày hôm đó họ rất thân nhau, Vi không nhắc tới chuyện gia đình ông Nghị cũng như không làm ông bực mình. Mãi đến tối, khi đến giờ thay phiên trực (nàng chỉ trực ngày, còn đêm trao lại cho người y tá khác).

Sự mệt mỏi và bao nhiêu âu lo ban ngày làm thân xác rã rời, bước qua hàng lang dài vừa định lên bậc thang thì từ chiếc ghế dài bên lối đi, một gã đàn ông cao và gầy vụt đứng dậy cản lối. Vũ Vi hoảng hốt lùi ra sau, gã đàn ông có đôi mắt thật bén, mái tóc rối, chiếc mũi cao và mặt đầy râu, hấn mặc áo hở

cổ và chiếc quần cao bồi đã bạc màu.

- Ông... Ông muốn gì?

- Cô là y tá trực của ông Định Khắc Nghị phải không?

- Vâng.

- Tôi muốn biết bệnh trạng của ông ấy.

Vũ Vi nhú mày.

- Nhưng ông là ai chứ?

- Tôi là ai cô không cần biết. gã đàn ông cắn nhẹ môi, mắt thoảng buồn - Ông ấy... có thể chết không?

Vũ Vi do dự một lúc.

- Ông... Tốt nhất là ông đến hỏi bác sĩ vì bác sĩ sẽ rành hơn tôi nhiều.

Gã đàn ông chẳng chịu thua.

- Tôi biết cô biết làm sao hơn là trả lời.

- Bây giờ thì vẫn khỏe, nhưng theo lời bác sĩ thì ông ấy chỉ còn sống cao lắm là một năm nữa thôi.

Gã thanh niên có vẻ xúc động, thật nhanh hẩn quay mặt đi, Vũ Vi trông thấy gã đặt ngón tay lên miệng, đôi vai run nhẹ, nhưng chỉ mấy phút sau, hẩn quay lại, ngoài khuôn mặt tái nhợt đi nàng không còn trông thấy gì nữa.

- Cám ơn cô, xin đừng cho ông ấy biết có tôi ghé qua đây, vì ông ấy thù tôi lắm.

Vũ Vi bàng hoàng.

- Nhưng ông là ai?

Gã thanh niên nhìn thẳng, mắt hấn buồn vô cùng.

- Tôi không có tên.

- Cái gì? Vũ Vi ngạc nhiên - Làm gì lại không có tên?

- Nếu cô muốn có một cái tên để gọi, thì cứ gọi tôi là Nhược Trần, có nghĩa là "Như cát bụi vấy thôi". Hiểu không? Chẳng có một giá trị gì cả, chỉ như cát bụi, một cơn gió là bay mất hết!

Vừa nói xong là gã quay lưng mất hút dưới thang lầu.

Vũ Vi đứng yên. Nhược Trần, Nhược Trần... Cái tên lạ lùng mà nàng vẫn tưởng là "Nhược Thành"... Giống như cát bụi... Nhưng hấn ta là ai? Ông Nghị, người đàn ông kỳ lạ... Từ lúc hành nghề y tá đến nay nàng chưa hề trông thấy những nhân vật kỳ quái như vậy bao giờ.

CHƯƠNG 3

- Cô y tá trực tối qua làm tôi mệt suýt chết!

Ông Nghị ngồi trên xe lăn vừa thấy Vũ Vi bước vào đã nói.

- Cô ấy vừa ngu lại vừa đần, nói cái gì cũng không hiểu, thật không hiểu trường y tá huấn luyện mấy cô thế nào mà ba bốn năm chẳng đào tạo được một người nào lành nghề. Cô y tá đêm qua cũng vậy vừa nghe tôi hét mấy tiếng đã khóc mò rồi làm ăn gì được nữa?

Vũ Vi kéo thẳng lại khăn trải giường yên lặng nghe khi ông Nghị dứt lời nàng mới quay lại cười tươi.

- Trường y tá mở ra là để huấn luyện chúng tôi chăm sóc bệnh nhân tầm thường chứ đâu phải chỉ để chăm sóc cho riêng ông đâu, ông ạ.

- Cô muốn nói... Tôi không phải là người bình thường?

- Vâng, ông là một người khá đặc biệt.

- Đặc biệt chỗ nào?

Vũ Vi nhìn thẳng vào mắt ông Nghị

- Tôi nghĩ ông đã thấy. Nóng nảy, dễ giận, cố chấp, ương ngạnh lại không nhẫn nại. Với những bản tính đó, có bao nhiêu người chịu đựng ông nổi chứ? Vì vậy, ông đừng nên đòi hỏi ở mấy cô y tá nhiều thứ quá, nhiệm vụ của họ không

có ghi rõ là phải ngồi nghe thiên hạ chửi rửa!

Ông Nghị trợn mắt.

- Trời ơi sao cô lại hình dung tôi như một bạo chúa vậy?

- Có lẽ ông cũng gần như vậy. Vũ Vi nghĩ ngợi - Mỗi người chúng ta đều có một không gian, một lãnh thổ riêng cho chính mình, chúng ta có thể làm trời làm đất gì trong đó thì làm, nhưng bước ra ngoài thì không nên.

Ông Nghị dăm dăm nhìn Vi, ánh mắt ông thật khó hiểu, không khí trong phòng như đọng lại, một lúc, ông từ từ lăn xe về phía cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Cô lạ lắm, cô có quá nhiều tư tưởng kỳ quặc.

Vũ Vi cười.

- Không phải thế đâu, tôi chỉ là một đứa con gái bình thường có điều tôi cứng rắn hơn.

- Vâng, đó chính là lý do tôi chịu thua cô.

Vũ Vi nhướn mày.

- Làm gì có chuyện đó, dễ gì ông bị người khác xô ngã, chẳng qua tôi muốn nói, thái độ của ông đã ra ngoài trách vụ của một y tá.

- Không một y tá nào chịu nổi tôi à?

- Vâng.

Ông Nghị quay lại, lăn xe đến cạnh giường nhìn Vi đang bận rộn với công việc.

Khuôn mặt trẻ đẹp đầy sức sống, đôi mắt lanh lợi chiếc miệng ưa nói và chiếc má lún đồng tiền. Lần đầu tiên ông thấy một loại cỏ tươi trên sa mạc.

- Cho tôi biết trong thế giới riêng của cô, cô có là chúa tể không?

- Tôi à? Vũ Vi ngập ngừng - Thế giới riêng của tôi nhỏ hẹp và nghèo nàn quá thành ra tôi không có thì giờ để tác phong tác quái.

- Tôi không tin, với một cô bé có nhiều tư tưởng phong phú như cô thì thế giới riêng phải to lắm chứ chẳng bao giờ nhỏ hẹp được.

Vũ Vi nhìn ông Nghị, nàng hiểu ý ông lão, mặt chợt nóng.

- Vâng, tôi hiểu ông muốn nói đến tình cảm tôi, vâng thế giới riêng trong tim tôi lớn lắm, có điều tôi không biết mình có làm chủ được nó mãi không?

Ông Nghị cười.

- Đừng lo chuyện đó, một ngày nào đó rồi sẽ có vị hoàng tử trẻ tuổi chen vào và chiếm hẳn nó cho cô xem. Nhưng là, biết đâu bây giờ đã có rồi.

Vũ Vi không nín được cười.

- Thôi ông Nghị ạ, chúng ta đã đi quá xa rồi, bây giờ xin ông chuẩn bị để tôi đưa ông đến phòng chạy điện nhé.

Ông Nghị nhìn đồng hồ.

- Còn nửa tiếng nữa cơ mà, chúng ta còn đủ thời giờ để chuyện nhảm. Cô có thể cho tôi biết, người bạn trai cô thuộc

típ người nào không?

Vũ Vi đặt hai tay lên mép áo, nhìn thẳng vào mắt ông Nghị.

- Ông có vẻ tò mò đấy nhé, được rồi ông Nghị, tôi hiểu ông là một triệu phú, nhưng sự giàu có của ông hiện nay là do tay trắng lập nên cả.

Ông Nghị chau mày

- Chúng ta đang nói về cô cơ mà?

- Vâng, Vũ Vi gật đầu, mắt nàng đẹp hơn.

- Cha tôi cũng thuộc típ người như ông, tạo lập sự nghiệp từ đôi tay trắng, có điều ông thành công còn cha tôi thất bại, mẹ tôi đã qua đời ngay từ khi tôi còn nhỏ. Cha tôi ở vậy với tôi và hai đứa em trai, chúng tôi không hề biết khổ là gì cứ tưởng là cha mình thành công, mãi đến năm tôi vừa đậu xong trung học thì cha tôi phá sản, tất cả cơ xưởng, nhà cửa đều bị phá hoại. Vì buồn rầu và chịu không nổi xúc động, người đã tự tử để lại đứa con gái 15 tuổi, hai đứa con trai và một món nợ khổng lồ.

Vũ Vi yên lặng một lúc, ông Nghị có vẻ xúc động nhìn cô gái trước mặt.

- Tôi không có dư nhiều thì giờ để khóc, để buồn khổ, tôi bảo hai đứa em tôi, từ đây chúng ta phải can đảm hơn bất cứ một người nào khác, chúng tôi vừa học vừa làm, tôi viết mướn, em trai lớn tôi bán báo, còn cậu nhỏ nhất thì ở nhà nấu cơm cho anh chị ăn, mãi đến lúc tôi ra trường làm y tá, ngoài giờ làm ban ngày tôi còn trực đêm, mục đích là làm sao kiếm được thật nhiều tiền để những đứa em mình không còn đi bán báo vất vả nữa.

Vũ Vi cười với một chút mãn nguyện.

- Kết quả là bây giờ, hai đứa em trai tôi, một đứa năm nay học năm thứ 3 ban Giáo Dục, Đại Học Sư Phạm, đứa còn lại mới ghi ban Quốc Văn ở trường Văn Khoa.

Đó là tất cả những cái gì về tôi mà ông cần biết.

Ông Nghị chăm chú nhìn Vũ Vi.

- Bây giờ cô vẫn còn ở chung với hai em cô chứ?

- Không, chúng nó nội trú cả rồi. Mướn nhà tốn kém quá, tôi hiện an thân nơi gác trọ gần bệnh viện đây thôi.

- Cô năm nay được bao nhiêu rồi?

- Dạ 22. Vũ Vi thành thật - Chị em chúng tôi cách tuổi đều nhau. Tôi 22, em kế 20 và thằng út 18. Ông còn muốn biết thêm điều gì nữa không?

- Cô còn chưa cho tôi biết gì về người bạn trai của cô cả.

Vũ Vi mỉm cười, nghiêng nghiêng đầu ra vẻ suy nghĩ, rồi nói:

- Nghĩ cũng lạ, không hiểu sao tôi chưa tìm thấy người bạn trai nào thích hợp với mình cả. Có lẽ vì bận quá nên tôi chẳng có thì giờ để nghĩ đến chuyện yêu đương.

- Nhưng chắc chắn phải có người đeo chứ?

- Dạ. Nụ cười trên môi Vi thật tức tặc. Gần chục.

- Thế mà chẳng ưng ý người nào hết cả à?

Vi ngần ngừ.

- Có thể tôi sẽ chọn một, nhưng bây giờ chưa chắc là ai, nhưng nhiều hy vọng nhất là một bác sĩ.

- Tại sao?

- Vì bác sĩ lấy y tá là chuyện đương nhiên từ xưa đến giờ cơ mà?

Vũ Vi đứng dậy, nàng đột nhiên thấy bối rối. Hôm nay ta làm sao thế này? Tối sao lại đem cả tâm tình riêng tư ra thổ lộ cho một ông già chẳng quen biết gì cả?

Nụ cười tắt hẳn trên mặt, Vi lắc đầu xua đuổi.

- Thôi nhảm quá, khi không rồi lại nhảm chuyện không liên hệ gì với ông cả, bây giờ chúng ta đến phòng chạy điện được rồi chứ?

Ông Nghị không chống đối, Vi đẩy xe xuống phòng chạy điện, sau những màn chích thuốc, trị liệu bằng phép vật lý... Họ lại trở về phòng. Suốt ngày hôm đó, ông nằm yên chứ không còn la hét ầm ĩ như những ngày qua, thỉnh thoảng Vi thấy ông Nghị lại đưa mắt nhìn nàng một cách êm ái. Chiều đến trước khi ra về Vi nói.

- Hôm nay ông có vẻ ít nói quá!

Ông Nghị trầm giọng.

- Tôi nghĩ là tôi không có quyền đóng trò bạo chúa trước mắt cô khi trên vai cô có quá nhiều gánh nặng.

Vũ Vi bàng hoàng, nàng ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt già trù mẫn, Vi không ngờ dáng dấp hùng hồ bề ngoài của ông Nghị lại có chứa một trái tim hiền hòa như vậy, nàng buột miệng.

- Ông Nghị, xin ông đừng để ý đến những gánh nặng trên vai tôi vì nó nhỏ bé không xứng gì nếu so với nỗi buồn của ông đâu. Vì vậy, tôi nghĩ nếu ông muốn la hét, cứ tự nhiên, tôi chẳng bao giờ dám buồn.

Mặt ông Nghị sầm hẳn xuống.

- Tại sao cô biết tôi buồn?

- Tôi chăm sóc ông được hơn 4 ngày rồi, tôi nghe, tôi thấy, cũng như nhận thức được. Vũ Vi đặt tay lên bàn tay gầy guộc của ông Nghị - Tôi biết ông không vui về gì ông Nghị.

Ông Nghị có vẻ giận dữ.

- Cô đừng tài khôn, cô không hiểu gì hết đâu.

- Vâng tôi không hiểu, có điều tôi biết ông không vui sướng gì mặc dù ông giàu có, ông thành công, ông có nhà có xe có con cháu đầy đàn... Có đủ tất cả những gì mà người ta thèm khát, nhưng ông khổ.

Mặt ông Nghị quắc lên.

- Cô có cần nghe tôi khuyên chẳng? Cô đừng bao giờ đi sâu vào đời tư người khác nhiều quá, đó là một điều bất lịch sự, vì như thế cũng giống như cô muốn lột trần người ta.

Vũ Vi đứng thẳng người lên.

- Cám ơn lời dạy bảo vừa rồi của ông, tôi tưởng rằng sự tò mò vừa rồi của tôi cũng chẳng có gì làm lỗi vì người ta đã muốn biết đời tư của tôi trước mà, không ngờ...

Vũ Vi cắn nhẹ môi, quay lưng lại đi về phía cửa tiếp.

- Ông vẫn là một thứ bạo chúa!

Ông Nghị bàng hoàng.

- Cô... Cô đi đâu đó?

- Đến giờ về rồi, ông chịu khó đợi tí sẽ có y tá trực khác đến.

- Khoan! Ông Nghị nóng tính - Tôi chưa nói hết cơ mà?

Vi vịn tay lên nắm cửa không quay lại.

- Tôi là y tá, tôi chỉ có trách nhiệm chăm sóc chứ không có trách nhiệm phải tiếp chuyện với bệnh nhân... Và lại với ông... Một bạo chúa, tôi thấy tôi không có gì để nói cả.

Ông Nghị nói như hét:

- Cô không có quyền đi!

Vũ Vi quay mặt lại.

- Tại sao? Hết giờ làm việc của tôi rồi cơ mà?

- Tôi sẽ trả tiền phụ trội cho.

Nàng kéo cửa bước ra ngoài, để lại những tiếng chửi rủa của ông Nghị. Vừa ra đến hành lang, suýt nữa Vũ Vi đã đâm sầm vào người đàn ông vừa bước tới, đó là luật sư Mậu, một vị luật sư danh tiếng, đang ôm cặp hồ sơ dày cộm định bước vào thăm ông Nghị. Vũ Vi hiểu vì trước đây một lần ông ta đã đến, ngoài tư cách là một luật sư cố vấn, hình như ông Mậu còn là bạn của ông Nghị nữa.

- Ồ xin lỗi cô Vi.

- Dạ không dám, ông đến thăm ông Nghị à?

- Vâng, có một vài việc định bàn tính, sao? Ông ta vẫn chưa muốn tiếp khách chứ?

Vũ Vi ngần ngừ một chút đáp.

- Không, bằng miễn tiếp khách đã gỡ xuống ngày hôm qua, có điều, tôi thấy nếu tôi là ông tôi sẽ không chọn ngày hôm nay để bàn luận công việc.

- Sao vậy?

- Ông ấy đang nổi nóng.

Luật sư Mậu cười.

- Chớ có lúc nào ông ấy hòa nhã đâu?

Đôi mắt ông Mậu chớp nhanh sau kính chứng tỏ ông hiểu ông Nghị thật nhiều.

- Tôi thấy đôi khi cũng có.

Vũ Vi đáp, ông Mậu lắc đầu.

- Tôi chẳng đủ can đảm để đợi những giây phút đôi khi đó.

Vũ Vi cười bỏ đi, một khoảng xa nàng vẫn còn nghe tiếng nóng nảy của ông Nghị vọng lại.

- Ma quỷ nào nữa đó? Vào đi!

Nàng lắc đầu mỉm cười. Con người đâu mà lạ lùng. Có hai con trai một bày cháu nội, nhưng lúc nào cũng nóng nảy như vậy? Bước xuống thang lầu, qua khỏi phòng khách bệnh viện. Tối nay nàng còn một buổi hẹn Bác sĩ Ngô Gia Tuấn. Ông Tuấn mời nàng khiêu vũ tại nhà hàng Nam Quốc. Đây là

người đàn ông đã được Vi xếp vào hạng đầu trong những người được để mắt xanh.

Vũ Vi rảo nhanh chân, nhưng vừa vòng qua một khúc quanh, nàng lại đột ngột bị chặn lại.

- Cô Vi.

Tiếng gọi nặng chịch, lại chiếc quần cao bồi nhạt màu, mái tóc bông chiếc áo hở cổ và đôi mắt sáng. Chỉ như cát bụi...

-Ồ, ông nữa à?

- Vâng, tôi... gã thanh niên cúi đầu, chân đá nhẹ những hạt sỏi quanh đấy - Hôm nay bệnh nhân của cô thế nào?

- Ông định hỏi về ông Nghị?

- Vâng. gã thanh niên cộc lốc - ngoài ông ấy ra tôi còn hỏi ai nữa chứ?

- Ông ấy khỏe nhiều rồi ông ạ.. Có lẽ khoảng một tuần lễ nữa là có thể về nhà.

Mắt thanh niên chớp nhanh.

- Cô muốn nói là ông ấy không chết?

Vũ Vi bối rối

- Không phải thế. Sự khỏe này chỉ có thể tạm thời, trong vòng một năm ông ấy cũng phải chết,

Thanh niên ngẩng đầu lên như muốn nuốt sống Vũ Vi.

- Tại sao mấy người không trị cho ông ấy khỏi. Ông ta có tiền, thuốc mắ bao nhiêu cũng mua được cả mà.

- Cái đó đành chịu. Vũ Vi nhún vai, thái độ gã thanh niên khiến nàng xúc động - Bác sĩ đã và sẽ làm hết mọi cách để cứu ông ấy, nhưng bệnh ông Nghị vượt lên ngoài khả năng...

Thanh niên lớn tiếng.

- Cô muốn nói, chắc chắn ông ấy phải chết?

- Tôi cũng không dám quả quyết như vậy, tốt nhất ông đến hỏi bác sĩ.

- Bác sĩ và mấy người chỉ là lũ vô dụng. Thanh niên to giọng - Toàn là một lũ vô tích sự.

- Hừ, Vũ Vi khó chịu, máu nóng dồn lên mắt - Ông giỏi sao ông không lo chạy chữa cho ông ấy đi

- Tôi à? Thanh niên trừng mắt nhìn Vũ Vi - Tôi cho cô biết tôi là kẻ thù không đội trời chung của ông ấy biết không?

Vũ Vi ngạc nhiên, nàng mở to mắt nhìn thanh niên trước mặt, đôi mắt tóe lửa như muốn xuyên qua người nàng. Không ngờ... Vũ Vi không biết sự liên hệ giữa "như cát bụi" với lão Nghị như thế nào có điều nàng lạ lùng, nếu hận thù thì tại sao gã cát bụi này lại lo lắng cho lão Nghị thế?

- Ông là cái gì của ông Nghị?

- Kẻ thù!

- Vậy thì, Vũ Vi lạnh lùng - Ông nên sung sướng đi vì kẻ thù ông sẽ không còn sống bao lâu nữa đâu.

Thanh niên trừng mắt cắn môi, mắt gã đỏ như sắp khóc, gã nghiêng răng rồi buông từ tiếng một.

- Cô là một động vật có máu lạnh.

Nói xong, hắn quay lưng bỏ đi ra ngõ.

Vũ Vi trừng mắt nhìn theo ngẩn ngơ, màn đêm vậy phủ chung quanh, bóng gã đã mất trong sương mù.

CHƯƠNG 4

Ngày trôi nhanh, hôm nay là ngày thứ 10. Vũ Vi nhận vai trò y tá trực cho ông Nghị.

Trong 10 ngày qua gần như ngày nào Vi cũng xung đột hay phải chiến tranh lạnh với ông Nghị cả. Có điều ngoài vóc dáng dễ nổi nóng và giận dữ của ông ra, Vũ Vi có cảm tưởng như càng lúc càng thấy nhiều điều mới trong ông Nghị. Ông dễ xúc động và gần như biến biệt cô đơn với nỗi niềm sâu sâu kín. Vi cảm thông hơn với những lời chửi rủa hay khó tính bất chợt của người bệnh già đau khổ này.

Hôm nay, Vũ Vi đến bệnh viện với trạng thái băng khuâng lạ. Mai này ông Nghị đã xuất viện, nàng sẽ đón nhận một bệnh nhân mới. Ông Nghị tuy khó tính, nóng nảy, nhưng ông là người hiểu biết và có chiều sâu, ở gần ông Vi tuy có mệt nhọc và bận rộn, nhưng được cái không buồn hay lạc lõng. Với bệnh nhân mới, nàng sẽ gặp trường hợp nào? Vi không đoán được, có lẽ Vi sẽ gặp được một bà lão lắm mồm, một bệnh nhân ung thư nằm đờ như cán cuốc hay một kẻ máu me lắm lem vì mới bị đụng xe... Tất cả những cái trên đối với nàng đều phiền muộn và không thoải mái bằng chăm sóc cho ông Nghị.

Sáng nay lúc đến bệnh viện, trên góc phố Vi lại gặp gã "cát bụi". Chiếc Scooter đã chặn ngang đầu nàng với đôi mắt lo lắng muôn thuở. Không đợi gã lên tiếng, Vũ Vi đã cười nói:

- Ông ấy đã đi lại chẳng cần gậy được rồi, ngày mai sẽ xuất viện.

"Cát bụi" đứng yên, mắt vẫn sâu, Vũ Vi phải nói thêm.

- Về nhà ông ấy phải thuốc men đầy đủ, sự sống thì tùy ở mệnh trời.

"Cát bụi" có vẻ suy nghĩ gật đầu, thật lâu hẳn mới nói.

- Cám ơn cô, từ nay... Đôi mắt hẳn nhìn thẳng vào mắt Vi - Từ rày xin nhờ cô chăm sóc...

Thế rồi hẳn lại rờ máy chạy mất. Vũ Vi không kịp lên tiếng. Chăm sóc? Chăm sóc ai? Làm gì có chuyện đó? Mai ông Nghị đã xuất viện, trừ khi ông ấy bị đưa trở lại... Vũ Vi rùng mình, nàng biết chuyện trở về bệnh viện của con bệnh thường đồng nghĩa với nỗi chết cận kề. Vi không muốn thế, nàng có thể nhìn một bệnh nhân xa lạ lìa trần, nhưng không thể chính mắt đưa tiễn một người thân qua bên kia thế giới. Không biết tự bao giờ Vũ Vi đã coi ông Nghị như một người thân.

Đối với anh chàng cát bụi nhiều lúc Vũ Vi cũng thấy nhức óc. Cát bụi là gì của ông Nghị? Kẻ thù chẳng? Nếu là thù làm gì lại có vẻ quan tâm lo lắng cho sức khỏe kẻ thù mình đến độ như vậy? Đôi mắt buồn... Thái độ ưu tư... gã thanh niên làm đầu óc nàng rối rắm một cách khó chịu.

Bước vào phòng bệnh với tất cả những băng khuâng trên, Vũ Vi trông thấy ông Nghị đang đứng cạnh khung cửa sổ nhìn ra ngoài. Nghe tiếng động ông quay lại. Khuôn mặt trắng xanh với đôi mắt sắc đăm đăm nhìn nàng.

- Ban nãy cô nói chuyện với ai ở góc phố thế?

Vũ Vi mở to mắt, suýt tí nữa nàng đã buột miệng nói to hai tiếng "cát bụi". Nhớ đến lời hứa, Vũ Vi yên lặng bước tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài vị trí góc phố nằm gọn trong mắt nhưng Vũ Vi tin rằng ông Nghị chẳng nhìn rõ mặt gã thanh niên.

- À, cũng chẳng biết, một người xa lạ hẳn hỏi đường đến Co Long.

- Thế à?

Ông Nghị có vẻ thất vọng, chiếc gậy trên tay suýt chút đã rời ra. Vũ Vi dìu ông về phía giường.

- Thế mà... Thế mà tôi lại nghĩ là...

Ông Nghị lẩm bẩm:

- Ông nghĩ là ai

- Nghĩ là... Ông Nghị cắn nhẹ môi, một lúc mới lên tiếng -
Nghĩ là... một kẻ thù.

Một kẻ thù! Sao lại có sự trùng hợp lạ lùng như vậy? Vũ Vi ngơ ngác nhìn. Nét hờn giận hiện rõ trên mặt già nua.

- Có lẽ ông có nhiều kẻ thù lắm?

Vi hỏi, nàng nghĩ đến đôi mắt thoáng buồn của "Như cát bụi".

- Hừ! Ông Nghị hằm hừ- con người thường hay tìm nhiều lý lẽ để được ghét nhau... Tôi công nhận tôi có nhiều kẻ thù, nhưng kẻ không ưa tôi nhất có lẽ là hẳn!

- Hẳn là ai?

Vũ Vi hỏi nhưng nàng rất hối tiếc ngay khi thấy đôi mắt toé lửa của ông Nghị.

- Điều đó có liên hệ gì đến cô đâu mà hỏi kỳ cục thế?
- Vâng. Vũ Vi nhún vai, nàng cúi xuống sắp xếp lại chăn nệm
- Xin lỗi, tôi thường hay lầm lẫn đi quá nhiệm vụ của mình.

Ông Nghị yên lặng nhìn khắp phòng, ánh nắng nhạt nhòa không đủ rọi sáng nét mặt ông.

- Cô Vi. Thôi... Chúng ta làm hòa nhé? Thù hằn mãi mệt mỏi lắm, nhất là khi chúng ta còn cần nhau.

Chúng ta còn cần nhau. Ông này thật lắm cảm, Vũ Vi cười nhẹ, quay lại.

- Ông yên chí đi, chẳng bao giờ chúng ta còn có dịp để thù nhau nữa đâu vì mai ông đã xuất viện rồi.
- Tôi biết.

- Vậy thì hôm nay là ngày sau cùng tôi phải chăm sóc ông.

Ông Nghị lắc đầu.

- Không, cô cần phải theo tôi về nhà.
- Cái gì? Vũ Vi mở to mắt - Ông nói gì lạ thế?
- Bác sĩ Hoàng đã bảo, dù ở lại hay ra về, tôi cũng cần có một cô y tá riêng để phục dịch, chính cũng như lo thuốc uống cho tôi mỗi ngày, vì vậy, cô phải theo tôi.

Vũ Vi đứng bật lên mắt mở lớn.

Ông Nghị nhìn Vi bình thản.

- Nghề cô là y tá chứ?

- Vâng.

- Thế thì dù ở bệnh viện hay tại tư gia cô vẫn có thể chăm sóc con bệnh được như thường.

Vũ Vi chau mày.

- Điều đó... điều đó, tôi...

Ông Nghị cắt ngang.

- Đừng có luẩn quẩn, tôi hỏi kỹ rồi, là y tá tư cô có toàn quyền của cô chứ không tùy thuộc vào một bệnh viện nào cả. Vì vậy chẳng có lý do gì để cô khước từ chuyện đến nhà riêng chăm sóc cho tôi. Nhà tôi thì... Tôi nghĩ là cô sẽ vừa ý, vừa rộng lại có vườn hoa, tôi cũng đã dẫn dò người nhà, dành riêng cho cô một chiếc phòng rộng, ngày mai cô chỉ cần mang áo cũng cần hỏi bác sĩ Hoàng về thời khóa biểu dùng thuốc của tôi để biết rõ...

Vũ Vi đứng yên nghe ông Nghị nói, nàng cảm thấy tự ái như bị xúc phạm.

- Tôi nghĩ là tôi còn có quyền nhận hay khước từ công việc ông vừa đề nghị chứ?

- Vâng cô có toàn quyền - Ông Nghị tự nhiên - Riêng về khoản lương bổng của cô, cô khỏi phải lo, tôi sẽ trả cô một số lương gấp ba số lương hiện nay.

Vũ Vi trừng mắt nở nụ cười nhạt.

- Ông tiếp đãi chu đáo lắm, nhà có vườn hoa rộng, phòng riêng, lương gấp ba, ông nghĩ như thế là tôi chẳng còn lý do gì để từ chối nữa à?

- Nếu cô thông minh.

- Nhưng nếu tôi chẳng phải thuộc hạ người đó?

Ông Nghị nhìn thẳng vào mắt Vi.

- Thật à?

Vi chột bối rồi, một thứ tình cảm mâu thuẫn vây kín nàng. Công việc với số lương bổng như thế hấp dẫn thật, nàng không có quyền từ chối, nhưng chẳng hiểu sao sự phản kháng trong tim. - Sự giằng co giữa tiền bạc và tự ái.

- Cô không cần trả lời ngay, tối cũng được, có điều cô đừng ngại... nếu có ghét tôi đến đâu chẳng nữa, cô cũng nên nghĩ rồi tôi cũng chẳng sống thêm được bao lâu nữa đâu...

Ông Nghị nói, giọng thấp và vương đôi chút buồn bã của ông khiến Vi thấy khó xử.

- Đề Nghị của ông đột ngột quá, để tôi nghĩ kỹ lại xem.

Ông Nghị thở dài.

- Hình như tôi chưa hề cho cô biết một tí gì về gia đình tôi cả.

- Vâng.

- Cô đừng ngại đám con cháu của tôi, chúng đều ở riêng cả, từ ngày vợ tôi mất đến nay, trong nhà chỉ có tôi và 4 người làm thôi.

Vũ Vi sắp buột miệng kêu lên khi thấy số người làm khá đông chỉ để phục vụ cho một người.

- Một tài xế là ông Triệu, hai vợ chồng ông Lý người đã theo tôi mười mấy năm và một cô tớ phụ trách quét dọn. Cô yên

chí đi họ sẽ rất tốt với cô.

- Tốt với tôi Tôi không dám mong như vậy. Vũ Vi nghĩ đến bọn tôi tớ cho nhà giàu, nhiều lúc họ còn khó tánh hơn chủ nhân.

- Họ hiền lắm!

Ông Nghị tiếp, Vũ Vi lấy hộp kim ra, đã đến giờ chích.

- Chịu đựng ông nổi thì chắc họ cũng không đến nổi nào. Thôi chuyện đó để một tí nữa tính sau, bây giờ tiêm thuốc nhé?

Và suốt ngày hôm đó, ông Nghị im lặng. Vũ Vi suy tính, nửa muốn chấp nhận nửa muốn không. Mãi đến tối, trước khi về nàg mới quyết định.

- Thưa ông, tôi rất cảm động trước hảo ý của ông, có điều tôi thấy chẳng thể chấp nhận được.

Ông Nghị có vẻ ngạc nhiên.

- Sao thế?

- Không tại sao cả, tôi thấy chẳng thích.

- Phải có lý do mới được chứ? Ông Nghị lớn tiếng - Tại sao lại từ chối, lương bổng như vậy chẳng hài lòng phải không? Tôi tăng lên thêm gấp bội đấy.

Vũ Vi lắc đầu

- Thưa ông, lý do từ chối của tôi không phải là tiền bạc.

Ông Nghị đỏ mặt.

- Thế thì tại sao?

Vũ Vi tránh né.

- Tôi sẽ giới thiệu cho ông cô y tá khác, với điều kiện lương bổng của ông, chắc chẳng ai từ chối đâu.

Ông Nghị trợn mắt:

- Tôi không cần cô nào khác hết, cô định đưa ba cái lũ vô dụng đến chọc giận tôi à? Cho cô biết...

Câu nói của ông Nghị chưa dứt, thì cửa mở Định Bồi Trung và vợ đẩy cửa bước vào. Người đàn bà gầy có nét mặt lạnh lợi, vừa bước đến cửa đã cuống quýt lên.

-Ồ cha, chuyện gì thế. Cha lại giận nữa à. Bác sĩ đã bảo: không ai được phép khiến cha giận cơ mà.

Ông Nghị chưa lên tiếng, người đàn bà đã quay sang Vi.

- Cô Vi sao cô lại để cha tôi giận nữa chứ?

Vũ Vi lạnh lùng nhìn người đàn bà lấm mồm.

- Thưa bà bốn phận của chúng tôi là chỉ để chăm sóc sức khỏe cho bệnh nhân chứ không phải chịu trách nhiệm cả đến tình cảm của người bệnh nữa bà ạ.

Vợ Bồi Trung mở to mắt ngạc nhiên.

- Trời ơi! Y tá gì mà nói năng kỳ lạ vậy? Hèn gì cha không giận sao được.

Lờm Vũ Vi thêm một cái, người đàn bà tiếp.

- May là cha đã xuất viện bằng không thì...

- Tú Văn! Ông Nghị cắt ngang giọng chanh chua của người đàn bà - Nói bấy nhiêu đấy đầy đủ chưa?

Người đàn bà thay đổi giọng nói nhanh như một diễn viên sân khấu.

- Dạ... xin lỗi cha, lúc quá nóng nên con hơi lớn tiếng, cha đừng giận... mai chúng con sẽ đến rước cha... Riêng về vấn đề chăm sóc cha khỏi lo, con và Mỹ Kỳ đã tính xong chúng con sẽ thay phiên nhau để hầu cha...

Khẽ liếc về phía ông Nghị như để dò xét. Người đàn bà hạ thấp giọng.

- Hay là... cha cho chúng con cùng dọn về ở chung đi...

- Hử? Ông Nghị cười nhạt - Tội bay sợ tao chết chậm quá phải không?

Định Bồi Trung nhíu mày.

- Cha nói gì lạ thế? Chúng con chỉ muốn chăm sóc cha, chứ nào...

Ông Nghị cắt ngang.

- Chăm sóc tao à? Bồi Trung tao không ngờ tao có một đứa con có hiếu như vậy. Trong lúc tao ngã bệnh mày đã lấy hết hai trăm mấy chục ngàn để ăn chơi. Tao biết mày với thằng Bồi Hoa đã tính toán chúng bay chỉ mong tao chết để chia gia tài thôi.

Mặt Bồi Trung tái xanh, nhưng gấn vẫn cố làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Thừa cha con có lấy một ít, nhưng đó là con mượn tạm để

trả tiền cho thợ. Một tháng nữa con sẽ hoàn trả cha, chứ không có giựt luôn?

Ông Nghị khoát tay.

- Thôi được bỏ chuyện đó qua một bên đi, thế hôm nay chúng bây đèn đây làm gì?

Vợ Bồi Trung dành nói trước.

- Tụi con mới đến viếng bác sĩ Hoàng ông ấy khuyên nếu cha xuất viện thì cũng cần phải có người để chăm sóc. Vì vậy chúng con mới đèn đây hỏi ý kiến cha, xem giữa con với Mỹ Kỳ cha muốn ai về hầu?

Ông Nghị đưa mắt nhìn con dâu.

- Thôi cảm ơn. Tôi không cần ai hết, có cô y tá riêng cho tôi là đủ rồi.

Rồi đưa mắt sang Vũ Vi ông Nghị dò hỏi.

- Thế nào cô Vi?

Vũ Vi bối rối, nàng bước tới chưa kịp lên tiếng thì Tú Văn lại nhảy vào.

- Trời ơi cha còn chịu nổi cái giọng làm cao của những cô y tá nữa sao? Nhất là cô...

Vũ Vi nghe đến giọng chua ngoa của người đàn bà, nàng thấy khó chịu và thay đổi ngay ý kiến.

- Ông Nghị tôi nhận lời mời của ông, ngày mai tôi sẽ tiếp tục chăm sóc ông cho đến bao giờ ông thấy không cần nữa thì thôi.

Sự chấp nhận của Vi khiến mắt ông Nghị sáng lên. Nụ cười thắng trận nở trên môi người đàn ông đứng tuổi. Ông quay sang con dâu.

- Đấy cô thấy không? Chuyện của tôi đã giải quyết rồi, cô cứ ở nhà chăm sóc nhà cửa nhất là ông chồng của cô, đừng để nó suốt ngày la cà ở vũ trường, quán rượu và đám con sao cho nó đừng biến thành du đảng là tốt lắm rồi.

Mặt Tú Văn tái rỗ, đôi môi run lên không thành tiếng.

- Cảm ơn, con biết dạy chồng con ít ra cũng không để anh ấy giống như bố...

- Tú Văn, Bồi Trung chặn kịp thời câu nói của vợ, hần kéo tay Tú Văn lôi đi - Thôi chúng ta về. Và quay sang ông Nghị, hần nuôi hy vọng chót - Mai con đến rước cha nhé?

Nhưng ông Nghị cương quyết.

- Không cần, mai có ông Triệu đến rước và cô Vi ở đây sẽ chăm sóc cho tao. Mày với Bồi Hoa khỏi phải đến.

Bồi Trung ngập ngừng một chút nói.

- Được rồi tùy ý cha.

Tú Văn và Bồi Trung đã bước ra khỏi phòng nhưng giọng chua của người đàn bà vẫn còn vọng vào.

- Cha anh càng lúc càng khó chịu, em chắc là 10 phần hết 8 là ông thế nào cũng lẹo tẹo gì với cô y tá.

Vũ Vi cắn nhẹ môi, nàng bước ra khép cửa lại rồi quay sang ông Nghị, bây giờ ông có vẻ thật bình yên giọng nói nhỏ và đầy tình cảm.

- Cảm ơn cô Vi, cảm ơn sự thay đổi ý định của cô. Tại sao cô lại thay đổi như vậy.

- Vì tôi thấy ông cô độc, bên cạnh ông không có lấy một người thành thật thương ông, vì dù có gia tài đồ sộ tôi vẫn thấy ông là kẻ khốn cùng nhất trên phương diện tình cảm. Ông đã già một cách phiền muộn... Vũ Vi muốn hét lên như thế nhưng không hiểu sao nàng lại chỉ mỉm cười.

- Ban nãy ông bảo sẽ trả lương gấp 3 cho tôi phải không?

Ông Nghị yên lặng nhìn Vũ Vi. Cái nhìn của ông cho nàng biết ông đã hiểu tất cả ý nghĩ thầm kín của nàng. Ông không nói gì chỉ cười nhẹ.

- Vũ Vi cô thông minh và dễ thương lắm.

Vũ Vi? Đây là lần đầu tiên Vi nghe ông lão gọi thẳng tên mình, tiếng gọi thật tự nhiên, thật ấm, nàng chợt xúc động, ông Nghị nhắm mắt lại, ông có vẻ mệt mỏi. Và trước mắt Vi bây giờ chỉ có bóng dáng của một người già cô độc buồn phiền. Mắt Vi chợt ướt, nàng bước đến đắp chăn cho ông lão và nghe lỏm bõm những tiếng gọi của người già trong cơn mê.

- Nhược Trần! Nhược Trần! Đây là lúc con nên trở về với cha...

Vũ Vi ngỡ ngàng. Tiếng gọi của ông Nghị như một lời gọi mời thống thiết và đau khổ. Nhược Trần... Nhưng hắn là ai?

CHƯƠNG 5

Xe lướt êm qua khu phố sầm uất của thị xã Đài Bắc, vượt cầu Viên Sơn rồi hướng về núi Dương Minh. Với tài cầm lái khéo léo của ông Triệu, tất cả những người trên xe đều cảm thấy thoải mái. Nhưng Vũ Vi lo lắng khi thấy xe chạy khá xa thành phố.

- Ông Nghị, tôi không ngờ nhà ông lại ở trên núi thế này.

- Cô không thích à? Ông Nghị hỏi - Không sao đâu, tuy xa thật nhưng mỗi tuần tôi sẽ cho cô nghỉ một ngày, để cô khỏi lỗi hẹn với ông Bác sĩ.

Vi ngơ ngác.

- Ông bác sĩ nào?

Ông Nghị tinh nghịch.

- Bác sĩ quang tuyến của cô đấy, Ngô Gia Tuấn phải không?

Mặt Vi đỏ lên.

- Ông làm như nhà trinh thám không bằng.

Ông Nghị cười đắc ý.

- Có gì đâu. Hôm cô đưa tôi vào phòng chiếu điện, nhìn đôi mắt của ông bác sĩ là tôi biết ngay ông ấy yêu cô. Thế nhưng ông ta có chiếm được tim cô chưa chứ?

Vũ Vi khó chịu nhìn ra cửa. Cây cỏ như chạy vụt ra sau.

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa, tôi không thích ai đề cập đến đời tư tôi. Đến nhà ông chưa?

Xe trèo lên những con dốc thoải, núi lưng lửng xuyên qua mây, loài tòng bá rậm rạp phủ lá xanh rì. Ông Nghị nhún vai.

- Thế thôi, nhà tôi ở trước mặt đấy.

Xe quanh trái rẽ vào con lộ nhỏ trải sỏi hai bên đường những hàng trúc vươn cao.

Vũ Vi đưa mắt quan sát khu rừng thưa nhưng thật đẹp. Xe dừng trước cổng sắt. Một tấm biển bằng đồng treo trên cao với ba chữ "Vườn mưa gió". Vũ Vi quay lại nhìn ông Nghị

- Tôi chưa bao giờ thấy ai đặt cho vườn của mình một cái tên kỳ cục như vậy.

Ông Nghị tảng lờ như không nghe, người gác cổng đã mở cổng xe lăn bánh vào. Vi ngậy ngất với mùi hoa nhài. Nàng đưa mắt ngắm những cánh hoa nở rộ trong vườn, khiu vườn thật lớn, trúc thật nhiều. Thế này thì nhất định chủ nhân phải thích trúc lắm. Một cây tòng cao vút, màu xanh của lá còn bị nhạt nhòa bởi sương mai, qua những vườn là một hồ nước rộng với những vòi nước phun cao liên tục, hơi nước thoảng qua người nàng, nắng xuyên nhẹ qua tầng lá rọi sáng lung linh từng bọt nước. Vi có cảm tưởng như đây là những hạt ngọc. Sức sống như vùn cao trong người; nàng mơ ước, phải chi đôi tay mình thật dài để được ôm lấy tất cả.

Xe dừng lại, Vi bước xuống với một tâm hồn lâng lâng, bức tượng trong vườn hoa thật đẹp. Định bước đến vuốt ve pho tượng nhưng Vi không dám. Có tiếng ông Nghị hỏi.

- Đẹp không? Sang Âu Châu lần trước thấy đẹp quá nên tôi mang về đây. Bực tượng với khuôn mặt. Nhiều khi tôi có cảm giác như đây là một người bằng xương bằng thịt chứ không phải là tượng đá.

Ngừng lại một chút ông tiếp.

- Tôi đã tốn một số tiền khá lớn. Vì khi nhìn pho tượng khiến tôi nhớ đến một người.

Vũ Vi tò mò.

- Ai thế? Người yêu của ông?

Ông Nghị gật đầu.

- Vâng, người tôi thương nhất đời.

- Thế bây giờ bà ấy ở đâu, vẫn ở đây chứ?

- Không, nàng đã đi rồi!

Vũ Vi nhìn ông Nghị, nàng chợt thấy mình đi quá vào đời tư của ông Nghị, không nên thế, Vi tự nhủ. Nhất là khi ông ta đã ngoài sáu mươi, cái tuổi mà đời có thể viết thành một truyện dài vô tận, Vũ Vi đưa mắt lảng ra vườn hoa, loài tường Vi và nhài nở đây một góc vườn, chen chúc vào đấy là những hoa không rõ tên. Đây đúng là một thiên đường. Giữa khu vườn là ngôi nhà hai tầng, một màu trắng tinh khiết nổi bật với những cánh cửa sổ lớn rộng.

Bạc tam cấp, cột đều được đúc theo kiểu La Mã thời xưa. Vi kêu lên.

- Tôi không ngờ ông lại có cung điện đẹp thế này.

Ông Nghị cười kiêu hãnh, chỉ tay về phía nhà nói.

- Xong chưa bây giờ để tôi giới thiệu người trong nhà với cô nhé!

Vũ Vi ngoan ngoãn bước theo ông Nghị. Vợ chồng ông Lý và Thúy Liên đều đã đứng sẵn đón họ nơi ngạch cửa. Ông Lý khoảng năm mươi ngoài, người có vẻ dữ dằn với chiếc sẹo trên trán; và khi ông bước tới thì Vi mới thấy chân ông bị tật, bà Lý trái lại mập mạp với khuôn mặt hiền hậu dễ thương, vừa thấy nàng đã cười nói.

- Chào cô. Rồi cô sẽ thích nơi đây lắm cho xem! - đây chúng tôi sẵn sàng giúp cô. Có gì cần cô cứ gọi nhé.

Riêng về Thúy Liên cô nàng chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, người Thượng nhưng đẹp và hiền một cách thật thà. Bà Lý quay sang Thúy Liên.

- Thúy Liên phải vâng lời cô Vi nhé?

- Dạ... dạ... dạ...

Bây giờ thì Vi mới biết vai trò của bà Lý, bà chính là người quản gia trong gia đình này. Nàng quay sang ông Nghị:

- Vào nhà nhé? Ngoài này gió lạnh quá không thích hợp với sức khỏe của ông.

Thật vậy, gió cuối thu ở trên cao lạnh như gió bắc. Khu rừng trúc xào xạc theo từng cơn gió làm cho người ta có cảm giác như bị từng mũi kim ấn mạnh vào người. Tất cả bước vào phòng khách. Ông Nghị vừa ngồi xuống ghế đã thở ra.

Thúy Liên mang nước ra cho ông Nghị và Vũ Vi, trong khi bà Lý mang va ly lên lầu.

Ông Nghị đưa mắt nhìn theo bóng bà Lý rồi nói.

- Ở đây cô khỏi phải mặc blouse cũng được.

- Nhưng tôi là y tá mà?

Ông Nghị lắc đầu.

- Nếu có thể xin cô đừng mặc chiếc áo đáng ghét đó, vì tôi không muốn thấy nhà tôi giống như nhà thương.

Vũ Vi cười nhẹ không phải nàng thích gì chiếc áo blouse, nhưng trong chiếc va ly nhỏ của nàng không có lấy một chiếc áo nào thích hợp với vẻ sang trọng của căn nhà này. Cả phòng khách đều trải thảm, ghế bọc da đen, cửa màu lá, lò sưởi to viền bên ngoài bằng đá cẩm thạch. Cả gian phòng gần như chỉ gồm hai màu đen trắng, trừ bình hoa Hồng màu đỏ trên bàn.

- Tôi không ngờ chỉ cần hai màu đen trắng thế này mà phòng khách lại đẹp như vậy.

Vi nói, ông Nghị gật đầu.

- Kê trang trí phòng này kỳ cục lắm cô ạ.

- Sao lạ vậy?

- Tôi nói chắc cô không tin đâu, hẳn thiết kế căn nhà này lúc mới mười tám tuổi thôi và chẳng hề đặt chân vào một trường trang trí nào cả.

- Như vậy chắc bây giờ ông ta nổi tiếng lắm rồi hở ông?

- Không - Ông Nghị nói - Nó bây giờ chả là cái gì cả.

Vũ Vi không để ý đến sự biến đổi trên nét mặt ông Nghị, nàng đưa mắt nhìn một bài thơ lộng kiếng trên vách.

"Phong vũ lâu trung thính phong vũ.

Tà dương cảnh lý khán tà dương"

Tạm dịch:

"Ngắm cảnh chiều trong cảnh chiều

Nghe mưa gió trong lầu mưa gió".

Vi nghe chùng như đây là tâm sự của ông Nghị. Nàng bước đến cửa nhìn ra ngoài, nắng chiều bành bồng theo nắng cuối, màu sậm cam chiếm cả khoảng trời rộng và khi nàng quay đầu lại thì thấy ngay ông Nghị đang nhìn mình.

- Cô thích căn nhà này chứ?

Vũ Vi cười nhẹ.

- Vâng, nhưng chỉ sợ không thích hợp với "gió mưa" của nó thôi.

Ông Nghị gật gù.

- Cô thông minh lắm, nhưng đừng thông minh quá coi chùng hồ nhé. Bây giờ cô có quyền đi xem khắp nơi nếu cô thích.

Vũ Vi nhìn đồng hồ nói.

- Để tôi lấy thuốc cho ông uống và đưa ông về phòng nghỉ, xong đi sau cũng được.

- Cô đúng là một y tá gương mẫu.

Ông Nghị khó chịu nói. Vũ Vi cười nhẹ, nàng đưa ông lên lầu việc lên xuống lầu đối với một bệnh nhân như ông Nghị quả là một điều khó khăn, sự bức dọc lại đến, ông bắt đầu chửi rửa chiếc cầu thang khốn nạn, mắng đôi chân mất dạy và sau cùng chửi đến cả người xây cất vô duyên.

- Ngủ như bò, làm cái cầu thang gì chẳng giống ai cả. Tại sao bày đặt cất lầu làm chi cho người ta mệt mỏi như vậy.

Vũ Vi không nín cười.

- Ông vừa cho người ta là thiên tài, bây giờ lại mắng người ta ngủ, lạ vậy? Nhà cất được bao nhiêu năm rồi thưa ông?

- Mười một năm.

- Đấy ông thấy không, mười một năm trước làm gì người ta biết được bây giờ chân ông bệnh.

Ông Nghị yên lặng, lên tới lầu trên khung cảnh khác hẳn bên dưới, cách bày trí bây giờ chỉ sử dụng độ nhất hai màu đỏ và trắng. Không khí có vẻ nóng chứ không lạnh như tầng trệt, Vũ Vi thích thú.

- Kiến trúc sư xây nhà nhà tên chi vậy?

Ông Nghị cắt ngắn.

- Nhược Trần.

Vũ Vi ngỡ ngàng, sự xúc động của nàng không qua được mắt ông Nghị.

- Tại sao khi nghe đến cái tên đó cô lại xúc động.

- Vì tên đó khiến tôi suýt chết, ông quên rồi sao?

Ông Nghị yên lặng. Vũ Vi đưa mắt nhìn quanh.

- Tôi không tin là ông đã quên, tôi cũng không muốn can thiệp vào chuyện của ông.

- Vì đó không phải là bốn phận của cô phải không? Ông Nghị hỏi - Lúc nào tôi cũng thấy cô sắp xếp công việc và tình cảm máy móc quá!

Vũ Vi cười, nàng lảng sang chuyện khác.

- Thưa ông phòng ngủ ông ở hướng nào?

Ông Nghị như chẳng nghe câu hỏi, ông chống gậy bước tới một căn phòng và nói.

- Đây là phòng sách, tôi không biết cô thích xem sách không? Nhưng ở đây thuở xưa có một người rất mê sách, hẳn gần như khiêng hết cả sách của thành phố Đài Bắc về chất đống ở đây.

Vũ Vi nhìn vào, suýt chút nàng đã kêu lên. Trong phòng đầy ắp cả sách, ngoài khung cửa sổ ra gần như tất cả đều là kệ sách.

Sách trên kệ được phân loại và sắp xếp hết sức ngăn nắp. Phần lớn là loại nghệ thuật, kiến trúc, văn học... Khi Vi kéo một quyển tuyển tập truyện ngắn của Peal Buch xuống nàng mới thấy bụi bám đầy tay, điều đó chứng tỏ kệ sách đã lâu chẳng được người chăm sóc đến. Trên trang giấy đầu tiên nàng thấy hai hàng chữ:

"Mua tại quán sách cũ đường Cổ Lãnh ngày 14 tháng 10 năm 1964"

"Nhược Trần"

Vũ Vi nhớ đến hình ảnh gã thanh niên mặc áo sòn vai, quần bạc màu với mái tóc bông... Nhất là đôi mắt lúc nào cũng đầy phiền muộn, nàng không ngờ hẳn lại là chủ cuốn sách đang cầm trên tay và cũng là kẻ thiết trí cho ngôi nhà này. Đặt quyển sách vào vị trí cũ rồi nhìn thoáng sang những quyển sách khác "Trên đỉnh vực - Nhà quý tộc - Cha con - Người ngư phủ trên băng đảo - Nước mắt của con nọan lạc bầy - Anh em nhà Kramazov - Notre dame de Paris - Khải hoàn môn - Lana..." cả một thư viện thu hẹp. Ngoài những quyển sách dịch ra Vũ Vi cũng nhìn thấy những quyển sách về văn học Trung Quốc "Chuyện xưa và nay - Bá Gia Từ - Thạch điểm đầu - Thi kinh thông dịch..." Tất cả 50 mấy cuốn. Mắt Vi như hoa lên tính mê sách ngày nào của nàng như trở lại. Vi mê sách lắm, nhưng có việc vì công việc đã lâu nàng không có cơ hội để đọc, bây giờ ở đây có cả rừng sách thế này thì còn gì bằng. Kéo một quyển khác ra, Vũ Vi đọc thấy "Huyền cơ túy cầm" đây là một cuốn sách chơi chữ của Trung Quốc. Cũng trên trang đầu nàng cũng thấy một hàng chữ khác của Nhược Trần.

"Mua được quyển sách gần như tuyệt bản này với giá cao vẫn không uổng, tuyệt thật"

Tháng 2 năm 1963

"Nhược Trần"

Lật thêm vài trang Vũ Vi đọc phớt qua những bài thơ Bửu tháp, Hồi văn - Phụng thắng và các thể thơ lạ lùng khác. Nàng như bị cuốn hút theo, mãi đến lúc Vi quay lại, nàng mới đỏ mặt với cái nhìn của ông Nghị.

- Tôi có thể mượn quyển này về phòng xem được không?

Vi hỏi. Ông Nghị gật đầu.

- Sách ở phòng này cô muốn xem cuốn quyển nào cứ lấy, chỉ cần xem xong mong cô để lại đúng chỗ là được.

Vũ Vi chớp mắt.

- Bây giờ tôi mới biết ông là người giàu có thật.

Ông Nghị cười, nụ cười có vẻ buồn phiền.

- Vâng tôi giàu lắm, nhưng cũng thật nghèo. Tôi đã đánh mất đi nhiều thứ...

Vũ Vi không hiểu ông Nghị đã mất mát những gì, nhưng cũng không tò mò hỏi. Trước mắt nàng chỉ có một kho tàng sách quý giá. một lúc thật lâu Vi mới đưa ông Nghị về phòng riêng của ông. Đó là căn phòng rộng trải thảm xanh với những vật trang trí cùng màu Vũ Vi có cảm giác như mình đang ngụp trong biển cả.

Cửa sổ đối diện với thung lũng. Nhìn xuống có thể trông thấy bao quát thành phố Đài Bắc. Đẹp thật! Vũ Vi buột miệng. Nhìn lên bờ tường cạnh khung cửa, nàng lại thấy một bài thơ khác.

"Chiều buồn như mây.

Lòng ta băng khuâng.

Như những con trăng sầu.

Hồn chợt buồn như lá thu".

Vũ Vi quay lại nhìn ông Nghị như muốn tìm một cái gì trên khuôn mặt già nua. Đâu có gì toàn vẹn trên cuộc đời này thì

con người cũng chưa hẳn có đủ tất cả. Nếu họ giàu về vật chất thì trên phương diện tinh thần họ cũng phải thiếu thốn. Vi nghĩ vớ vẩn mãi đến lúc ông Nghị nhận chuông trên đầu giường.

- Để Thúy Liên nó đưa cô xem phòng riêng của cô nhé? Sau bữa cơm nếu cô có gì thắc mắc cứ đến đây tôi sẵn sàng trả lời cô.

Thúy Liên đưa Vũ Vi qua một căn phòng gần đấy. Phòng được trang trí toàn màu hồng từ bàn trang điểm, tủ áo đến giường ngủ. Vi thích thú trong sự ngạc nhiên, từ khi bước chân vào "Vườn mưa gió" đến giờ nàng thấy cái gì cũng lạ và lộng lẫy. Vi có cảm giác như mình đang lạc vào một thế giới nào khác.

- Thưa cô, cô còn cần điều gì nữa không?

Câu hỏi của Thúy Liên mang Vi về thực tại.

- Thôi cảm ơn.

Đội Thúy Liên ra khỏi phòng, Vũ Vi khép cửa lại rồi đến thẳng cửa sổ. Pho tượng đá nằm trong tầm mắt nàng vì căn phòng hướng về phía vườn. - đây nàng có thể thấy được cả những dãy núi xa xa. Tiếng chim và côn trùng tạo thành một bản nhạc đại hòa tấu. Vũ Vi đắm chìm trong cơn mộng, nàng không muốn rời khung cửa.

Quyển sách lấy từ thư phòng vẫn còn để trên bàn Vũ Vi bước đến cầm lên, chợt một mảnh giấy rơi xuống đất nàng vội cúi xuống nhặt lên. Đây là một bức phát họa, người trong tranh là ông Nghị, bên cạnh có hàng chữ nhỏ bằng bút chì, chữ đã nhạt nhòa nhưng Vi vẫn đọc được.

"Ảnh của cha

Nhược Trần vẽ.

Mùa xuân 1963".

CHƯƠNG 6

Trong buổi cơm tối, Vũ Vi lại đối diện với ông Nghị. Vì sức khỏe kém ông Nghị chẳng thể xuống lầu, nên bữa cơm được dọn nơi phòng khách ở tầng hai, dưới ánh đèn nhạt gian phòng trông thật ấm cúng, khuôn mặt của ông Nghị có vẻ dễ chịu hơn lúc ở bệnh viện.

- Cô Vi, cô thấy gian phòng dành cho cô thế nào?

Ông Nghị hỏi, Vũ Vi thành thật

- Với tôi nó có vẻ sang trọng quá! Từ ngày gia đình bị phá sản đến nay, tôi chưa hề dám mơ được ở một căn phòng như vậy.

Ông Nghị nhìn Vi với ánh mắt thông cảm.

- Người dễ thương như cô phải có một căn phòng như vậy mới thích hợp.

Wu Vi yên lặng, bây giờ nàng có vẻ dễ thương hơn. Chiếc balouse trắng đã được xếp vào ngăn tủ. Vi mặc chiếc pull cổ cao màu đen với quần tây dài màu đỏ, áo quần tuy cũ nhưng vẫn không làm cho Vi mất đi vẻ trẻ trung.

- Cô phải ở trong một ngôi nhà thế này mới thích hợp. Nhất là với người thích đọc sách và ưa mơ mộng như cô...

Wu Vi cười tươi.

- Theo ông tôi là người thích mơ mộng lắm à?

- Ở vào tuổi của cô không phân trai hay gái ai cũng đều thích mơ mộng cả. Ngay cả tôi khi xưa cũng vậy.

Vũ Vi lắc đầu.

- Đáng tiếc thật, thế mà tôi cứ nghĩ là mình không hề có được những giây phút như vậy chứ. Ông nghĩ xem suốt ngày tôi phải quay cuồng trong công việc thì làm sao rảnh được để mơ mộng chứ? Tôi chỉ mong sao hai đứa em mình có cơm ăn và mỗi năm có tiền để đóng học phí là yên lòng rồi.

Ông Nghị yên lặng nhìn Vi.

- Từ đây cô khỏi phải lo chuyện đó nữa cô Vi ạ. Và Ông rót một cốc rượu nâng cao lên, nói.

- Nếu tôi sống thêm được một ít năm thì lương của tôi sẽ đủ cung cấp cho mấy cậu em cô. Vậy cô hãy nâng ly lên để cầu cho tôi được sống lâu đi chứ.

Vũ Vi đưa tay chặn lại.

- Đừng ông, bác sĩ bảo không nên để ông uống rượu.

Ông Nghị cười.

- Tạm thời quên chức vụ y tá của cô một chút không được sao? Và lại đây chỉ là rượu chát thôi chứ không phải rượu mạnh đâu. Nâng ly được chứ?

- Nhưng tôi không biết uống rượu.

- Vậy thì hôm nay tập uống một tí đi.

Vũ Vi hất nhẹ mái tóc ra sau.

- Vâng, nhưng một ly thôi nhé, một ly để mừng cho sức khỏe và hạnh phúc của ông.

Ông Nghị cười sau khi hớp một hớp rượu, ông bắt đầu ăn. Bữa cơm thật ngon, toàn là những thức ăn Tứ Xuyên. Gắp một miếng cá chà bông Vũ Vi cười nói.

- Thế mà tôi tưởng ông là người phương Bắc chứ.

- Vâng tôi người Bắc nhưng thích ăn thức ăn trong Nam hơn. Bà Lý giỏi lắm, thức ăn gì bà cũng biết làm cả. Lúc trước, khi tôi còn mạnh gần như ngày nào ở đây cũng có tiệc, khách bốn năm chục người vẫn do một tay bà ấy nấu.

Nghĩ đến một người thích thù tạc như ông Nghị mà Bây giờ phải dùng cơm một mình, Vi thấy cảm động vô cùng.

- Tiệc không còn tổ chức không phải chỉ từ lúc tôi ngã bệnh, mà ngay từ khi con tôi nó bỏ đi...

Vũ Vi nhìn thẳng ông Nghị, nàng bạo dạn hơn.

- Sao không gọi ông ấy trở về?

Bỗng nhiên ông Nghị buông đũa xuống, mặt ông đổi sắc ngay.

- Cô nói gì thế. Cô bảo gọi ai về?

Vũ Vi chẳng bối rối.

- Con trai của ông.

- Cô nói đùa nào? Cô muốn khuyên tôi đem hai cái thằng con trời đánh, chỉ biết tiền đó về hay sao?

Vũ Vi nhả nhận.

- Không phải, tôi muốn nói đến một người khác.
- Một người khác, cô có điên không!
- Dạ không, tôi không điên; tôi muốn nói đến đứa con trai quý nhất của ông. Anh Nhượng Trần.

Hai chữ Nhượng Trần vừa thoát ra khỏi miệng Vi, gian phòng bỗng như tối hẳn lại. Vi nghe tiếng gió vi vu ngoài cửa. Tiếng kèn khê vẳng từ xa, tiếng tích tắc của đồng hồ trên tường và cả những hơi thở giận dữ. Vũ Vi ngồi yên nơi bàn, nàng có cảm giác như vừa phạm tội. Vi không dám nhìn thẳng vào ông Nghị nữa.

- Nhìn tôi đây cô Vi.

Giọng nói của ông Nghị sắc và lạnh.

- Cô đã biết những gì về gia đình tôi

Vi chậm rãi đưa mắt nhìn lên, nàng chợt thấy hối tiếc với hành động đại dốt vừa qua của mình.

- Tại sao cô biết được chuyện đó?

- Nhờ quyển sách này.

Vi nâng quyển sách mà nàng mang theo lên bàn ăn. Nàng mở ra và trao bức họa cho ông Nghị.

Ông Nghị nhìn chằm chằm vào bức tranh, khuôn mặt ông thay đổi dần, nét buồn hiện rõ trong khóe mắt, ông cắn nhẹ môi.

- Vâng con trai tôi đấy. một thằng tôi yêu nhất nhưng cũng giận nhất.

Vi nhớ lại dáng dấp lo âu của gã thanh niên ở đầu phố. Nàng hồi tiếc.

- Đúng ra tôi phải biết ngay như vậy.
- Cô nói gì? Cô đã trông thấy nó rồi à?
- Dạ.. dạ.. Vi lúng túng.
- Cô đã trông thấy nó ở đâu?
- Dạ..
- Nói đi cô còn dấu diếm gì nữa chớ? Cô gặp hắn ở đâu?

Vũ Vi tránh ánh mắt của ông Nghị.

- Dạ trong bệnh viện.

Ông Nghị kêu lên.

- Cái gì? Trong bệnh viện à?
- Ở bệnh viện cũng có mà ở ngoài cũng có. Anh ấy có gặp tôi hai, ba lần để hỏi thăm bệnh tình của ông, hình như ông ấy cũng không muốn ông biết nên chỉ đón tôi ở xa xa.

Vi không dấu nữa và luôn tiện nàng tỏ luôn thái độ của mình.

- Theo tôi, nếu tôi là ông, tôi sẽ gọi anh ấy về ngay vì hình như chỉ có anh ấy mới thật tình lo cho ông mà thôi.

Không đợi ông Nghị phản ứng. Vi đứng dậy đi về phòng.

Vũ Vi ở luôn trong phòng tới khuya. Bản tính dễ bị xúc động khiến nàng lo nghĩ vẩn vơ và nàng cũng không hiểu tại sao mình lại lạ lùng như vậy chuyện riêng của gia đình người ta

lại giận dữ phiền muộn... Vũ Vi cảm thấy đêm thật dài giữa lúc đang nghĩ vấn vợ, Vi chợt nghe có tiếng người gọi cửa.

- Ai đấy? vào đi.

Người bước vào là bà Lý, trên tay chiếc mâm nhỏ với miếng Sandwich, một chai sữa tươi và hai trứng chiên.

- Ông chủ bảo tôi mang vào cho cô. Ông ấy nói bữa cơm chiều cô không ăn miếng nào cả.

Vũ Vi ngơ ngàng nhìn thức ăn, nàng không biết phải nói gì, mùi bánh nướng và trứng nghệt mũi.

- Ăn đi cô, để không nó lạnh.

Bà Lý có vẻ chăm sóc nói. Vũ Vi ngồi vào bàn, con đói không còn làm nàng giữ gìn gì cả, nàng ăn ngấu nghiến, khiến bà Lý phải cười.

- Ông chủ còn nói: Bao giờ cô ăn xong làm ơn sang tiệm thuốc dùm cho ông ấy, vì ông ấy không tự tiêm lấy được.

- À! Vũ Vi suýt đã sặc, khi nhớ ra mình chưa thi hành xong bốn phận.

- Cô cứ ăn xong đi không sao đâu, riêng mâm cứ để đó tôi sẽ dọn sau.

Bà Lý cáo từ bước ra cửa. Đến cửa bà lại quay lại.

- Cô Vi, chúng tôi thích cô lắm!

Vũ Vi cười.

- Cám ơn bà, nếu không có tôi ông chủ cũng có cô tá khác vậy.

Bà Lý lắc đầu.

- Không đâu, y tá khác chưa chắc chúng tôi đã thích, ở đây chưa có ai dám nói thẳng với ông chủ như cô.

Rồi như sợ Vi không hiểu, bà giải thích.

- Tôi muốn nói đến những lời cô vừa nói với ông chủ trong bữa cơm. Nếu mà... cô có thể nói giúp để ông chủ cho người gọi cậu Ba về thì hay biết mấy.

Vũ Vi ngạc nhiên nhìn bà Lý, nàng không ngờ bà lại nghe hết tất cả câu chuyện của nàng và ông Nghị. Nhưng nàng làm gì có thể giúp được. Cậu Ba. Thì ra hẳn là người con thứ ba của ông Nghị Nhưng tại sao không gọi là Bồi Trung, Bồi Hoa, Bồi Vũ hay Bồi gì đó, mà lại là Nhược Trần? Cái tên kỳ cục. Vi ngần ngừ nhìn đĩa trứng. Bà Lý ra khỏi phòng lúc nào Vi không biết. Thôi thì mặc, phép lịch sự không cho ta xen vào chuyện của người khác. Và lại vai trò ta nơi đây chỉ là y tá thôi.

Sau khi dùng xong, Vi vội sang phòng ông Nghị Ông đang nằm trên giường chờ đợi.

- Xin lỗi ông nhé.

Vi nói, ông Nghị cười

- Bây giờ cô no chưa?

- Dạ no rồi.

Mặt Vi nóng bừng, nàng đến bàn mở chiếc sắc đựng thuốc lấy kim và ống tiêm. Bây giờ Vi mới thấy công dụng của loại ống chích bằng nylon, không cần phải nấu nướng gì lôi thôi, chỉ

cần tháo ra và gắn kim vào bơm thuốc là xong.

Ông Nghị ngoan ngoãn để nàng tiêm thuốc, Vi hỏi.

- Hôm nay ông thấy chân thế nào?

- Hơi nhức.

- Có cảm giác dù sao vẫn hơn.

Ông Nghị nhìn về phía Vi.

- Cô nói gì?

Vũ Vi không đáp ra lệnh.

- Ông nằm yên nhé, để tôi xoa đôi chân cho máu đều một tí.

Ông Nghị ngoan ngoãn nằm yên.

- Hôm nay cô có vẻ khó chịu rồi đấy nhé.

Vi cười.

- Có lẽ bệnh bạo chúa của ông đã lây cho tôi rồi đấy.

Ông Nghị thích thú.

- Cô đã cười, thế là chúng ta hòa vậy.

Vũ Vi nhún vai.

- Tôi có cãi vã với ông bao giờ đâu mà hòa với không, và lại bốn phận của tôi chỉ là một y tá...

Ông Nghị cắt ngang.

- Thôi, đừng đem cái nghề y tá của cô ra nói mãi, tôi sợ hai

tiếng đó lắm rồi.

- Chú nói gì khác nữa bây giờ, mỗi lần đề cập đến một chuyện khác là tôi với ông lại có sóng gió, chắc là tôi làm việc ở đây chẳng lâu được đâu.

Ông Nghị yên lặng, Vi tiếp tục xoa chân cho ông ta. Gian phòng lẳng xuống, màu xanh tràn lan, chỉ có bình hoa cúc là nở vàng.

- Có lẽ cô ngạc nhiên khi thấy hai thằng con trai lớn tôi đều bắt đầu tên chúng bằng chữ Bồi, trong khi thằng Út lại có tên là Nhượng Trần thì phải?

Ông Nghị đột ngột hỏi.

- Thật ra, chuyện khác biệt đó, là vì Nhượng Trần không phải là con của vợ tôi. Nói khác đi nó là con riêng của tôi, chắc cô hiểu hai chữ con riêng chứ?

Vi ngừng tay một chút, rồi lại tiếp tục công việc.

- Mẹ Nhượng Trần nguyên là cô thư ký riêng của tôi, nàng rất đẹp và hay mơ mộng như bao nhiêu người con gái khác. Nàng không hề đòi hỏi tôi một cái gì ngay cả việc muốn tôi ly dị vợ cũng như lấy của tôi một đồng bạc chỉ có khi Nhượng Trần ra đòi nàng mới khóc mà nói: "Đòi của con em chắc rồi sẽ như cát bụi vậy thì cho nó cái tên Nhượng Trần nhé".

Ông Nghị nhắm mắt.

- Thằng bé rất thông minh, đẹp trai nhưng lại ương ngạnh và hay tự phụ. Tính nó giống tôi như đúc, phải nói nó là chiếc bóng của tôi mới đúng. Tôi thương nó vô cùng. Năm Nhượng Trần được 6 tuổi một hôm nó trở về mặt mũi lấm lem, mẹ nó

hỏi "con vừa đập lộn với người ta à?". Nó yên lặng một lúc rồi đột nhiên quay sang mẹ: "Có phải mẹ làm đi không?". Tôi không thấy ai dễ xúc động như nàng.

Kiểu Gia đã ôm Nhược Trần trong người khóc nức nở. Sáng hôm sau nàng đến gặp tôi, van xin tôi thừa nhận Nhược Trần. "Anh làm ơn cho nó một cái họ" tôi đã thề. Lúc bấy giờ tôi cũng muốn ly dị vợ để cưới nàng, nhưng vì mới thành công trên đường sự nghiệp tôi cũng có chút ít tên tuổi trên xã hội, nên rất sợ dư luận. Do đó tôi chỉ biết sống lén lút với Kiểu Gia.

- Mẹ Nhược Trần sau khi tôi thừa nhận Nhược Trần, mẹ nó cũng bỏ đi mất tích, chỉ còn để lại cho tôi một mảnh giấy với mấy chữ.

"Yêu nhau không thành mộng.

Thương nhau không trọn tình.

Ngày xưa nào ai đi.

Ngày xuân nào ai chờ!

Thương người không trọn kiếp.

Xa người vẫn ước mi.

Mơ hồ nghe tiếng gọi.

Mưa hồ trên vành mi."

Và Kiểu Gia bỏ đi. Đi không bỏ lại một vết tích, công việc bề bộn của hãng cũng khiến tôi dù vẫn yêu nhưng không làm sao đi tìm được. Cho đến một hôm tôi nghe tin nàng đã lấy một huê kiều sống trên đất Nhật. Tôi tiếc tôi thương. Nhưng

bấy giờ làm sao gọi nàng trở về Tình yêu dành cho nàng tôi đổ hết cho Nhược Trần, tôi yêu nó hơn bất cứ đứa con nào trong gia đình của tôi.

Ông Nghị nhìn lên trần nhà mắt vương buồn.

- Theo thời gian Nhược Trần lớn dần, cá tính nó càng lúc càng hiện rõ, nó là một thứ khuôn đúc của tôi; Tự phụ, ương ngạnh, nóng nảy. Nhưng nó có thêm sự thông minh và đa sầu đa cảm của mẹ, nó thích văn chương, nghệ thuật năm mười mấy tuổi đã biết làm thơ và trang trí nhà cửa. Sự hơn người của nó làm tôi hãnh diện. Nó là nguồn sống và hy vọng của tôi.

Ông ngưng lại một chút. Vũ Vi rót ly nước đưa đến, sau khi uống xong, ông Nghị tiếp.

- Trong nhà tôi cấm ngặt không cho bất cứ một người nào khơi lại thân thể của Nhược Trần, nhưng không hiểu sao Nhược Trần nó lại biết, có điều nó tưởng mẹ nó đã chết, trong nhà không khi nào nghe nó gọi mẹ của Bồi Trung với Bồi Hoa bằng mẹ dù nó rất kính trọng. Sự hoàn hảo của Trần khiến tôi không thể không thương nó, có điều tôi không ngờ sự tâng tui của mình đã dồn nó vào một vị trí khó xử, nó đã trở thành một cây đinh trước mắt vợ tôi, Bồi Trung và Bồi Hoa. Lúc nào họ cũng tìm cách nói xấu Nhược Trần, không khí gia đình bắt đầu khó thở, nhưng sự đại đột nhất của tôi phải kể đến là lúc Nhược Trần vừa được 20, tôi đã cho nó làm phó giám đốc trong công ty của mình, trong khi Bồi Trung và Bồi Hoa không được giao phó một chức vụ gì cả. Kết quả là sự bất mãn của vợ tôi và hai con tôi càng lớn, họ liên kết nhau để đối phó với Nhược Trần. Vừa lo quản trị công ty vừa lo học nên Nhược Trần lúc nào cũng bận rộn vì còn trẻ lại thiếu kinh

nghiệm quản trị nên nó đã để công ty thất thoát trên triệu bạc.

Ông Nghị thở dài.

- Tôi đã giận dữ và mắng nó thậm tệ, cô cũng biết tánh tôi nóng, lại có Bồi Trung nói thêm vào nên tôi càng giận. Nhược Trần một mực nói không biết gì đến chuyện thất thoát. Nhưng trong cơn giận tôi đâu có đếm xỉa đến lời giải thích, sau cùng Trần nói.

- Con biết con chỉ là một đứa con roi, trong nhà này cũng xốn mắt nên vu tôi trộm tiền để có cớ đuổi tôi. Đừng tưởng tôi ham tiền của mấy người, tôi ghê tởm nó lắm, tôi thù cả cái họ Định và thân thể tôi nữa. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ không ở trong gia đình này, cũng như không muốn thấy mặt một người họ Định nào khác.

Rồi nó giận dữ bỏ đi. Đó là lần đầu tiên cô cũng biết tính tôi nóng nảy, làm sao dung thứ được cho những câu nói xấc xược được, chuyện xảy ra khiến tôi tức tối. Có điều tôi chắc chắn là mình không thể làm lẫn Nhược Trần được, nên xét kỹ lại sổ sách kết quả tôi tìm ra thủ phạm không ai khác hơn là vợ và hai đứa con tôi.. Còn thằng con roi; tội nghiệp nó chẳng biết gì cả.

Ông Nghị thở dài.

- Rồi sau đó?

- Tôi là một người cao ngạo, làm sao tôi có thể nhận sự lầm lẫn của mình với con được? Nên trút cơn giận lên đầu hai thằng con lớn, tôi hạ lệnh cho chúng phải đi gọi Nhược Trần về. Chúng sợ hãi đi tìm nhưng Nhược Trần cự tuyệt. Giận

quá tôi đuổi cả vợ tôi với Bồi Trung, Bồi Hoa ra khỏi nhà, tôi còn đăng báo từ họ. Nhược Trần xem báo nó trở về. Tôi còn nhớ hôm đó nó đứng trước mắt tôi, nói.

- Thừa cha, cha đã tàn nhẫn đối với mẹ con, đã bạc đãi con, một bi kịch chưa kết thúc, con không muốn cha tạo thêm một bi kịch khác. Tại sao cha lại đuổi mẹ con Bồi Trung chó?

Sự thật mục đích tôi chẳng qua chỉ để gọi Nhược Trần trở về, bây giờ nó đã về rồi tôi còn mong gì hơn. Thế là tôi gọi vợ tôi, Bồi Trung và Bồi Hoa trở về, tôi tưởng rằng sau đây Bồi Trung, Bồi Hoa và Nhược Trần phải yêu nhau hơn bao giờ hết. Không ngờ sự thù hận giữa chúng càng ngày càng đậm, không phải chỉ có sự xung đột của chúng với nhau mà ngay cả giữa tôi và Nhược Trần cũng có sự cay đắng. Nó ương ngạnh cố chấp thì làm sao tôi có thể tha thứ cho nó được. Giữa lúc đó thì một chuyện khác lại xảy ra.

Ông Nghị nằm nghiên một bên tiếp.

- Mùa đông năm ấy, đột nhiên tôi nhận được một bức thư từ Nhật gửi sang, đó là bức thư tuyệt mệnh của Kiều Gia. Nàng đã chết trong một bệnh viện gần Osaka, Kiều Gia chết vì chứng bệnh lao. Sau đó tôi mới biết khi lấy chồng được ba năm nàng đã bị chồng bỏ. Tự ái khiến Kiều Gia dù sống khổ cực nơi Nhật vẫn cắn răng chịu đựng chứ chẳng cần xin xỏ hay than van với tôi. Chính sự lao lực quá sức đã khiến nàng ngã xuống. Tôi chua xót và bay ngay qua Nhật thu nhận mảnh xương tàn của nàng. Còn Nhược Trần khi được tin nó đã lồng lộn lên như một gã điên; nó nắm lấy áo tôi nói.

- Thì ra mẹ tôi vẫn còn sống, thế mà ông nhẫn tâm để mẹ tôi phải bơ vơ chết trong sự nghèo khổ. Ông là một thứ con người vô lương tâm, một thứ thú mặc áo người!

Lúc đó tôi đang đau khổ, trong cơn đau khổ cùng cực tôi không ngờ Nhược Trần lại dám nói với tôi những lời như vậy. Tôi tát cho nó hai tát tai và nó giận dữ bỏ đi.

Lần này nó đi suốt một năm, cũng trong năm này Bồi Hoa lấy vợ, riêng Bồi Trung thì đã lấy vợ trước đó ít lâu, tôi chẳng ưa hai con dâu này tí nào vì sự chua ngoa và ích kỷ của chúng. Đến lúc đứa con thứ 3 của Bồi Trung ra đời, tôi không còn chịu nổi nữa nên cho mỗi đứa một số tiền rồi bảo chúng ra riêng. Bồi Hoa không chịu, cha con chúng tôi lại xảy ra một trận cãi vã kịch liệt. Trong lúc giận, Hoa đã hỏi tôi.

- Cha định đuổi chúng con đi để rước thằng con rơi của cha về phải không?

Tôi lại cho chúng mấy tát tai. Hôm sau Bồi Trung và Bồi Hoa dọn ra khỏi nhà, riêng tôi, tôi cũng phải vào nằm bệnh viện, đấy là lần đầu tiên bệnh tôi bộc phát.

Tôi đã mê sảng hơn một tuần, và khi mở mắt ra đã thấy Nhược Trần ngồi cạnh giường và đôi mắt quầng đen.

Ông Nghị ngưng lại, nụ cười buồn thoáng trên môi, hình như có cả những giọt lệ.

Nhìn đồng hồ 12:15. Đêm đã khuya rồi, bên ngoài cửa đèn phố Đài Bắc đã tắt. Nhưng sao vẫn sáng trên nền trời đen. Vì nói.

- Thôi ngày mai kế tiếp đi, giờ này ông cũng nên nghỉ.

Ông Nghị lắc đầu.

- Khoan, cô hãy ngồi nán lại để nghe tôi kể hết, chuyện cũng sắp xong rồi, biết ngày mai tôi còn hứng kể tiếp không?

Vũ Vi cười nhẹ

- Vâng, thế thì ông kể tiếp đi.

- Nhược Trần lại trở về Vườn mưa gió nhưng nó không còn như xưa nữa, nó đã thay đổi. Ít nói hơn, thường buồn và hay nổi nóng, nó buông xuôi tất cả công việc. Tôi biết nó còn giận, còn căm thù tôi. Cũng như lúc nào cũng sẵn sàng để xa tôi. Khoảng cách cha con càng lúc càng lớn, lúc nào gặp nhau cũng cãi lầy. Bồi Trung và Bồi Hoa được dịp lại đổ dầu vào lửa chúng nó bảo: "Nhược Trần trở về là vì cái gia tài của tôi". Điều này càng khiến cho Trần tức giận, nó bắt đầu uống rượu và mỗi lần cũng là về gặp tôi hét.

- Tại sao tôi không thể xa ông được chứ. Ông là cái gì mà cứ cột chặt tôi mãi thế này.

- Tôi hiểu tại sao nó không thể xa tôi vì nó là con của Kiều Gia, trong cơ thể nó còn có dòng máu của tôi luân lưu, sự ràng buộc huyết hệ khiến nó rút tôi không được. Tôi cũng thương nó lắm nên nghe những tiếng hét của nó mà tôi đau lòng. Nhìn sự sa đọa của con tôi khổ hơn, tôi bắt đầu mắng nó và giữa chúng tôi thù hận khoảng cách như càng lúc càng rộng.

Ông Nghị thở dài.

- Cô có thấy cha con ai lại kỳ cục như vậy không? Sau đó vợ lớn tôi qua đời, trong vườn mưa gió chỉ còn lại tôi và Nhược Trần, tôi trở thành kẻ cô đơn, và chúng tôi làm hòa nhau, nhưng không may vì Nhược Trần đã bắt đầu biết yêu.

Ông Nghị cắn nhẹ môi.

- Đưa con gái đó tên là Cát Hà, tôi không bao giờ quên được cái tên đó. Cô ta lớn hơn Nhược Trần 3 tuổi, là thứ gái làng chơi, lần đầu tiên khi Nhược Trần mang con bé về nhà là tôi đã biết ngay mưu đồ của nó, tôi cảnh cáo Nhược Trần, tôi bảo con bé này không tốt, không phải thật tình yêu nó. Nhưng Nhược Trần không tin, nó còn lớn giọng bảo tôi làm nhục bạn gái nó, coi thường tình yêu vĩ đại của nó và bảo tôi là một thứ người máy chỉ biết có tiền, nó nhắc lại chuyện mẹ ruột của nó phải chết trong nghèo khổ. Vết thương trong tim tôi lại bị xé to, tôi không chịu được, tôi đuổi nó đi và bảo nó đừng bao giờ trở về nữa. Và đây là lần cuối cùng.

Vũ Vi chăm chú nhìn ông Nghị.

- Chuyện đó xảy ra bao lâu rồi thưa ông?

- Bốn năm.

Vũ Vi ngạc nhiên.

- Bốn năm? Thế anh ấy sống ra sao? Ông có theo dõi chứ?

Ông Nghị quay lại.

- Vâng, dù sao nó cũng là con tôi chứ? Tôi có cho người theo dõi, nhưng chẳng biết gì cả.

- Anh ấy có còn ở chung với người đàn bà kia không?

- Không, con điểm đó cũng khôn lắm, khi biết không kiếm chác được gì nó cũng bỏ thằng Trần. Trước đó nó có đến đây làm tiền tôi nó bảo nếu tôi đưa cho nó một số tiền nó sẽ buông thằng Trần, nhưng tôi đâu có dại.

- Thế cô ấy bây giờ làm gì?

- Làm bé cho một ông giám đốc hãng X.

Vũ Vi suy nghĩ một chút.

- Vậy thì đúng rồi. Đó chính là nguyên nhân anh Trần không trở về nhà. Bản tính anh ấy cao ngạo, đầy tự phụ, thì làm sao chịu về gặp lại ông để nhìn sự đắc thắng của ông chứ?

Ông Nghị gật đầu,

- Cô nói đúng tôi với nó thuộc loại típ người tự ái quá cao vì vậy chẳng ai chịu ai được cả.

Ông cười buồn tiếp:

- Thôi được rồi, tối nay cô đã nghe hết tất cả những gì uẩn khúc trong gia đình tôi. Chuyện cha con thù hận lạ quá phải không?

Vũ Vi đứng dậy:

- Không đâu ông Nghị, tôi không biết rõ sự thật, nhưng tôi dám chắc anh ấy không bao giờ thù ông.

- Cô muốn nói thằng Nhượng Trần đấy chứ?

- Vâng.

Vũ Vi lấy thuốc an thần cho ông Nghị đợi ông uống xong tiếp:

- Theo tôi nghĩ chỉ cần mỗi người bớt tự ái của mình một tí là sẽ hòa ngay, tôi đoán thế nào anh ấy cũng trở về.

Ông Nghị gật gù:

- Vâng tôi cũng mong thế.

- Nếu anh ấy có về lần này, xin ông hãy cố bình thản một tí đừng để anh ấy đi nữa.
- Vâng cảm ơn cô.

Vũ Vi bước ra khỏi phòng, khép hờ cửa lại, đầu óc nàng mênh mang với câu chuyện, khi lên giường Vi biết rằng rồi mình sẽ thức sáng đêm nay.

CHƯƠNG 7

Buổi sáng sau khi tiêm thuốc cho ông Nghị, Vi bước ra vườn, nắng lấp lánh trên tầng lá, mùi hoa ngát mũi khiến nàng như quên hết phiền muộn. Nắng mùa thu thật ấm, gió đu qua cành lá tạo không khí mát lạnh. Vũ Vi thả chậm chậm trong vườn, nghĩ đến những xung đột lạ lùng trong nhà họ Định. Hàng cây tùng cao vút, nằm lẫn giữa rừng trúc tạo bóng mát phía dưới ven theo đường mòn, lại ngửi thấy mùi quế.

- Ồ có cả quế nữa sao?

Vũ Vi bước nhanh về phía phát ra mùi hương, một vườn hoa nhỏ lại hiện ra trước mắt, cúc, hồng quế và những loại dây leo. Những bông tím mọc thành những chùm phất phơ theo gió. Vi ngồi xuống ghế đá nhìn về phía vườn quế, những đóa hao màu vàng thật rực rỡ.

Sự ước muốn khiến Vi không thể ngồi yên, nàng bước đến ngắt một đóa hoa đưa lên mũi hít mạnh. Mây trắng bồng bồng trên trời cao hợp với màu xanh của lá, vẻ sắc sảo của hoa và những mùi thơm bất tận tạo thành một khung cảnh thần tiên. Vi đang chết ngộp trong ấy.

Phải chi ta có mang theo một quyển sách thì tuyệt! Vi nghĩ. Nàng thấy bút rút và nhớ ngay đến quyển "Huyền cơ túy cầm", quyển sách bên trong có bức ảnh của Nhược Trần.

Có tiếng sột soạt trong cỏ, Vi giật mình quay lại, nàng thấy ông Lý từ trong vườn bước khập khễnh về phía nàng, nhìn

ánh mắt ông Vũ Vi chợt lo.

- Ông Lý đi cắt cỏ đấy à?

Ông Lý lắc đầu. Vết sẹo trên mặt ông thật là dễ sợ.

- Tôi đi tìm cô đây.

- Tìm tôi?

- Vâng.

Ông Lý lầm lữ tiến tới. Vi hoảng hốt không biết chuyện gì sẽ xảy ra thì ông Lý lấy trong túi ra mảnh giấy trao cho nàng:

- Đây cô giữ lấy.

- Cái gì vậy?

Vi ngạc nhiên, mở ra xem, mấy chữ xiên xẹo đập vào mắt.

"Số 208/19 hẻm 990 đường nhánh thứ 3 của lộ Hòa Bình".

Vũ Vi ngơ ngác.

- Ông đưa tôi cái này để làm gì?

- Đó là địa chỉ của cậu Ba. Ông Lý đáp nhanh.- Cô đừng cho ông chủ biết chuyện này nhé.

Rồi quày quả bỏ đi ngay.

- Khoan đợi tôi một chút!

Vũ Vi gọi, ông Lý đứng lại.

- Ông đưa tôi địa chỉ này để làm gì chứ?

Ông Lý như ngọc nhiên.

- Nghe nói cô nhận khuyên dùm cậu Ba trở về rồi mà? Nếu không có địa chỉ làm sao tìm được cậu ấy về được ngay.

Vũ Vi nhú mày.

- Nhưng đó đâu phải là bốn phần của tôi?

Ông Lý ngập ngừng một lúc nói.

- Vâng, nhưng tôi biết cô là người tốt bụng.

- Rồi sao?

- Ông chủ tôi khổ cực suốt một đời; mà hy vọng chỉ có cậu ba, nếu cô nói cậu Ba trở về được thì ông chủ... Ông Lý ngưng lại một chút rồi nói:

- Thì ông chủ có chết cũng hài lòng.

- Thế còn hai cậu kia đâu?

- Ông chủ chỉ có cậu Trần là biết nghĩ thôi, với chúng tôi cậu ấy mới là người ông chủ mong đợi.

Vũ Vi xếp mảnh giấy lại.

- Vậy sao biết địa chỉ của cậu ấy mà không đến khuyên cậu ấy về.

Ông Lý chớp mắt.

- Tôi có đến, nhưng đã bị cậu ấy đuổi về.

- Cậu ấy không nghe lời ông thì làm sao nghe lời tôi?

- Thế mới nói chứ, ngay cả người nóng tính như ông chủ mà

còn nghe lời cô thì tôi chắc cô cũng thuyết phục cậu Ba được.

Vũ Vi ngẩng đầu lên nhìn trời. Lý luận kỳ quặc của người tó già trung thành khiến nàng cảm động. Nàng bắt đầu thấy mình bị vây vào vị trí khó xử. Vi thở dài, với địa vị một y tá nàng không muốn nhảy xầm vào chuyện riêng của ông Nghị chút nào cả. Ông Lý không đợi Vi nói gì thêm đã bỏ đi vào rừng.

- Cảm ơn cô nhé cô Vi, nhớ đừng đánh rơi địa chỉ.

- A. A mà đợi một chút.

Nhưng ông Lý đã lẫn mất. Vi ngỡ ngác giữa vườn hoa, nàng không biết phải xử trí thế nào. Tưởng rằng mình sẽ như bao nhiêu người làm khác trong nhà, không ngờ lại được coi trọng như vậy. Vi thấy khó xử khôn cùng, thở dài, bỏ mảnh giấy vào túi và trở về phòng. Lúc đi ngang qua hồ nước, Vi thấy luật sư Mậu đang bước xuống xe. Vừa thấy nàng ông đã chào ngay.

- Thế nào cô Vi quen rồi chứ?

- Vâng cảm ơn ông.

- Tôi biết thế nào cô cũng thích "Vườn mưa gió" này phải không?

- Vâng.

Luật sư khuyến khích:

- Cô ở đây làm đi, bao giờ quen cô sẽ thấy ông Nghị hiền lắm, ông ấy chỉ nóng tính một chút thôi.

Vũ Vi cười. Luật sư Mậu có vẻ dễ mến hơn ông Nghị.

- Cảm ơn luật sư, tôi sẽ cố gắng.

Xe luật sư đã khuất, Vũ Vi còn tần ngần đứng bên cạnh hồ, nhìn bức tượng thần vệ nữ đầu óc nàng lại rối tung, mãi đến lúc có tiếng còi và một chiếc xe du lịch màu đen khác chạy vào ngừng trước cổng nàng mới giật mình quay lại. Ông Triệu mở cổng, một người đàn ông mập và thấp bước vào. Ông mang kính đen, tóc hoa râm. Thế này thì hôm nay ông Nghị bận lắm.

- Chào ông.

Vi chào ông Triệu, người đàn ông đứng tuổi có vẻ thật thà.

- Chào cô, cô khỏe chứ?

- Dạ... ông vừa bước vào là ai thế?

- Quản lý hăng dẹt của ông chủ đấy. Ông Đường rất được ông chủ tín nhiệm.

- Thế à?

Vũ Vi có vẻ khó chịu, ông Nghị vừa mới khỏe đã phải lo bao nhiêu công việc thế này thì làm sao mạnh được chứ?

Ông Triệu gật gù.

- Vâng vì thế mà ông chủ tôi rất cần một phụ tá đắc lực, ngoài cậu Ba ra tôi thấy không còn ai có thể giúp được cả.

Vũ Vi nhú mày nhìn ông Triệu.

- Tại sao ông lại nói với tôi chuyện đó?

Ông Triệu thật thà.

- Ông Lý đã bảo tôi sẵn sàng đưa cô đi.

- Đi đâu?

- Thì đến đảng ấy, ở chỗ cậu Ba ở đấy.

- Trời đất! Vũ Vi không ngờ tất cả những cặp mắt trong nhà này lại đều hướng về phía nàng như vậy. Rốt cuộc rồi không tránh khỏi rắc rối. Vi bỏ đi vào nhà, lúc ngang qua phòng khách nàng không thấy ông quản lý đâu cả. Thế này thì chắc ông ta bận rộn với ông Nghị ở phòng riêng rồi. Vi tiến đến máy hát, một chồng đĩa cao ngất như chờ đợi lựa chọn. Từ Bealte, Quiliam đến Francoise những đĩa nhạc không còn thịnh hành và Vũ Vi biết chủ nhân nó là ai rồi.

- Cô Vi.

Tiếng gọi làm Vũ Vi giật mình quay lại. Bà Lý đang đứng trước mặt nàng.

- Hôm nay cô dùng món gì?

Vi ngớ ngàng.

- Tôi ăn món chi chẳng được, bác hỏi ông chủ đó.

Bà Lý như không nghe thấy hỏi.

- Cô là người ở xứ nào?

- Hồ Nam.

- Thế thì... Bà Lý cười thật tươi:

- Vậy thì tôi biết cô thích ăn cay lắm phải không? Để hôm nay tôi làm món gà tương ớt cho cô ăn nhé?

Vũ Vi càng bối rối.

- Bác làm tôi ngại quá.

Bà Lý cười.

- Trái lại tôi rất vui, nấu ăn mà có người thích ăn thì có gì sung sướng cho bằng, lúc trước cậu Ba ăn mạnh lắm, thấy cậu ấy ăn sạch chén, làm tôi vui vô cùng, bây giờ thì chẳng còn ai.

Mất bà Lý thoáng buồn nhưng rồi lại đơn đả.

- Thôi bây giờ tôi phải đi chợ ngay mới kịp.

Khi bà Lý bỏ đi, Vũ Vi vẫn còn tần ngần nơi phòng khách, nàng có cảm giác như bị sa lầy. Càng chống đối càng bị dồn sâu hơn. Những người trong "Vườn mưa gió" có vẻ cấu kết nhau chặt chẽ quá, họ nhìn Vi như một vị thần vạn năng. Những chuyện riêng của gia đình ông Nghị có liên hệ gì với ta đâu? Vi tự hỏi. Tại sao ta phải khổ sở thế? Càng nghĩ Vi càng thấy nhức đầu.

Lúc bước lên lầu, Vi thấy ông Đường vẫn còn trong phòng ông Nghị. Chưa đến giờ tiêm cũng như uống thuốc, nhưng Vi cũng gõ cửa.

- Ông Nghị xin ông hãy nhớ đến sức khỏe quan trọng hơn tiền bạc nhé, đừng làm việc quá mà nguy hiểm.

Ông Nghị khó chịu càu nhàu.

- Thôi rồi lại bị nữ bạo chúa phá rối nữa rồi.

Và quay sang ông Đường giới thiệu.

- Đây là cô Vi, y tá riêng của tôi, và đây là ông Đường, quản

lý hăng dẹt.

Vũ Vi chào ông Đường.

- Xin ông lưu ý sức khỏe ông ấy dùm tôi nhé.

- Vâng.

Ông Đường vừa đáp thì ông Nghị lại hét.

- Trời ơi! sao cô cứ phá tôi hoài vậy?

Vi không buồn trả lời nàng cười nhẹ rồi rút lui khỏi phòng. Vi không trở về phòng riêng mà đi về phía phòng sách. Đây đúng là một thư viện lớn, tràn ngập tất cả những quyển sách mà Vi thích, nàng đắm chìm giữa những bảo vật vô giá bút tích của Nhượng Trần trên từng cuốn sách bây giờ trở nên rất quen thuộc với Vi.

Lúc lật quyển "Tuyển tập truyện ngắn" của Cholas, nàng lại khám phá thấy một trang giấy với bút tích của Nhượng Trần.

"Gần đây, ta đã nhìn thấy những khuyết điểm của mình, hai kẻ thù chánh: Tự ái và tự ti lúc nào cũng phục sẵn trong đầu, cột cứng ý thích ta lại, quấy rầy, phá phách không để ta yên lúc nào. Tại sao tự ti và tự cao lại có thể ở chung nhau được? Nó cấu kết và làm cho đầu ta cứ quay mòng mòng..."

Mảnh giấy cũng làm cả Vi cũng băn khoăn. Tại sao tự cao và mặc cảm tự ti lại có thể sống chung nhau được? Mâu thuẫn thật! Vi nhớ đến một người bạn có tự ái rất cao hay tự khoe mình là thiên tài. Thế mà không biết có phải trời xanh ghen ghét hay không anh ta chẳng làm nên trò trống gì cả. Người khác thấy vậy trên chọc. Vị. thiên tài kia cho mình bị xúc phạm tự ái nên đã thượng cẳng tay. Vi thắc mắc, không hiểu

hành động đánh người của vị thiên tài tự nhận đó có phải xuất phát từ tự ái bị tổn thương hay từ mặc cảm tự ti. Người nghèo lúc nào cũng ngại người khác nói đến cái nghèo của mình, kẻ vô học không bao giờ chấp nhận nói mình dốt. Điều mâu thuẫn đó phải chăng là mặc cảm tự ti và tự cao cùng ở chung nhau? Càng nghĩ Vi càng thấy rắc rối; mãi đến lúc đồng hồ được lâu gõ mười hai tiếng nàng mới giật mình đứng dậy. Một buổi sáng đẹp đã trôi qua, Vi vội vã trở về phòng, vừa đến cửa nàng đã thấy Thúy Liên đứng đợi.

- Chị Vi, chị thử những chiếc áo này xem có vừa không?

Vũ Vi lạ lùng nhìn Thúy Liên rồi nhìn vào phòng. Đống quần áo chất đầy trên giường càng khiến nàng ngơ ngác.

- Gì nữa đây?

Nàng bước đến giường. Tất cả đều mới. Áo dài, quần Patte, Par dessus... cả nón.

- Định mở tiệm buôn áo à?

- Dạ không, ông chủ nhờ ông quản lý mang đến cho cô đấy.

Vũ Vi mở to mắt.

- Cái gì? cho tôi mặc à?

- Vâng, Thúy Liên nói:

- Có lẽ ông chủ không muốn thấy cô mặc áo y tá nên mua cho cô.

- Tôi có áo quần riêng của tôi rồi, tại sao?

Vũ Vi ngây người nhìn đống quần áo, nàng chột ném sách

xuống rồi chạy bay sang phòng ông Nghị.

- Thưa ông, ông cho người mang quần áo kia đến phòng tôi làm gì đây?

Ông Nghị chậm rãi quay sang.

- Áo quần nào? À... Cô không thích sao? Đừng lo tôi không khấu trừ vô lương đâu.

Vi có cảm tưởng như tự ái bị xúc phạm.

- Có phải quần áo tôi đang mặc cũ quá làm ông mất mặt à?

- Không phải vậy. Ông Nghị kêu lên:

- Trời ơi, bao nhiêu đó mà cô cũng giận sao?

- Hừ. Vũ Vi hất mặt cao.

- Tôi mặc thế nào mặc tôi, tôi không muốn ông chen vào đời tư tôi, tôi cũng không muốn nhật bất cứ vật bổ thí của ai cả.

Ông Nghị nhíu mày:

- Tại sao cô lại dùng hai tiếng bổ thí chứ?

- Vì ông đã tạo cho tôi cảm giác đó.

Vũ Vi đáp. Ông Nghị cố ngăn cơn bực, nhỏ nhẹ nói.

- Cô Vi nghe này. Tất cả những áo quần này tôi chẳng tốn một đồng nào hết. Tôi có hăng dệt, cả hăng may, nên một bộ quần áo chẳng đáng vào đâu hết. Tôi đoán cô mặc khổ số 7 hay số 9 nên nhờ ông quản lý mang một số đến đây cho cô mặc. Nghèo không phải là chuyện nhục. Cô đừng nên mặc cảm hay tự ái gì hết, tôi thật lòng tặng cô đấy!

Tự ái! Hai chữ đó xoay quanh trong óc khiến Vi nhớ lại mảnh giấy rơi trong sách của Nhược Trần. Sự kết hợp của tự ti và tự cao. Vâng đây cũng là tâm trạng của mình. Vi cố xua đuổi ám ảnh. Tự ái hay vì tự ti? Ta sợ ông Nghị khinh rẻ vì biết ta nghèo chẳng? Vi như chợt khám phá ra sự đần độn của mình, nàng cười xòa.

- Thôi được rồi, tôi chịu thua ông và cả con trai ông đấy.

- Tôi và con trai tôi?

Ông Nghị ngạc nhiên, tại sao chuyện quần áo lại dính dấp với cả con ta nữa? Ông Nghị chưa kịp hỏi thêm thì Vũ Vi đã bỏ về phòng.

Đến giờ cơm, Vi xuống lầu với chiếc áo màu xanh lá, cổ áo rộng. Nàng cũng không quên thoa phớt một lớp son nhạt nên trông trẻ hẳn ra.

- Nếu tôi còn trẻ hơn 30 tuổi, chắc cô không thoát khỏi tay tôi đâu!

Ông Nghị pha trò, Vũ Vi cười thật tươi.

- Chưa chắc lúc ấy tôi đã ưng ông, nữ thần Venus sẽ giết tôi chết.

Ông Nghị yên lặng ngắm Vi một chút rồi tiếp.

- Ai có phúc lắm mới được cô ghé mắt xanh đấy, cô Vi ạ.

- Thế à? Có ai lại ưng rước một nữ bạo chúa về nhà hờ ông?

Vi hỏi, câu nói dí dỏm của nàng khiến ông Nghị phì cười. Bà Lý đứng hầu cơm bên cạnh cảm động suýt rơi nước mắt. Đã lâu rồi bà chưa hề thấy ông chủ thân yêu của mình vui như

ngày hôm nay.

Bữa cơm thật ngon, Vũ Vi ăn rất nhiều cơm, món gà hầm ớt và đầu cá hấp quá hấp dẫn. Sau khi dùng xong Vi trở về phòng, vừa mở cửa ra, một bất ngờ khác lại đến, trên bàn, không biết ai đã cắm sẵn một bình hoa quế thơm ngát mũi. Vi ngơ ngác quay ra cửa. Bà Lý đứng đó tự bao giờ.

- Nghe nói cô thích hoa quế nên chúng tôi đã chọn cho cô. Vườn hoa ở nhà này rộng lắm cô thích loại nào cứ nói chúng tôi sẵn sàng làm theo ý cô.

Vũ Vi cảm động.

- Bác tốt với cháu quá.

- Đó là bốn phận của chúng tôi. Bà Lý xoa tay vào váy lau, cúi đầu:

- Cô đã mang lại sinh khí cho cái nhà này thì chúng tôi phải làm cái gì để đền lại lòng tốt của cô chứ.

- Thế à? Vi không ngờ mọi người lại quan trọng hóa nàng như thế nàng chớp nhanh mắt cảm động.

- Bác Lý, bác đến đây tôi nói nghe chuyện này này.

- Dạ

Bà Lý rút rè bước tới, Vũ Vi cố nén xúc động nói.

- Bác nói lại cho chồng bác và ông Triệu biết, tuần sau khi được nghỉ tôi sẽ đến tìm "ông ấy" cho.

- Thật à?

Bà Lý sung sướng đến độ không nói thêm được gì nữa, chạy

bay xuống lâu.

Vũ Vi ngã xuống giường, trừng mắt nhìn lên trần nhà, nàng chợt thấy mình đã rơi quá sâu vào cơn lốc.

CHƯƠNG 8

Một tuần trôi nhanh, chân ông Nghị càng ngày càng khỏe, bây giờ thì ông có thể chống gậy xuống lầu hay đi dạo trong vườn mà không cần ai dìu bước nữa. Bác sĩ Hoàng đến thăm bệnh có vẻ hài lòng.

Ông Nghị chẳng có vẻ quan tâm lắm đến cái chết, ông vẫn tiếp tục thảo luận công việc ở sở với quản lý và cứ cách ngày lại họp với luật sư Mậu một lần, tuần lễ vừa qua đã trôi đi trong sự bình yên, sóng gió có chăng chỉ ở mỗi một ngày thứ bảy, đó là ngày Bồi Hoa và Bồi Trung đưa vợ về thăm.

Đúng là một ngày đầu phiền muộn, tiếng chửi rủa, đánh lộn, khóc lóc của trẻ con làm ồn ào cả "Vườn mưa gió" Vợ Bồi Trung vừa bước vào nhà đã lên giọng chủ nhân, hét Thúy Liên rồi kiểm chuyện này nọ để trách móc người này người khác trong nhà. Trong khi Bồi Hoa gây sự với ông Lý vì chuyện lỡ tay búng bỏ cây trúc đào mà hấn tròng từ trước, cuộc cãi vã nổi lớn khi ông Lý vì nóng tính buột miệng:

- Cậu Hai, cho cậu biết đầu sao cậu cũng chưa là chủ nhân của vườn mưa gió này nhé.

Thế là con bão tố ùn ùn kéo đến, Bồi Hoa mắng ông Lý là vô lễ, trong khi ông Lý yên lặng bỏ đi không trả lời. Mỹ Kỳ giả vờ nhảy vào khuyên can nhưng thật ra để nói gần nói xa khiến Tứ Văn bị nhột, lên tiếng, và cuộc đấu khẩu thứ hai lại xảy ra rồi đâm đánh lộn giữa trẻ con khiến cả vườn mưa gió

trở thành một buổi nhóm chợ nhỏ. Ông Nghị rút lui ngay về phòng từ lúc đám đông kéo đến.

Mãi đến lúc chịu hết nổi, ông mới chống gậy xuống lầu. Sự xuất hiện của ông làm không khí lắng ngay. Đôi mắt bén của ông quét qua từng đứa con trai trong phòng khách.

- Cuộc viếng thăm của chúng bây đến đây kết thúc được chưa chứ.

Bồi Trung ngạc nhiên.

- Cha!

Ông Nghị không đợi Bồi Trung tiếp, đã chặn lại.

- Thôi đủ rồi, đừng nói thêm một tiếng nào nữa, tao đã hiểu sự hiếu thảo của chúng bây, nhưng theo lời cô y tá riêng thì tao rất cần sự yên tĩnh nghỉ ngơi chúng bây ạ.

Quay sang Vũ Vi, ông hỏi:

- Phải không cô y tá?

Vũ Vi chỉ biết gật đầu, ông Nghị tiếp.

- Vì vậy tốt nhất là mang lũ con của chúng bây về đi.

Bồi Hoa nắm lấy cơ hội.

- Thừa cha nếu sức khỏe cha kém thì đừng làm việc gì nhiều để con phụ cha chăm sóc công ty vậy.

Ông Nghị khoát tay.

- Thôi không cần, chuyện của tao để tao lo, tụi bây đi đi.

Bồi Trung chen vào.

- Con thấy ông quản lý Đường đáng nghi lắm cha ạ..

Ông Nghị quay sang thẳng con lớn hét.

- Chúng bây còn nói gì nữa chứ? Đã bảo để tao yên không được sao. Nếu còn biết tao là cha chúng mày thì làm ơn đi khuất mắt tao ngay đi.

Tứ Văn chua ngoa.

- Thôi đi Khởi Khởi, Trung Trung, Vân Vân đi mau mặc quần áo đi về, chúng mày ở đây chỉ tổ cho người ta ghét thôi. Tưởng đến thăm ông nội được lợi lộc gì, không ngờ chỉ được người ta coi như là thứ con hoang.

Ông Nghị giận run, ông đưa gậy chỉ thẳng vào mặt Bồi Trung:

- Bồi Trung mày đưa con vợ mày đi khỏi nơi đây ngay. Từ đây về sau đừng cho nó thấy mặt tao nữa nhé?

Bồi Trung kéo vai vợ đẩy ra cửa miệng xoa dịu ông Nghị.

- Cha đừng giận, hơi đâu cha lại giận tội đàn bà.

Mấy phút sau Bồi Trung, Bồi Hoa dẫn cả gia đình rời khỏi "Vườn mưa gió". Khi xe họ đã ra khỏi cổng, ông Nghị thở phào ngồi phịch xuống ghế, ông có vẻ mệt mỏi. Vũ Vi chạy tới bắt mạch, và lập tức chạy bay lên lầu mang thuốc xuống.

- Ông giận gì cho khổ thế?

Bà Lý mang thuốc tới.

- Cô Vi nói phải đấy, ông chủ giận làm chi cho khổ thân thôi.

Ông Nghị nằm dài trên ghế, mắt nhắm, ông thấy chán nản lạ lùng.

- Con ơi là con! Trời ơi là trời! Sao tôi có những thằng con trời đánh như vậy?

Vũ Vi đặt tay lên vai gầy của ông Nghị, yên lặng với ánh mắt an ủi, nàng biết trong giây phút này nên yên lặng là tốt nhất.

Ông Nghị bị thuốc ngấm ngủ yên, bấy giờ Vi và bà Lý mới chịu rút lui.

Chủ nhật đến, đây là ngày nghỉ của Vi. Sáng sớm sau khi tiêm thuốc cho ông Nghị và dặn dò cách cho uống thuốc với bà Lý xong, nàng mới mặc áo xuống phố.

Bước ra cửa, ông Nghị đã ngấm nàng hỏi.

- Cô có thể cho tôi biết hôm nay cô sẽ xử dụng thời gian ra sao không?

Vi chum chím cười.

- Tôi sẽ đến hai trường đại học để thăm hai cậu em và sau đó...

Ông Nghị không đợi Vi tiếp câu, tiếp đuôi.

- Sau đó sẽ đến nơi hẹn với ông bác sĩ ở phòng quang tuyến phải không?

Vũ Vi nhún vai.

- Cũng có thể.

Ông Nghị gật gù.

- Cũng tốt nhưng phải cẩn thận nhé, đàn ông lúc nào cũng nguy hiểm lắm đấy.
- Vâng cảm ơn ông. Tôi sẽ cẩn thận.

Ông Nghị như chợt nhớ ra.

- Hay là để ông Triệu đưa cô đi nhé? Buổi tối cô ở đâu điện thoại về cho tôi biết, tôi bảo ông Triệu đi rước cô. Vùng núi này vắng lắm không thích hợp cho con gái đi chơi khuya; về sớm chừng nào tốt chừng nấy cô Vi ạ.

Vũ Vi ngoan ngoãn:

- Xin tuân lệnh.

Rồi nàng bước ra cửa, ông Nghị nhìn theo cho đến khi bóng Vi mất hút.

Ngồi trong xe Vi mở mảnh giấy ông Lý giao cho hôm trước, hỏi ông Triệu.

- Ông biết đường Hòa Bình ở đâu chứ?
- Cô không đến thăm hai cậu em trước sao?
- Hôm khác thăm cũng được. Chuyện này giải quyết sớm chừng nào hay chừng nấy.

Ông Triệu gật đầu, gia tăng tốc độ, Vũ Vi ngấm khu rừng với sự rối rắm trong đầu. Nàng không hiểu sao mình lại nhảy vào chuyện thiên hạ như vậy. Gặp Nhược Trần ta sẽ nói cái gì đây? Thật, khi không lại rước phiền muộn vào người.

Xe đã vào thành phố, qua mấy khúc quanh; đường càng lúc càng hẹp. Vi biết mình đang đi vào khu lao động, trẻ con từ

những con nhà gỗ hai bên đường ủa ra đùa trên mặt lộ bất kể xe, đường xá dơ bẩn với những vũng nước do người hai bên đường đổ ra. Xe dừng lại trước một con hẻm nhỏ, ông Triệu quay lại nói với Vi.

- Con hẻm này đây. Bây giờ cô đi đến cuối hẻm, rồi quanh qua một hẻm nhỏ khác bên trái, căn thứ tư là nhà của cậu Ba.

Vũ Vi xuống xe, do dự nhìn vào con hẻm dài.

- Ông đã từng đến đây lần nào chưa, ông Triệu?

- Có một lần rồi. Tôi không làm đâu cô Vi.

- Vậy thì ông về đi. Nói với ông chủ là ông đã đưa tôi đến trường Đại học Sư Phạm nhé.

Ông Triệu cẩn thận.

- Thôi để tôi ở đây đợi thêm 10 phút, nếu cậu ấy không có ở nhà, tôi sẽ đưa cô đi nơi khác cho.

- Cũng được. Nếu 10 phút nữa không thấy tôi ông cứ đi, đi nhé.

Vi bước vào hẻm nhỏ, nhà cửa hai bên cất toàn bằng gỗ. Một vài tiệm chụp phôi, và có cả khu chợ chồm hồm trong hẻm, mùi hôi từ những chiếc cống đầy rác bốc lên thật khó ngửi. Vi không lạ gì với những khu lao động thế này, lúc xưa có một thời nàng đã từng ở những nơi như vậy. Có điều nàng không ngờ một người gần như chủ nhân "Vườn mưa gió" lại có thể sống nổi ở đây.

Tìm một lúc Vi thấy con hẻm nhỏ bên trái ngắt ngang, nàng cũng tìm được căn nhà theo địa chỉ. Nói đúng ra đó không phải là một căn nhà, mà chỉ là một căn trái nhỏ, đối diện với

đống rác và chuồng gà, mùi rác bẩn phảng phất trong không khí.

Trong nhà im lìm, có lẽ anh chàng đi vắng, Vi thất vọng nhưng cũng đưa tay gõ cửa. Có tiếng hét đột ngột trong không khí.

- Ma qui nào đó? Vào đi.

Vi ngẩn người ra, nàng tưởng chừng như người trong cửa là ông Nghị, nhưng ông Nghị làm gì có ở đây. Đẩy cửa bước vào, mùi dầu thông và sơn phảng phất trong không khí. Trong nhà tối om, Vi mở to mắt nhìn một lúc mới làm quen được cảnh vật trong nhà. Cả nhà gần như chất đầy những khung vải, một gã đàn ông to lớn với khuôn mặt quen thuộc:

- Đúng là Định Nhượng Trần, hắn chỉ mặc chiếc áo lá với quần cao bồi màu trắng, trên tay là bút họa và bảng pha màu.

- Cô là ai?

Vi tiếp tục quan sát gian phòng đáp:

- Tôi không tin là ông có thể quên nhanh thế.

Định Nhượng Trần, buông bút xuống quay lại.

- Tôi nhớ ra rồi, cô là y tá riêng của ông bố tôi, phải không?

- Vâng.

Mắt Nhượng Trần biến sắc ngay.

- Có phải ông ấy đã...

Vũ Vi vội vàng đính chánh.

- Không, không phải đâu, ông ấy bây giờ khỏe lắm, đi được rồi.

Định Nhượng Trần sa sầm nét mặt.

- Nghe nói cô đã dọn vào "Vườn mưa gió" để chăm sóc ông ấy rồi phải không?

- Vâng.

- Thế cô đến đây tìm tôi làm gì?

Vũ Vi bối rối:

- Tôi... tôi... muốn nói chuyện với ông.

- Nói gì thì nói đi.

Nhượng Trần dùng chân đẩy chiếc ghế mây đến trước mặt Vi.

- Ngồi đó, ở đây tôi không có bồi bếp gì đâu mà hòng có trà hay cà phê uống. Bắt đầu được rồi chứ?

Vũ Vi liếm nhẹ môi, nhột nhột ngồi xuống.

- Ông Trần...

- Không có ông cái gì cả, gọi tôi là Định Nhượng Trần là được rồi.

Nhượng Trần cắt ngang càng khiến Vi lúng túng.

- Vậy anh Nhượng Trần tôi... tôi...

- Trời đất ơi! Nói gì thì nói đi, làm gì mà ấp úng thế?

Nhượng Trần hét, Vũ Vi hoảng lên.

- Trời ơi sao ông dữ thế? Tôi chưa hề gặp ai dễ sợ như ông. Mới đến chưa gì đã định đuổi tôi rồi.

Nhược Trần trừng mắt nhìn Vi.

- Cô nói gì? Cô muốn gì?

Vi đã lấy lại bình tĩnh.

- Tôi muốn ông trở về nhà ông.

- Trở về à? Nhược Trần trừng mắt, giọng hằn thật nặng:

- Ai sai cô đến đây hở? Ai sai? cha tôi à?

Thái độ khiêu khích của Nhược Trần, khiến Vi nổi giận.

- Làm gì có chuyện đó. Cha anh đâu có chịu thua dễ dàng như vậy.

Nhược Trần hung hăng.

- Thế thì ai sai cô?

- Không ai hết. Vi không còn sợ hãi nữa.- Chính tôi, tôi muốn ông trở về với cha ông.

- Tại sao?

- Vì ông là con của ông ấy. Ông ấy bệnh là vì thương anh, nhớ anh.

- Làm sao cô biết? Chính ông ấy nói lại với cô như thế à?

- Người cao ngạo như ông Nghị làm gì chịu thối lộ những yếu điểm của mình. Anh là con, anh cũng hiểu, ông ấy chẳng bao giờ chịu cúi mình để năn nỉ anh trở về đâu. Nhất là khi cuộc

đời đã đi đến chỗ gần nằm xuống.

Nhược Trần có vẻ bàng hoàng.

- Cô muốn nói là cha tôi sắp chết rồi à?

- Vâng, ông ấy có thể chết bất cứ lúc nào chứ không đợi gì đến mùa thu năm tới đâu.

Vũ Vi nói luôn một hơi.

- Ông ấy cần ông là không phải vì ông ấy sắp chết mà là vì cô độc, ông hiểu chứ? Với ông Nghị, chỉ có ông là con trai của ông ấy mà thôi.

Nhược Trần mở to mắt.

- Cô nói thế là thế nào?

Vi chẳng dấu diếm.

- Tôi biết không cần nói ông cũng hiểu. Với cha ông, Bồi Trung, Bồi Hoa đều là những thằng con đáng ghét. Ông ấy chỉ hy vọng có ông thôi, nhưng ông đã quay lưng đi coi cha ông như kẻ thù, khiến người bị dày vò đau khổ.

Mắt Nhược Trần tóe lửa.

- Cô biết gì mà chen vào chuyện riêng của chúng tôi, đừng tài khôn. Làm sao cô biết cha tôi thương tôi chứ? làm gì có chuyện đó, lúc còn ở gần nhau chúng tôi lúc nào cũng như hai con gà đá độ, gặp nhau là xung đột đến trầy da sứt trán. Sống như thế làm sao tôi sống nổi. Cô đừng mong khuyên tôi, vô ích lắm! Tôi sẽ chẳng bao giờ về đâu, vì tôi thù ông ấy.

- Ông thù cha ông à? Vũ Vi kêu lên - Thế thì ông điên mất,

ông không hiểu gì hết. Tại sao lại thù khi được cha yêu mình hơn hết tất cả?

- Hừ - Nhược Trần nói như hét - Chuyện của tôi mà tôi lại không hiểu sao?

Vũ Vi trề môi.

- Chính ông cũng đang dối lòng. Ông yêu cha ông nhưng sự cao ngạo không cho phép ông chịu thua, ông và cha ông đều thế cả. Sự ngăn cách do chính mình tạo nên, nên không thể tha thứ cho nhau được.

Nhược Trần trừng mắt như muốn nuốt sống Vũ Vi.

- Trời ơi cái cô này lạ không? Cô tưởng trời sanh cô ra để cô đi hòa giải cho kẻ khác à? Tôi khuyên cô khi mình chưa hiểu người ta như thế nào thì đừng chen vào chuyện người ta nghe chưa?

Vũ Vi quên lãng vai trò mình.

- Nhưng tôi lỡ chen vào rồi thì không thể bỏ cuộc được ông biết tôi chẳng biết ông thế nào à? Còn lâu, chỉ tại mặc cảm mà ông khổ đấy thôi. Ông mặc cảm mình là con rơi chứ không phải con chính thức của ông Nghị, ông bứt rứt rồi dày vò làm khổ cả cha ông. Tại sao ông không nghĩ là sự kết tinh, sự hình thành của tình yêu thánh thiện và hoàn mỹ hơn cả sự thừa nhận của pháp luật chứ? Cha ông đã yêu mẹ ông và sinh ra ông vượt cả thành kiến của xã hội, mối tình như thế quá tuyệt vời và cao cả rồi còn gì nữa Đúng ra ông phải cảm ơn người chứ sao lại viện cớ để tự hành hạ mình?

Nhược Trần tái mặt, chàng bước gần tới Vũ Vi.

- Ngay cả chuyện tôi là con rơi cô cũng biết, thôi được rồi. Thế cô còn biết thêm những chuyện nào nữa?

- Tôi còn biết cả chuyện anh bị lòng gạt tình yêu đến độ hổ thẹn chẳng dám về nhà. Ông Trần, ông chỉ có một thể xác to lớn và hùng hổ, nhưng tôi biết rõ, trái tim của ông yếu đuối lắm, một sự thất vọng nhỏ cũng đủ quật ngã anh, người đã có những tiên liệu đúng. Anh nhút nhát và không dám đối diện với sự thật, tôi biết...

- Im mồm! Nhược Trần lớn tiếng.- Nếu biết điều cô hãy ra khỏi đây trước khi bị tôi đuổi.

- Vâng, Vũ Vi đứng dậy.- Không cần anh đuổi, tôi cũng đi ngay, tôi không thích đối diện với những người cố chấp, không biết đối diện với sự thật. Hôm nay tôi thấy hối hận rất nhiều khi nghĩ lại mình đã làm một chuyện vô ích. Nếu ngay từ đầu tôi biết anh như vậy thì tôi đã chẳng đến đây.

Vi không bỏ đi ngay nàng yên lặng ngắm Nhược Trần một chút.

- Nếu anh biết cha anh thường nằm mơ gọi tên anh thì anh sẽ chẳng bao giờ gõ đá như thế. Thôi thì đành vậy, anh cứ xem tôi như chẳng hề đến đây còn hơn.

Vi quay lưng, chưa bước được bước nào thì Nhược Trần đã bước tới chặn ngang lối. Vũ Vi thách thức.

- Ông không định ném tôi ra cửa sao mà còn chặn lối chứ? Tất cả những gì tôi muốn nói đã nói hết, bây giờ ông muốn về hay không là tùy ông, có điều là ông cũng nên biết, hai ông anh quý của anh lúc nào cũng sẵn sàng chia thịt cha anh. Anh yêu cha mà chẳng giúp được gì cho người chỉ vùi đầu trong

đồng tranh lập thế này...

Vũ Vi liếc nhanh về phía những bức tranh treo trên tường.

- Nói thật, với những lối họa này tôi thấy xốn mắt quá, tôi tưởng chỉ có những kẻ bất tài mới vẽ tranh loại này để lừa bịp mấy ông ngoại quốc, chớ không ngờ có cả anh...

Nhược Trần hùng hơ:

- Cô có tư cách gì để phê bình tôi như vậy chứ?

Vũ Vi chẳng có vẻ gì là sợ sệt.

- Tôi không là gì cả, nhưng tôi là chủ thân xác tôi, tôi muốn nói gì là nói, muốn làm gì là làm ngay. Ông đừng tưởng ông hùng hơ như vậy là tôi sợ, tôi chẳng sợ ai hết. Cha anh không có gì cả ngoài sự cô độc, nết anh không về là anh tự cúi đầu trước mặc cảm của anh đấy.

Nhược Trần bàng hoàng trước miệng lưỡi của Vũ Vi, chàng yên lặng nép sang bên để thiếu nữ lách nhanh ra cửa.

CHƯƠNG 9

Thứ hai trôi đi, thứ ba đến, rồi thứ tư lại đi. Vũ Vi vẫn chờ trong hy vọng, nàng mong rằng những lời phát xuất từ tâm quyết của mình sẽ gọi được người lang bạt trở về. Nhưng ngày tháng tàn phai tin người chẳng đến. Vũ Vi lại hối hận về sự nông nổi của mình. Tại sao ta mạnh tay như vậy? Làm người đau cả tim thì làm thế nào gọi được người trở về chứ?

Sự bứt rứt của Vi không thoát khỏi mắt ông Nghị, một hôm khi chích thuốc, Vi nghe ông Nghị hỏi.

- Sao? Lúc này cô và ông bác sĩ phòng quang tuyến com chẳng lành rồi à?

Vũ Vi ngơ ngàng, nhưng rồi nàng hiểu ngay.

- Không có gì cả, vẫn vậy cũng bình thường thôi.

- Thế à?

Ông Nghị ngò vức nhìn Vi.

- Thế tại sao cô buồn?

- Làm sao ông lại biết tôi buồn?

- Đừng dấu, tôi già rồi cô không qua mắt tôi được đâu. Hôm chủ nhật đến nay tôi thấy cô có vẻ không vui. Hay là em cô luòi. Nếu thấy cần tiền nói tôi biết nhé?

Vũ Vi lắc đầu.

- Cám ơn ông, nhưng em tôi vẫn ngoan như ngày nào, tôi cũng không cần tiền, ông yên tâm.

Ông Nghị yên lặng nhìn Vi, một lúc nói.

- Có gì phiền muộn cô cứ nói cho tôi biết, để tôi giúp cô nhé.

- Vâng.

Vi đáp, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt ông Nghị, nàng không biết phải bày tỏ như thế nào cho hợp lý. Có nên cho ông Nghị biết rõ sự phiền muộn của mình không?

- Hôm qua tôi đọc được hai câu rất hay trong tập "Bá gia từ".

- Hai câu đó thế nào?

- Lòng đây cánh nhận giảng, hồn ngập niềm tâm sự.

Ông Nghị trầm ngâm.

- Câu ấy có phải nằm trong bài thứ 61 không? của Âu Dương Tu mà, hình như trước đó còn có thêm một đoạn "Thương nhau không hề nói" phải không?

- Vâng.

Ông Nghị ngẩng đầu lên.

- Hai câu đó có dính dấp đến những tiếng thơ dài nào của cô mấy hôm nay không?

- Không, đọc thơ tôi thấy trái tim mỗi người như đây lưới nhện tâm sự nghìn trùng, chỉ mở khi ta tìm được gút.

Ông Nghị nhìn thật lâu vào mắt Vi.

- Thế trái tim cô có rối không?

- Ông thì sao?

Ông Nghị gật đầu thú nhận.

- Có chứ.

- Thế thì ai lại không? chúng ta đều là người đều thích giận hờn yêu ghét thì làm gì trái tim ta lặng sóng được?

Ông Nghị nhú mày yên lặng.

Và suốt hôm ấy ông trầm lặng như pho tượng gỗ. Ông Nghị nghĩ gì? Vi không biết, một ngày bình thản lại trôi qua.

Ngày thứ sáu, trời vừa hừng sáng, bà Lý đã mang hoa vào phòng. Nhìn thái độ chăm sóc của bà, Vi thấy hổ thẹn khi mình không giúp được gì cho người đầy tớ trung thành.

- Bác Lý ơi, chắc tôi thất bại rồi, bác có buồn không?

Bà Lý cười nhẹ lắc đầu:

- Tôi cũng hiểu chuyện khó chó đâu dễ mà buồn. Tánh cậu ba ương ngạnh và cứng chẳng kém gì ông chủ, nên chẳng thể một sớm một chiều mà kéo cậu ấy về được đâu.

- Nhưng tôi biết, tất cả những người trong nhà này đều mong mỗi anh ấy trở về phải không?

- Vâng, vì cậu ấy giống ông chủ, tuy nóng tính nhưng biết thương người. Cô biết không cách đây 20 năm, khi ông nhà tôi còn làm phu khuân vác trong cơ xưởng của ông chủ, một hôm vì vô ý đã bị xe đụng. Ai cũng tưởng là ông ấy sẽ chết

chứ chẳng mong sống nổi. Ông chủ đây mới cấp tốc cho xe mang vào nhà thương tổn không biết bao nhiêu tiền chồng tôi mới sống được mặc dù phải mang theo và chân bị gầy không làm được việc gì cả. Tưởng thất nghiệp may lại được ông chủ cứu vớt một lần nữa, ông gọi vợ chồng chúng tôi về nhà cho công ăn việc làm đến bây giờ. Ông chủ thì thế đó cậu Ba cũng vậy giúp đỡ và thương mến chúng tôi thật lòng chứ không phải là miệng lưỡi...

Bà Lý bước ra cửa còn nói thêm.

- Dù sao đi nữa, tôi cũng mong rồi ngày nào đó cậu Ba sẽ trở về.

Đây là lần đầu tiên Vi nghe bà Lý tỏ bày tâm sự, cũng là lần đầu tiên Vi hiểu được cái ơn lớn của vợ chồng ông Lý với ông Nghị sự lo lắng và chăm sóc thật tình với chủ của họ không còn làm nàng ngạc nhiên. Có điều Vi không ngờ người có vóc dáng khó chịu như ông Nghị lại có thể chứa đựng cả một trái tim mềm yếu. Còn Nhược Trần?

Buổi sáng đã trôi qua rồi buổi chiều lại đến. Trong giờ cơm tối ông Nghị vì chân đã khỏe nên đã xuống lầu dùng cơm. Khi tất cả vừa ngồi vào bàn thì chợt nghe tiếng chuông cửa reo. Ông Nghị chau mày nhìn Vi.

- Hôm nay không phải thứ bảy phải không cô Vi? Vái trời chẳng phải vợ chồng Bồi Trung hay Bồi Hoa thì hay biết mấy.

- Dạ chắc không phải đâu, hôm nay mới thứ sáu mà.

- Chắc luật sư Mậu không chừng...

Bà Lý đoán. Tiếng mở cổng vang vào rồi tiếp đó là tiếng nổ của xe gắn máy.

Trong trái tim ông Nghị, Bà Lý... Tất cả những người thân thuộc quen biết chỉ có một người lái xe gắn máy thôi. Ông Nghị mở to mắt ngạc nhiên, ông có vẻ xúc động, ngồi yên trên ghế. Bà Lý thờ người, trong khi Vũ Vi buông đũa chờ đợi.

Cửa đột ngột mở lớn, một thanh niên cao gầy bước vào, hần mặc chiếc bluson bằng da, quần cao bồi, râu ria rậm rạp nhưng vẫn không khuất được đôi mắt sáng...

- Hà!...

Đứng trước bàn ăn hần kêu lên:

- Bà Lý, bà mang thêm chén đũa ra xem, trời ơi món thịt nướng của bà sao hấp dẫn thế này? Chắc tôi phải ăn hết món này mới đủ quá...

Bấy giờ bà Lý như mới chợt tỉnh. "Ồ!" Bà vội buông chai nước ngọt trong tay xuống, chạy bay vào nhà bếp, vừa chạy vừa lái nhái.

- Vâng... Vâng... để tôi mang đủ chén ra... cả bình rượu chất đỏ nữa... Thịt vò viên... món cậu thích dùng nhất.

Bà Lý chạy đi rồi, Nhược Trần mới quay mắt nhìn cha. Vũ Vi nín thở, nàng tưởng chừng không khí trong phòng như đang ngưng lại. Con bão âm ỉ trong phòng rộng. Và ông Nghị là người lên tiếng đầu tiên.

- Con từ đâu về đây?

- Không phải từ thiên đàng cũng không phải từ địa ngục.

Nhược Trần đáp:

- Đi lang thang một thời, bây giờ con trở về.
- Tại sao vậy?
- Vì con đã mệt mỏi.

Ông Nghị yên lặng một chút.

- Thế con mang gì về đây.
- Mưa gió, cát bụi, sự mệt mỏi và... Hành trang con cũng không nhiều lắm, cha có cần phải kể hết không?

Ông Nghị đẩy ghế ra, bàn tay ông run rẩy.

- Thôi ngồi xuống đi, tao biết mày đang đói.

Nhược Trần thản nhiên ngồi xuống, chàng ngồi đối mặt với Vũ Vi, ông Nghị không đợi Trần lên tiếng đã hỏi.

- Hai người biết nhau rồi phải không?
- Vâng.

Nhược Trần đáp:

- Nhưng con không hiểu cha đào đâu ra một cô y tá kỳ cục như vậy, lúc nào cũng tưởng như mình là vị thần giảng hòa do trời sai xuống.

Ông Nghị nhìn Vũ Vi, rồi quay sang con.

- Cô ta giữ vai trò gì trong vở kịch con đang diễn?

Nhược Trần chưa kịp lên tiếng thì Vũ Vi đã vội đứng dậy.

- Mấy ông uống gì? Rượu chút nhé, để tôi đi lấy.

Vi không muốn ông Nghị biết chuyện nàng đã làm, bước đến tủ lấy rượu và ly, Vi biết rằng sau lưng mình có hai đôi mắt đang chăm chú theo dõi việc làm của nàng.

Có tiếng của Nhược Trần.

- Cha hỏi cô giữ vai trò gì à? Cô chính là người nêu cao ngọn đuốc để kéo con trở về.

- Thế à?

Tiếng ông Nghị:

- Con muốn nói...

Nhược Trần hóp một hóp rượu.

- Theo một câu chuyện truyền kỳ thì bất kỳ một cánh chim phiêu bạt nào gặp lúc mỗi cánh đều dễ dàng ngã xuống rừng sâu, gai góc của rừng rồi sẽ đâm nát những phiến thịt dày sương, vì vậy thượng đế không hài lòng và người đã phái một vị thần mang đuốc đến soi sáng cho kẻ lạc chân trong rừng.

- Ồ...

- Chuyện chưa hết đâu, sau khi rời khỏi rừng thẳm, tùy theo tâm trạng của kẻ lạc chân, họ sẽ nhìn thấy người cầm đuốc là thần hay quỷ, thế giới của họ là thiên đàng hay địa ngục còn tùy...

Vũ Vi bực bội ra mặt.

- Thôi chứ, Thiên đàng hay địa ngục thì anh cũng đã về đây rồi, bây giờ ăn đi chứ tôi đói quá rồi.

- Khoan. Ông Nghị nâng ly lên - Uống một ly trước rồi hãy ăn, cô Vi nâng ly lên đi chứ, còn thằng Trần thì chắc khỏi mời, nó là hũ rượu mà.

Vũ Vi nâng ly lên chẳng chút do dự. Rượu nhuộm đỏ dần gương mặt của ba người. Nhượng Trần lại rót rượu thêm, nói to:

- Bây giờ thì đưa con lang bạt của cha đã trở về rồi phải không cha? Uống với con một ly nữa nào...

Rồi quay sang Vũ Vi, Nhượng Trần do dự một chút hỏi:

- Còn cô... Tôi phải gọi cô là gì? Nữ chúa, nữ thần hay nữ quý.
- Phải gọi là nữ bạo chúa!

Ông Nghị lên tiếng. Hoi rượu đã làm ông chuyển choáng, ông cười thật to tiếp.

- Gọi là nữ bạo chúa đúng nhất, có nhiều chuyện chẳng ai dám nói với ta, thế mà cô ta... hì hì...

Nhượng Trần vỗ mạnh lên vai ông Nghị như vỗ vai người bạn thân.

- Hố. Hố! "Cha nhất rồi! Lúc nào cha cũng khôi hài thật hay.

Ông Nghị thấm men, đưa cao ngón tay cái lên.

- Con cũng thế, con vẫn hào phóng như ngày nào.

Rồi hai cha con cùng cười to. Rượu cứ thế cạn dần. Vũ Vi nhìn cảnh trùng phùng của hai cha con mà cảm động. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy định dành riêng gian phòng cho họ, nhưng không kịp, Nhượng Trần đã nhìn thấy.

- Cha ơi, cô y tá của cha định trốn kìa.

Ông Nghị lắc đầu.

- Không được, không thể để cô ta trốn được, phải tưới say một lần cho biết tay.

Nhược Trần hất mặt về phía Vũ Vi.

- Đó có nghe không?

Vừa hỏi anh chàng cũng trông thấy những giọt nước mắt trên má Vi nên kêu lên.

- Trời ơi ô, ô... cô ta khóc rồi kìa...

Vũ Vi đưa tay dụi mắt, nàng cố làm ra vẻ tỉnh với nụ cười.

- Tôi khóc bao giờ đâu? Tôi đang cười đây này thấy không?

Ông Nghị gục gặc.

- Đúng, Trần, con nhìn sai rồi, cô ấy đang cười mà.

- Thế à.

Nhược Trần nâng ly lên:

- Vậy thì chờ gì mà chúng ta không cạn thêm một ly nữa chứ?

Ba người lại uống thêm, bà Lý mang bò vò viên ra nhìn thấy khung cảnh vui nhộn trong phòng ăn mà rớt nước mắt.

- Đây còn nữa nhé. Để tôi đi dọn phòng cho cậu ba.

Nhược Trần khoát tay.

- Ai đi, nhưng nhớ cho tôi một ly...

- Trà đậm!

Trần chưa dứt lời thì bà Lý đã tiếp nói khiến Trần không dấu được sự sung sướng.

- Bà hay quá vậy, nhớ cả những tật xấu của tôi! Cho tôi hôn một cái đi!

Bà Lý ngoe ngoáy.

- Không được đâu, tôi già rồi!

Bà bước nhanh ra khỏi phòng, căn phòng cũng trở về với sự yên lặng cũ.

Nhược Trần không còn khôì hài nữa.

- Thưa cha, Trần hạ thấp - Cha sẵn sàng cho con trở về không?

Ông Nghị trang nghiêm trở lại, giọng ông ấm và nặng.

- Cha đang mong đợi ngày này hơn bốn năm nay.

Rồi hai cha con nắm tay nhau, hình ảnh thật cảm động.

- Ai cũng mong con về cả.

- Vâng, từ nay con sẽ không bao giờ lang bạt nữa.

Vũ Vi lảng lảng đứng dậy, lần này Nhược Trần không giữ nàng lại nữa. Vi cũng biết, giờ phút này là lúc cha con họ cần tâm sự, nàng không nên ở lại làm gì. Vi bước ra khỏi phòng lên lầu, nàng trở về phòng riêng với bao nỗi xốn xang trong lòng.

Thương nhau không hề nói.

Lòng đầy cánh nhện giăng.

Hồn ngập niềm tâm sự

Nhưng ở đây một gút nhện đã cỏi. Vi nghĩ và mỉm cười. Nhìn ra cửa. Bầu trời ngập đầy sao. Vi nghĩ đến trái tim của con người. Nó có bao nhiêu nỗi bâng khuâng? Tâm sự có ngập đầy như những ánh sao trên trời không? Và nàng thiếp đi lúc nào không biết.

CHƯƠNG 10

Sáng hôm sau, ông Nghị dậy trễ, Vũ Vi cũng không theo đúng giờ đánh thức ông để chích thuốc vì nàng hiểu giấc ngủ của ông Nghị cũng quan trọng chẳng kém gì thuốc men.

Rảo chân ra vườn, sương mai còn đọng trên cỏ và những chiếc lá úa roi trên đường mòn. Gió cuối thu gây gây lạnh. Vũ Vi lâng lâng với bao nỗi nhớ nhung.

Bước gần nhà xe, nàng thấy ông Triệu và ông Lý đang cẩn thận chùi rửa chiếc Scooter của Trần.

- Cô Vi hay quá phải không anh?

Giọng ông Triệu, rồi lời đáp rõ ràng của ông Lý.

- Còn phải nói, tôi biết cô ấy sẽ thành công ngay từ đầu cơ mà.

Vũ Vi thấy mặt nóng lên, nàng không thích nghe lén chuyện thiên hạ nhất là chuyện đang ca tụng mình. Rẽ sang con đường nhỏ lá trúc phủ đầy kê nhẹ dưới chân như những lời ru êm. Thế mà Vi cứ tưởng rằng trúc không bao giờ cho lá rụng chứ. Cúi xuống nhặt một chiếc lá vàng úa, không phải vàng mà là màu đỏ. Hồng điệp, ở đây cũng có loại hồng điệp nữa sao? Vi ngẩng đầu nhìn lên cây lạ trước mặt. Cành cây khẳng khiu sắp rụng hết lá. Chỉ còn đôi cánh lơ lửng trên cành. Mùa đông lại đến rồi! Bất giác Vi thấy lạnh. Vàng, mặt trời hôm nay gần như ngủ yên trong mây, gió sớm mai không

đủ ấm. Vi ngẩng mặt lên nhìn trời. Từng đám mây đen và dày nằm sấp lóp trên cao.

- Trời sắp mưa rồi.

Vi tự nhủ, lần tay tính toán. Bây giờ cũng đã là tháng mười hai. Ngày này năm xưa mưa đã bắt đầu, vậy là năm nay mưa trể. Bước ra khỏi đường mòn, Vi đến một khu rừng đầy hoa hồng. Loại hồng ở Đài Loan gần như càng lạnh càng đẹp, Vi bước tới ngắt mấy cánh rồi lại thả qua khu bông giấy tím, nàng không ngồi xuống ghé đá mà đến cạnh cây quế.

Những đóa hoa quế đang màu nở rộ, mùi thơm thoảng trong gió, Vũ Vi ngây ngất với mùi hoa. Có tiếng chim hót đâu đây rồi những hạt mưa nhẹ thoảng theo gió.

- Đẹp quá!

Có tiếng của ai vang bên tai. Vũ Vi giật mình quay lại. Dưới giàn hoa giấy, anh chàng đứng đấy tự bao giờ.

- Bức tranh đẹp quá! Đẹp như thơ người xưa. Lạc Hoa nhân độc lập, Vi vũ yến song phi (Người còn đứng giữ hoa rơi, mưa phùn đôi én lừng lờ bay qua).

Vũ Vi đang bối rối thì Nhược Trần đã bước tới.

- Chào cô.

- Không dám chào ông.

Vi đáp, Nhược Trần có vẻ khó chịu.

- Cô không biết tên tôi à? Tôi có cần giới thiệu thêm một lần thứ hai không chứ?

Vũ Vi không kém.

- Thế còn ông, ông cũng không biết tên tôi sao?

Nhược Trần cười huề.

- Thôi tôi chịu thua có điều tôi thắc mắc, cái tên Vũ Vi yếu ớt của cô nó có vẻ chẳng phù hợp với bản tính cô tí nào cả.

Cũng một luận điệu của ông Nghị. Vi nghĩ, nhưng có điều nàng không thích bất cứ ai đề cập đến tên của nàng cả.

- Anh cũng vậy, anh giống như một cục đá, chứ tôi nào thấy anh mềm như bụi bao giờ đâu?

- Cô đối đáp khá lắm.

Nhược Trần gật đầu:

- Tại sao cô hành nghề y tá.

Vi mở to mắt.

- Sao? Tôi không có quyền hành nghề y tá à?

- Không phải thế, nhưng tôi thấy với một người đẹp, ăn nói hoạt bát như cô, hành nghề luật sư có vẻ thích hợp hơn.

- Thế à?

Vũ Vi cười tươi!

- Sợ lúc đó không ai đến nhờ tôi cãi chứ.

- Đừng lo, ít ra cô cũng được một người như tôi nhờ đến.

Trần đáp, Vũ Vi cười lớn. Không khí cởi mở bàng bạc, mưa bụi vẫn bay trong gió, tấp lên tóc và trên áo họ.

- Có rất nhiều chuyện tôi muốn nói với cô, cô Vi ạ.

Nhược Trần mở đầu trước:

- Nhất là chuyện xảy ra ở ngôi nhà cây mà hôm trước cô đến viếng.

Mặt Vũ Vi hồng lên vì thẹn.

- Thôi đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Hôm ấy vì xúc động quá nên tôi đã nói nhiều điều đúng ra không nên nói.

Nhược Trần nhìn thẳng vào mắt Vi.

- Không được, mấy hôm nay tôi cứ bị chuyện đó dày vò mãi. Thú thật hôm đó tôi nóng quá, bây giờ nghĩ lại mới thấy cảm ơn.

Vũ Vi nghi ngờ.

- Thật không đấy?

- Tôi không hề nói dối.

Nhược Trần nghiêm giọng:

- Tôi phiêu bạt những bốn năm, trong bốn năm đó, tôi trụy lạc, hư đốn... Óan đời, trách trời... Tôi coi tất cả thế giới như kẻ thù sâu, lúc nào tôi cũng có cảm giác như bị đời hắt hủi...

- Tôi hiểu anh. Vi đáp...

Nàng nghĩ đến những ngày sau khi cha nằm xuống. Chủ nợ vây quanh với những lời nhiếc mắng khinh bỉ, ba chị em nàng cô đơn như ba con sói giữa đồn hoang. Vi cũng đã thù hận tất cả những kẻ vây quanh, trách trời oán đất. Cũng may

là nàng còn nghĩ đến bốn phận phải nuôi dưỡng hai đứa em trai nên người, chứ bằng không thì có lẽ...

- Trong bốn năm sống buông thả tôi thấy ngày tháng trôi qua một cách nặng nề... Tôi không thiết làm một cái gì cả ngoài lý do cần nuôi sống bản thân, viết lách một ít đăng báo và gạt mấy tên du khách mũi lõ lổ tiền...

Vũ Vi đỏ mặt.

- Thôi đừng nhắc chuyện ấy nữa anh ạ. Hôm ấy vì giận quá, nên tôi mới nói vậy chứ thật ra tranh của anh rất đẹp...

Nhược Trần cắt ngang:

- Đừng bao giờ che giấu sự thật. Cô có lý, tranh tôi chẳng qua chỉ là những trò bịp thiên hạ, sự thật ra tôi có đến trường dạy hội họa bao giờ đâu mà dám đòi vẽ tranh trù tượng chứ? Cô nghĩ xem có phải không, mười người đi mua tranh là hết tám người không hiểu gì cả. Tranh tôi bán khá chính nhờ sự ngu dốt của họ. Vì vậy việc vẽ tranh chẳng qua chỉ là cái cần câu cơm nhất thời của tôi chứ đâu phải là cả sự nghiệp, phải không cô?

- Nhưng nếu anh thích, anh vẫn có thể vẽ đẹp như thường.

- Vâng, Nhược Trần gạt đầu với vẻ ngạo nghễ.

- Đúng như lời cha tôi nói, chỉ cần tôi cố gắng một tí là việc gì rồi cũng xong cả.

- Thế bây giờ anh định làm gì chưa?

Nhược Trần cắn môi suy nghĩ:

- Chưa nhưng tôi nghĩ, cô còn ở vườn mưa gió này lâu mà.

Vi nhìn thẳng vào mắt Trần.

- Hôm qua tôi có nghe. Hình như anh hứa là sẽ không bao giờ bỏ đi nữa phải không?

- Vâng, nhưng mà...

Nhược Trần hạ giọng:

- Cha tôi không biết còn sống bao lâu nữa... Tôi cũng còn hai ông anh khác mẹ khó tính, chắc lúc cha mất rồi, tôi lại phải đi nữa, vì tôi về đây chẳng qua chỉ là để gần gũi cha, để ông ấy được vui lòng... chờ ngày nhắm mắt mà thôi.

Vũ Vi lắc đầu.

- Tôi thấy cha anh không phải chỉ cần anh trong lúc này, mà người còn cần anh để tiếp nối sự nghiệp của người nữa.

Nhược Trần kêu lên.

- Cô tưởng là tôi có thể...

- Không phải tưởng tượng gì cả.

Vũ Vi cắt ngang:

- Tôi chỉ thấy anh có vẻ cao ngạo quá, vì vậy lý trí và sự cao ngạo của anh luôn xung đột nhau, và mỗi lần như thế gần như anh đều chọn cái sai cả.

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì?

Vũ Vi cười sau cái hách xì.

- Rồi anh sẽ hiểu.

Nhược Trần nhớ ra trời đang mưa vội nói.

- Mưa rồi, thôi vào nhà kẻo cô bị cảm bây giờ.

Chàng cởi áo ngoài ra khoác lên vai Vi, cả hai băng qua đường mòn chạy trở vào nhà. Mưa càng lúc càng nặng hạt, gió mang cái rét cắt da phủ vào mặt. Khi vào nhà họ đã nhìn thấy ông Nghị ngồi trong phòng khách từ lâu.

-Ồ cha.

Nhược Trần kêu lên:

- Tối qua cha ngủ có ngon không?

- Ngon, ông Nghị nhìn hai người với ánh mắt thật bén.

- Bên ngoài đang mưa à?

- Vâng. Vũ Vi trả lời thế cho Trần, nàng ôm hai thân tay lại xuyết xoa:

- Trời lạnh quá, lúc này nhiệt độ hạ nhanh, lau nhanh mái tóc ẩm của cô thì lợi hơn.

Ông Nghị pha trà, Vi cười.

- Dạ xong sẽ tiêm thuốc ngay cho ông.

Vũ Vi chạy nhanh lên lầu, Nhược Trần thích thú nhìn theo.

- Nàng thật lạ phải không cha?

Ông Nghị chăm chú nhìn con.

-Ồ, nhưng coi chừng.

- Sao vậy?

- Hoa đã có chủ rồi đấy, một bác sĩ trẻ tuổi phòng quang tuyến.

- À, Nhược Trần có vẻ khó chịu, chàng đổi nhanh đề tài.

- Trời lúc này lạnh quá, thôi để con đi gọi ông Lý đến đốt lò sưởi cha nhé? Nhưng ống khói có bị nghẽn không cha?

- Không.

Nhược Trần nhìn cha với ánh mắt dịu.

- Con còn nhớ mấy năm trước, khi ngồi bên lò sưởi với cha lúc nào con cũng có chuyện để nói, có lần ta nói với nhau hơn nửa khuya hỏi cha?

- Ờ.

Ông Nghị gật đầu với cái cười hồi tưởng, và đến lúc Vi trên lầu bước xuống, thì hỏa lò đã hùng hực lửa, gian phòng nhuộm kín màu than hồng.

- Ồ tuyệt quá.

Vi kêu lên:

- Cho tôi tham dự hội nghị với nhé?

- Chỉ sợ cô không muốn thôi. Nhược Trần đáp.

- Sao vậy, tôi đang lạnh cóng đây này.

- Ai bảo cô sáng sớm đã ra vườn chi?

- Ai bảo anh cất ngôi nhà quá hấp dẫn thế này?

Vũ Vi đáp, khiến Nhược Trần không chịu được quay sang

ông Nghị.

- Đó cha thấy không, cô y tá này còn kiêm thêm nghề chõn nữa mà.

Ông Nghị cười.

- Đến giờ phút này con mới biết sao?

Vũ Vi ngồi xuống ghế, vòng tay ôm gối. Chiếc Pull màu đỏ và chiếc quần ống voi khiến nàng trẻ lạ.

Ngồi bên lò sưởi với những ánh lửa nhuộm hồng đôi má, Vi nói.

- Bây giờ tôi mới thấy tất cả giá trị của đồng tiền. Muốn hưởng thụ đều phải có sự hiện diện của nó. Muốn đọc một quyển sách hay muốn uống một tách trà ngon, muốn có một lò sưởi ấm và những giây phút thoải mái ấm cúng đều phải xài đến tiền, vì vậy sống trong xã hội hiện tại mà bảo là không ham danh lợi, bất cần giàu sang... thì đều là nói chuyện khoác lác.

Ông Nghị gật đầu:

- Cô nói đúng. Sống ở thời buổi này bất cứ một việc gì đều cần sự xông xáo của ta. Sự thành công thì bao giờ cũng khó khăn chứ chuyện thất bại thì không bao giờ ở xa ta cả. Con người thường sợ hãi hai chữ thất bại, nhưng không muốn dẫn thân và lúc nào cũng ưa tìm lý do để biện minh cho sự thất bại của mình.

Nhược Trần ngồi bên lò sưởi, yên lặng, mắt chàng chớp nhanh với những ánh lửa hồng. Trong khi Vũ Vi chống tay lên cằm nhìn những ánh lửa màu xanh. Gian phòng lại chìm

trong yên lặng. Mãi đến lúc bà Lý vào.

- Ông chủ, cậu ba và cô Vi không dùng điểm tâm à? Trời lạnh thế này để lâu một tí cơm nguội mất.

Vũ Vi nhảy nhóm lên:

- À tôi quên chứ! hèn gì nãy giờ bụng đánh lô tô mãi.

Thái độ của Vi khiến ông Nghị cười xòa, ông nói nhỏ.

- Vẫn còn trẻ con thấy rõ.

Nhược Trần cũng thấy vui, chàng lên tiếng với bà Lý.

- Bà Lý ơi...

Chưa dứt câu thì bà Lý đã cắt ngang.

- Được rồi cậu khỏi lo, món trứng rán đậu phụ tôi đã làm xong, đang đợi cậu trên bàn đấy.

Nhược Trần đưa tay vò đầu:

- Lạ thật, mấy năm qua không có bà, không biết làm sao tôi sống nổi đến bây giờ.

Mọi người cùng ngồi xuống bàn ăn. Cháo trắng thật nóng, món cải xào với thịt thật thơm, ngoài ra còn trứng rán đậu phụ, thịt chà bông khiến bữa điểm tâm trở nên thịnh soạn. Mọi người bắt đầu dùng bữa, họ vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

Nhược Trần lên tiếng:

- Về đây con thấy tủ sách của con bị ai quấy rầy thì phải.

Ông Nghị gật gù:

- Còn ai vào đây, cái cô y tá kỳ quặc này, ngoài những giờ chăm sóc cho cha, gần như cô ấy để hết thì giờ còn lại vào những cuốn sách của con ấy.

- Thế à?

Nhược Trần ngạc nhiên quay sang Vi.

- Tôi đâu có ngờ cô cũng yêu sách như vậy, cô thấy tủ sách tôi thế nào?

Vũ Vi thành thật.

- Một kho tàng đúng nghĩa. Trong vườn mưa gió này tôi thấy cái gì cũng đáng giá hết, chỉ có những kẻ điên mới chịu lìa bỏ nó để đi hoang thôi!

Nhược Trần kêu lên.

- Trời ơi, cha xem, cô y tá lạ lùng của cha lại chửi xiên chửi xỏ con nữa kìa.

Ông Nghị cười thỏa mãn.

- Ai bảo cậu bỏ đi làm tên điên làm gì?

Nhược Trần giả vờ hối hận.

- Thôi mà tha cho con đi, da mặt con mỏng lắm con không chịu nổi đâu, nếu cứ trêu mãi con phải nhờ đến ông Lý bây giờ.

Vũ Vi ngạc nhiên.

- Gọi ông Lý chi vậy?

- Để ông ấy đi lấy xuống cốc.
- Lấy xuống cốc làm gì?
- Đào lỗ.
- Đào lỗ làm chi?
- Để tôi chui xuống trốn chứ.

Lời của Nhượng Trần khiến Vũ Vi không nín được cười, cháo nóng vừa lọt qua miệng đã chui nhanh qua khí quản khiến nàng sặc sụa.

Ông Nghị lắc đầu nói với con trai.

- Cậu vẫn chưa chừa được tật nghịch.

Nhượng Trần kéo gân cổ cãi.

- Đó là tại nhiễm sắc chất đấy chứ bố.
- Nghĩa là sao?

Nhượng Trần nhún vai.

- Nhiễm sắc chất là phần tử di truyền nòi giống của con người.

Vũ Vi vừa nín được lại cười to, ông Nghị cũng bị truyền nhiễm. Cả gian phòng ăn bây giờ không còn lạnh như ban nãy, nói tràn ngập tiếng cười nói và hơi ấm của một gia đình.

Giữa niềm vui hạnh phúc đó thì chợt có tiếng chuông cửa, rồi tiếp đấy là tiếng cổng mở, một hồi còi dài xe hơi kéo vang. Hình như có một hay hai chiếc chạy vào. Vừa nghe tiếng còi xe ông Nghị ngưng cười ngay, mặt biến sắc, ông buông đĩa

xuống nhìn Vũ Vi.

- Hôm nay thứ mấy?

- Thứ bảy.

- Trời hại rồi.

Ông Nghị vỗ tay lên trán...

- Không lẽ những ngày viếng thăm định kỳ của chúng không thể bỏ qua cho tôi được sao?

Nhược Trần nhìn Vũ Vi ngần ngại.

- Tiếng còi xe đó của...

- Vâng, Vũ Vi gật đầu.- Hai ông anh, hai bà chị dâu và lũ cháu của anh đấy.

- Rõ khi!

Nhược Trần bực dọc, khuôn mặt chàng cũng đổi sắc ngay. Không khí vui nhộn của gian phòng ban nãy đột ngột biến mất, thay vào đó là sự yên lặng. Một sự yên lặng nặng nề như chờ đón.

Cánh cửa lớn xịch mở, một đám người ủa vào với tiếng chu chéo của Tứ Vần.

- Trời ơi! Cha khỏe chứ? Chúng con đến mừng cha đây... Ông Lý đâu rồi, bé cô Vân Vân xuống coi, còn ông Triệu nữa, ông đứng chết đó làm gì, mau mang quà vào nhà xem... Ê này... Khỏi Khỏi, đừng trèo lên hồ... té chết bây giờ... ối giờ ơi, Mỹ Kỳ đâu, cô không coi Võ Võ con cô, nó nắm tóc bé Vân Vân nhà tôi kìa...

- Trời ơi trời!

Ông Nghị kêu lên, ông ngã người xuống ghế Salon xong quay sang Vũ Vi:

- Cô thấy không tôi hạnh phúc quá phải không? Con cháu đầy đàn... Khổ thật... Cô làm ơn kiếm cho tôi một ít thuốc an thần đi, hôm nay mà chẳng có thuốc chắc tôi phải chết mất!

CHƯƠNG 11

Giọng nói chát chúa của Tứ Văn chưa dứt thì một đám người đã vào phòng khách, bà Lý nhìn thấy Khởi Khởi sủi đôi giày lấm bùn lên thảm trắng đã lộ vẻ bất bình ngay, Thúy Liên thì tìm có lánh ngay không muốn để cho những người không phải chủ nhân lên mặt chủ sai bảo. Trong khi ông Nghị ngồi yên trong ghế (Salon). Nhược Trần đã dùng xong điểm tâm (thật ra chàng đã không ăn gì cả) đứng tựa lưng gần lò sưởi, tay cầm ly rượu lặng lẽ ngắm đám đông vừa mới vào. Gương mặt chàng như bao phủ một lớp sa mù nhạt. Vũ Vi ngỡ ngàng không biết mình nên đứng lại hay bỏ đi.

Tứ Văn thấy hỏa lò đang rực lửa kêu lên:

- Trời ơi, đốt lửa rồi à? Thế là tuyệt, cha hay thật, biết hưởng thụ...

Vừa nói tới đây mắt cô ta chạm ngay mắt Nhược Trần, như vừa khám phá ra một ngạc nhiên lớn, Tứ Văn lắp bắp.

- O! sao lại...

Rồi quay ra sau.

- Anh Bồi Trung ơi, nhìn dùm xem... đây là ai nè?

Nhược Trần rời bức tường, chậm rãi bước tới.

- Ngạc nhiên lắm à? Đâu có phải người chết mới hiện hồn về đâu?

- À cậu Trần. Bồi Trung là người bình tĩnh nhất, hẳn già vờ kêu lên:

- Cậu về từ bao giờ thế?

- Hôm qua.

Nhược Trần đáp cụt ngủn. Bồi Hoa lộ vẻ bất bình ngay.

- Đúng rồi, đây là lúc tốt nhất để cậu trở về.

- Thế à?

Nhược Trần lạnh lùng:

- Lúc này thấy anh có vẻ mập đấy. Cái mập của những tên nhà giàu rừng mỡ.

- Cậu nói gì?

Bồi Hoa mất bình tĩnh ngay.

- Tôi đâu có bỏ đi lang thang thất tình như cậu đâu mà phải ốm chứ.

- Thôi đủ rồi.

Ông Nghị đứng phắt dậy, nhìn Bồi Trung và Bồi Hoa.

- Chúng bây đến đây để thăm tao hay là để cãi lộn với Nhược Trần chứ?

- Cứ để anh ấy nói cha!

Nhược Trần ra vẻ bình thản đón nhận những mạch máu ở hai bên thái dương chàng lại càng lúc càng đập nhanh.

- Tôi có lời mừng cho anh đấy Bồi Hoa, lúc này giàu rồi chứ?
- Dù sao tôi cũng khá hơn cậu.

Bồi Hoa trề môi, Nhượng Trần nhún vai.

- Còn anh Bồi Trung chắc cũng khá lắm?
- Cảm ơn cậu tôi cũng không đến nỗi nào.

Nhượng Trần bước đến cạnh ông Nghị.

- Vậy thì, cha cũng nên hãnh diện khi thấy mình có hai đứa con, đứa nào cũng nên người, cũng có gia đình hạnh phúc toàn vẹn, cha có được hai đứa con nên người thì phải có một thằng hư đốn, lêu lổng như con để giảm bớt niềm vui chớ. Nhưng cha có bức không? Cha sẽ xử trí như thế nào đối với một thằng con chẳng nên người như con chứ?

Ông Nghị nhún vai vào mắt Trần, thái độ ông thay đổi đột ngột.

- Con đã đưa cha vào thế kẹt... Để ta xem nào... Phải rồi, đối với những đứa hư đốn như người thì ta chỉ còn cách... giữ lại bên cạnh, từ từ dạy dỗ, cảm hóa...
- Còn những đứa con nên người xứng đáng của cha?

Nhượng Trần hỏi.

- À, à...

Ông Nghị nhún vai một chút:

- Nó đã nên người thì nó có thể tự sống được rồi, cần gì đến ta dạy dỗ nuôi nấng.

- Trời ơi!

Tứ Văn la lên, cô nàng không hiểu ông Nghị và Nhược Trần đang pha trò:

- Con ngoan chẳng nuôi, đi nuôi con hư à?

Chỉ có Bồi Trung lanh trí, hét vọt

- Tứ Văn, em có im mồm không, đồ ngu!

Tứ Văn hổ thẹn trước đám đông, quay sang chồng.

- Ồ, sao anh lại mắng em? Em có làm lỗi gì đâu mà anh lại nói em ngu chứ? Ngu mà sinh con cái cho anh à, phải mà bây giờ con này già rồi, nên anh mới chê, anh mới chửi mắng đừng tưởng những hành động lén lút bên ngoài của anh với mấy con quỷ cái kia qua mặt được em...

- Nín!

Bồi Trung giận dữ quát!

- Đồ ngu! Bộ anh đưa em đến đây để cãi lộn sao chứ?

- Trời ơi!

Tứ Văn kêu lên như gà bị cắt tiết:

- Anh muốn giết em hả, cứ giết đi!

Mỹ Kỳ với giọng thật chua coan thiệp.

- Chị Tứ Văn, đừng nên làm ồn không lẽ chị không hiểu người ta định đẩy mình ra cửa sao?

Bấy giờ Tứ Văn mới hiểu ra, ngượng ngùng một chút rồi

cũng "mở máy".

- Tại sao chứ? Không lẽ con cái chúng ta đều là con hoang chứ không phải con của giòng máu họ Định sao?

- Tứ Văn.

Gương mặt Bồi Trung đành lại, hấn trừng mắt nhìn vợ:

- Cô đừng ăn nói hồ đồ như vậy, coi chừng tôi đấy!

Tứ Văn có vẻ khùng khiếp trước những lời hăm dọa của chồng, cô nàng đỏ mặt tía tai im lặng. Mỹ Kỳ thừa dịp chen vô một câu.

- Có lẽ con cháu chúng ta thuộc loại vô lại vì ông cha chúng nó có quá khứ mờ ám không chừng!

- Mỹ Kỳ!

Ông Nghị giận dữ bước tới mặt con dâu.

- Cô nói gì, giải thích tôi nghe xem?

Mỹ Kỳ không chịu thua.

- Tôi đâu có dám nói gì đâu, ngay cả anh Bồi Trung và Bồi Hoa cũng không có quyền nói thì phận dâu con chúng tôi làm gì dám lảm nhảm chứ?

Ông Nghị thẳng tay.

- Được rồi, nếu cô thấy cô không có quyền nói thì làm ơn im cái mồm lại đi.

Bồi Hoa bước tới đỡ vợ

- Thừa cha, trong đầu óc cha bây giờ chỉ có thằng Trần thôi chứ chẳng có chúng con phải không?

Ông Nghị giận dữ:

- Ai nói thế? Tại sao tụi bây không nghĩ lại xem bốn phận của chúng bây có tròn chưa? Mỗi lần đến vườn mưa gió là trời đất muốn nổ tung cả lên. Tụi bây cứ đến đây mãi chắc tao chỉ tổ chết sớm thôi.

- Vậy thì...

Bồi Hoa kên tiếng:

- Nếu chúng con đến đây chẳng được cha ưa thích thì chúng con về, nhưng trước khi về con có mấy câu muốn nói.

Bồi Hoa quay sang Nhượng Trần gật gù:

- Nhượng Trần, cậu thắng rồi đấy nhé! Bỏ gia đình đi bốn năm cha ruột chẳng thèm đoái hoài đến, thế rồi bây giờ lại bò về. Tôi hiểu thâm ý cậu, cậu biết ông già không còn sống thêm được bao lâu nữa nên vội vã chạy về kiếm điểm... Được rồi, hà hà... Cậu tính toán khá lắm... Thế bây giờ biết trở về tại sao lúc xưa lại bày đặt thề thốt chi vậy cậu? Tôi biết mà... làm sao cậu có thể bỏ qua cái gia tài này được chứ?

Gương mặt của Trần tái hẳn, mạch máu ở hai bên thái dương chàng đập nhanh, đặt cốc rượu lên nắp lò sưởi. Trần bước tới giữa lúc mọi người chưa biết chàng định làm gì thì một quả đấm đã vung lên, Bồi Hoa loạng choạng rồi ngã xuống đất, mang theo kỷ trà, bình nước hoa vỡ rồn rảng. Tứ Văn hét lên.

- Trời ơi nó định giết người, bỏ người ta...

Bé Võ Võ đứng im lúc này bên cạnh thấy vậy khóc òa lên.

- Mẹ ơi cha chết rồi mẹ ơi!

Mỹ Kỳ trong cơn giận quay sang tát con.

- Khóc cái gì, đồ khốn nạn!

Thằng bé càng khóc to hơn. Nhược Trần không bỏ qua, xắn tới kéo Bồi Hoa đứng dậy, Bồi Hoa sợ bị đập thêm vội nói.

- Tao là người văn minh, tao không thích đánh lộn.

Nhược Trần đẩy Bồi Hoa về chỗ đứng cũ, trừng mắt.

- Tôi nói cho biết trước, nếu không nể mặt cha này giờ tôi đã đánh anh nát xương, liệu hồn đấy, nếu muốn sống thì cút ngay đi.

- Thôi được rồi!

Bồi Trung lên tiếng:

- Anh Bồi Hoa chúng mình về thôi, kẻ thức thời không phải là kẻ hèn, chúng ta về chứ để họ giết oan lắm!

Quay sang Nhược Trần, Trung vừa thụt lui vừa nói.

- Nhược Trần, cậu ngon lắm đấy. Ráng đi, ráng giữ gia tài này đi, biết đâu có lúc cậu trở thành tỷ phú, Cát Hà lại chẳng bỏ lão giám đốc già kia trở về với cậu? Nhưng tôi cho cậu biết, đừng cậy vào quả đấm mình quá, đời bây giờ có luật pháp đảng hoàng chứ phải rừng hoang đâu?

Rồi hần lên tiếng gọi lũ con.

- Mấy đứa nhỏ đâu, lên xe, lên xe nhanh!

- Không.

Bé Khởi Khởi sáu tuổi tròn mắt không chịu.

- Con muốn ở đây xem đánh lộn cơ.

Không đợi cha phản ứng nó đã quay sang Nhược Trần hỏi.

- Ban nãy đòn chú vừa đánh là "không thủ đạo" phải không?

- Đồ quý có đi không?

Tứ Văn giận dữ xách tai Khởi Khởi kéo đi thẳng bé khóc thét.

- Không, không để con gọi chú võ sĩ...

- Đập bẻ đầu bây giờ.

Tứ Văn vừa nói vừa đẩy Khởi Khởi ra cửa giữa tiếng hét la inh ỏi của đàn con.

Bồi Hoa xốc áo lại ngay ngắn, xong vừa lùi ra cửa vừa dọa.

- Nhược Trần món nợ hôm nay tao không quên đâu, rồi mày sẽ thấy.

Mỹ Kỳ một tay bế bé Võ Võ, một tay ngoa nguẩy bước ra cửa, vừa đi vừa nói:

- Muồi thẳng con ngoại hôn là hết chín thẳng hung dữ rồi, trách nó làm gì?

Rồi sau cùng họ cũng rút hết ra khỏi phòng tiếng còi xe rền vang như một sự trút giận cuối cùng, rồi khu vườn mưa gió lại trở về với sự yên lặng cũ.

Căn phòng chìm trong không khí chết. Khuôn mặt của những

người còn lại vẫn xanh, hình như con giận dữ vẫn còn lảng vảng đâu đây. Bà Lý yên lặng thu dọn những món đồ nát. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Nhượng Trần vẫn đứng bất động cạnh là suối.

Không khí yên lặng thật khó chịu. Vũ Vi có cảm tưởng như muốn nghẹt thở, nàng đánh bạo tính bước tới nói vài câu xoa dịu, thì đột nhiên Nhượng Trần quay lại.

Gương mặt tái xanh của chàng đã thay đổi, đôi mắt ngầu đỏ lên vì những tia máu nhỏ, Trần bước tới quì bên chân ông Nghị

- Cha, cha không có quyền chết cha phải sống, phải sống luôn với con! Con van cha!

Ông Nghị yên lặng đưa tay vuốt tóc Trần, những giọt nước mắt từ từ lăn xuống má.

- Sống chết có số cả con ạ, cha không biết cha còn sống đến bao giờ, có điều là con hãy thương cha, hãy giúp cha ngoi lên, đừng để cho người ta lầm tưởng là gia đình họ Định không có lấy một thằng con nên người.

- Nhưng cha có nghe Bồi Hoa và Bồi Trung nói không chứ. Con làm sao còn mặt mũi ở đây được?

- Dừng ngu con.

Ông Nghị nhìn thẳng vào mắt Trần:

- Nếu con bỏ đi là con đã trúng kế họ. Con nên nhớ rằng dù sao cũng còn có cha, nếu con không giúp được cha ngoi đầu lên thì dù cha có sống cũng như đã chết và ngược lại.

Nhượng Trần ngẩng đầu lên chưa xót nhìn cha, rồi như không

chịu nổi nỗi đau, chàng úp mặt vào lòng gối ông Nghị nước nở.

- Thế cha bảo con phải làm gì bây giờ?

Ông Nghị vuốt tóc con.

- Có con ở cạnh cha sung sướng lắm rồi. Ta đã xa nhau mấy năm rồi phải không con? Có con cha lúc nào cũng có cảm giác như có mẹ con bên cạnh. Mẹ con là người đàn bà dễ thương nhất đời này. Cha vẫn thường tự hỏi, liệu đến ngày cha nhắm mắt, có còn thấy con một lần cuối không. Bây giờ con đã trở về ta còn mơ ước gì hơn. Đời cha hạnh phúc lắm. Trần, cha biết con là đứa con có hiếu cha biết con không bao giờ để hai ông anh hư đốn của con dẫm nát phần xương cốt còn lại của cha. Nhược Trần, con có nghe ta nói gì không? Con hãy cố gắng, phải can đảm.

Nhược Trần ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn đầy đầy trên mặt nhưng vẻ sung sướng trộn lẫn kiêu hãnh đã hiện lên trong mắt.

- Vâng, cha cứ yên tâm, con tuy hư đốn, ương ngạnh nhưng sẽ không bao giờ là kẻ đào ngũ trước mũi giáo của giặc.

- Cha biết, cha biết rõ con lắm!

Ông Nghị nói Vũ Vi đứng cạnh nghe muốn chảy nước mắt. Không hiểu sao từ ngày bước vào vườn mưa gió đến nay, nàng lại trở nên yếu đuối như vậy.

Nàng bước tới trước mặt, cha con chủ nhân khu vườn, nói với ông Nghị.

- Thôi đừng xúc cảm quá ông ạ, bây giờ đã đến giờ ông chủ

phải dùng thuốc và nghỉ ngơi một lúc.

Ông Nghị ngẩng đầu lên nhìn Vi rồi cười lớn.

- Phải rồi, cô Vi đây sẽ giúp cha sống lâu được đấy.

Ông đứng dậy loạng choạng định lên lầu. Vũ Vi bước tới dìu ông, nàng chợt khám phá ra một điều. Ông Nghị đã ốm đi nhiều. Nghề nghiệp đã cho nàng biết như vậy. Thế này thì bốn phận ta chắc không còn bao lâu nữa.

Sau khi ông Nghị dùng thuốc xong, Vi để ông nằm yên trên giường và vừa định bước ra ngoài thì chợt nghe tiếng gọi trở lại của ông Nghị.

- Vũ Vi!

- Dạ.

Ông Nghị chăm chú quan sát nàng.

- Cô là một y tá tận tâm, cũng là một đứa con gái dễ thương. Tôi muốn nói, tôi rất cảm ơn cô!

- Không có chi cả ông ạ, đó chẳng qua chỉ là bốn phận của tôi thôi.

- Không hẳn thế.

Ông Nghị lắc đầu.

- Tôi muốn nói tôi cảm ơn cô ở đây là vì cô đã mang Nhược Trần về đây cho tôi. Tôi cảm ơn cô rất nhiều.

- Vâng.

- Thôi được rồi cô muốn đi đâu cứ đi, bây giờ tôi buồn ngủ

quá.

Vũ Vi bước ra, khép cửa lại rồi mới bước xuống lầu. Định Nhược Trần vẫn còn nằm dài trên ghế, trước mặt chàng là một chai rượu đã vui quá nửa và cốc rượu đã cạn. Con giận vô cớ đột ngột đến. Vi bước tới chụp lấy chai rượu và cốc, nàng nói như hét.

- Không lẽ rượu là cách duy nhất để anh cố gắng đấy sao?

Nhược Trần mở mắt ngạc nhiên nhìn Vi, chàng chưa kịp lên tiếng thì Vi đã bồi tiếp.

- Anh không có quyền trốn tránh, anh Trần ạ. Lúc này anh đã hứa với cha anh, anh hứa không là tên đào ngũ. Thế thì, tại sao anh không đứng dậy? Đứng thẳng lưng lên để làm việc cho cha anh? Anh có biết là ông ấy sẽ không còn sống thêm được bao lâu nữa không?

Nhược Trần chăm chăm nhìn Vi, chàng có việc xúc động.

- Vâng, cô cứ mang rượu đi nơi khác, và nhớ thức tỉnh tôi mãi nhé, vị nữ chúa đáng quý!

CHƯƠNG 12

Những ngày kế tiếp là những ngày trầm lặng. Bồi Trung, Bồi Hoa không có đến vườn mưa gió quấy rầy nữa. Ông Nghị trở lại đời sống yên ổn và hạnh phúc.

Thời tiết dù càng lúc càng lạnh, nhưng ông Nghị càng ngày càng có vẻ khỏe hơn. Bác sĩ Hoàng hàng tuần vẫn đến thăm mạch cho ông Nghị, ông tuyên bố bệnh ông Nghị đang đi vào khoảng thời gian yên nghỉ không bành trướng, nói thế không có nghĩa là con bệnh giảm bớt mà có nghĩa bệnh không nặng thêm thôi. Đây cũng là một thứ tin vui. Vũ Vi và Nhược Trần đều sung sướng, họ cũng thầm mong biết đâu với sự ngu yên của con bệnh, thời gian chẳng có sự khám phá mới mẻ của y học và ông Nghị biết đâu chẳng được chữa lành?

Nhược Trần bắt đầu tới hăng dẹt làm việc, Vũ Vi biết, chàng đi làm không phải vì ưa thích công việc mà chẳng qua chỉ để làm vui lòng ông Nghị thôi.

Nhưng một hôm, giữa lúc Vi và cha con ông Nghị cùng ngồi sưởi trong phòng khách, Vi còn nhớ hôm ấy nàng mặc bộ áo màu cam, thì đột nhiên Nhược Trần chồm tới với cây bút và mảnh giấy trên tay, chân dung nàng được phát họa trên giấy. Trần vẽ xong lại sửa. Sau cùng đưa cho Vũ Vi hỏi.

- Sao có giống cô không?

Vũ Vi ngấm tranh, nàng thấy có gì đôi khác trên bộ áo người trong tranh. Phải rồi kiểu áo đã đôi khác với chiếc thắt lưng

to.

- Đẹp lắm, đẹp hơn cả người thật, anh có hoa tay lắm, học họa đi.

- Không được, học họa bây giờ thì đã muộn quá.

Nhược Trần đáp.

- Tôi phải chọn môn kiến trúc hay trang trí có vẻ thích hợp hơn.

Ông Nghị lên tiếng.

- Đâu đưa bức họa tôi xem.

Vũ Vi đưa qua, ông Nghị ngắm bức tranh với tất cả thích thú ngắm xong, ông xếp lại bỏ túi.

- Cho tôi bức hình này nhé!

Vũ Vi không để ý chuyện đó, nàng chỉ nghĩ ông Nghị thương con nên với bất cứ tác phẩm nào của con ông cũng thấy thích thú. Không ngờ qua ngày sau, bức họa trên đã qua tay ông quản lý hãng dệt. Và một tuần lễ tiếp đó, một bộ áo bằng tơ mềm với tay rộng, thắt lưng to được mang đến vườn mưa gió. Vũ Vi trở thành người mẫu tình cờ. Nhược Trần nhìn áo ngạc nhiên.

- Ủa! sao giống chiếc áo hôm trước tôi vẽ kiểu quá thế?

Ông Nghị mỉm cười.

- Đúng thế, con xem thử có chỗ nào cần sửa nữa không?

Bộ áo màu xanh nhạt, chiếc thắt lưng cùng màu, Nhược Trần thành thật.

- Được rồi, nhưng nếu chọn màu xanh xám đẹp hơn, chiếc cà vạt cho to bản hơn một chút, cũng như chiếc thắt lưng phải sậm hơn mới nổi.

Một tháng sau, ông quản lý chạy lại vui vẻ báo tin.

-Ồ đơn đặt hàng nhiều quá, Huê Kỳ họ có vẻ chịu kiểu áo này, họ muốn chúng ta cung cấp thật nhiều và đòi hỏi cho thêm một ít mẫu khác. Cậu ba gắng vẽ thêm đi chứ!

Đúng là một sự ngạc nhiên kỳ thú, Nhược Trần không hiểu tại sao kiểu áo như thế lại được đón nhiệt nồng nhiệt vậy, có điều chàng đã thấy thích thú trong công việc, chàng bắt đầu nghiên cứu kiểu áo, loại vải, để chọn thứ vừa ít tốn kém nhưng lại vừa xinh, gần như suốt ngày Trần ở luôn trong xưởng.

Ông Nghị sung sướng phát điên hãnh diện nói với Vi.

- Đó cô thấy không, Nhược Trần không phải đồ bỏ, nó sẽ trở thành nhà vẽ kiểu áo lừng danh nhất cho xem.

Vũ Vi trở thành người mẫu ngang xương, chiếc áo đầu tiên nào cũng không khỏi qua tay nàng. Mặc vào, bước tới bước lui, xoay tròn trước mắt cha con ông Nghị.

- Thế này thì tôi phải có thêm lương người mẫu chứ?

Nhược Trần cười.

- Cô đổi nghề cũng không dở đâu, vì cô biết không, thân hình cô khá đẹp.

Nhưng ông Nghị đã chen vào.

- Không được, không được đổi nghề, tôi không thích số mười ba xui xẻo lắm.

- Cái gì mà số mười ba?

Nhược Trần ngạc nhiên, thế là ông Nghị phải đi một đường giải thích. Trước khi gặp Vi, ông đã từ chối đến mười một cô y tá và thái độ độc tài ngang bướng của Vi đã chinh phục ông thế nào. Nhược Trần được dịp cười bằng thích, chàng vỗ mạnh vào vai cha.

- Cô nàng "Nữ bạo Chúa" này quả có tài chinh phục phải không cha?

Vũ Vi đỏ mặt, nhất là đôi mắt sáng của Trần cứ nhìn xoi mói vào người khiến nàng thấy nóng người. Nhưng Vũ Vi bỏ qua hết, vì bếp lửa hôm nay thiệt ấm, lửa cháy thiệt đẹp. Có nhiều lúc nghĩ lại Vi chợt phân vân, cứ bị lôi cuốn bởi vườn mưa gió này mãi đến lúc phải xa nó nàng sẽ sống ra sao? Nhắm có còn thích nghi được với xã hội hỗn độn bên ngoài không? Nhất là mùi ê te, mùi máu mủ và thuốc men của bệnh viện?

Và như thế, mùa Xuân lặng lẽ đến. Mưa vẫn còn, những cơn mưa phùn lất phất suốt ngày Vũ Vi yêu mưa khôn cùng, có lẽ vì tiếng mưa của trời và chữ "Vũ" của nàng quá gần nhau, nàng thường bước trong mưa, lắng nghe tiếng mưa rơi và nhất là ngắm cảnh mưa mù buổi sáng hay buổi chiều.

Hôm ấy trời vẫn mưa nhưng lại trùng với ngày nghỉ hàng tuần của Vi. Suốt một ngày quây quần bên hai cậu em trai, nghe tường trình chuyện học hành và những cuộc vui bè bạn của họ Vũ Vi mới nhớ ra, những đứa em nàng đã lớn đã đến tuổi biết tình tự trai gái cả rồi. Buổi tối, Vi kéo hai chị em đi ăn cơm tiệm, ngồi quây quần trên bàn, đột nhiên cậu em lớn

của nàng lên tiếng.

- Thưa chị, mấy năm nay tụi em làm khổ chị nhiều quá. Bây giờ được lên đại học cả rồi, chúng em có thể vừa làm vừa học, còn chị dù sao cũng đã 23, chị cũng nên để ý đến vấn đề hôn nhân, đừng e ngại gì nữa mà lỡ dở cuộc đời của chị

Ồ! Lập Đức đã biết nói một câu như vậy thì chúng tớ nó không còn nhỏ nhắn gì nữa, nó đã trưởng thành, Vi nghĩ. Có điều câu nói tuy cần thiết nhưng đã khơi trong tim Vi biết bao nỗi buồn. Ra đời sớm chung đụng với khá nhiều người. Nhưng Vi vẫn chưa hề biết tình yêu là gì. Ta chọn ai đây? Vi tự hỏi. Chung quanh nàng không phải là không có người theo đuổi. Nhưng gần như chẳng có ai hợp ý cả. Có phải vì ta kén chọn quá không? Nhưng khi kiểm điểm lại nàng thấy không hề có chuyện đó. 23 tuổi rồi. Tuổi xuân còn chờ bao lâu nữa?

Thế là tối hôm ấy Vi nhận lời mời của bác sĩ họ Ngô ở phòng quang tuyến đến vũ trường Hoa Quốc nhảy đến khuya... Nhưng không hiểu sao Vi vẫn thấy lạnh chớ không có một ánh lửa nhỏ nào đủ soi nóng cái lạnh của lòng.

Hai giờ khuya trở về vườn sa mù, bác sĩ họ Ngô đã gọi taxi đưa Vi về đến tận cổng. Sau những lời từ biệt, Vi dùng chìa khóa riêng để mở cổng vào nhà. Mưa bụi phớt nhẹ trên má, tuy trời vẫn lạnh nhưng Vi vẫn thích chậm bước trong mưa, những âm thanh rạt rào từ rừng trúc, mùi dạ lý hương thoảng qua mũi khiến nàng không muốn vào cửa vội.

Bước quanh theo đường mòn, sỏi rên nhẹ dưới chân. Đèn trên lầu hai vẫn sáng khiến Vi ngạc nhiên. Đèn phòng của Nhược Trần. Như vậy là chàng vẫn còn thức. Vi bước nhẹ chân, nàng không muốn bước chân mình làm kinh động ai cả.

Giữa lúc Vi dè dặt bước thì một bóng đen từ bên rừng trúc bước ra cản trước mặt.

Vi hoảng hốt định kêu lên, nhưng bóng đen đã lên tiếng.

- Đừng sợ, tôi đây mà!

Giọng nói Nhược Trần, Vi hú hồn.

- Anh làm gì thế? Tôi tưởng ai chứ.

- Tưởng ai à?

Nhược Trần cao giọng:

- Tôi ra đây chỉ để đón cô thôi.

- Đón tôi?

- Ờ. Đừng vào nhà vội, chúng ta đi dạo trong vườn một chút nhé?

- Bây giờ à? Anh biết mấy giờ rồi không?

- Cô biết không?

Nhược Trần hỏi, Vũ Vi bực mình.

- Bố anh đâu có ra lệnh cho tôi là phải mấy giờ về đâu? Và lại tôi vẫn còn trách nhiệm cơ mà.

- Trách nhiệm, trách nhiệm!

Nhược Trần nổi nóng:

- Tại sao cô đi chơi long rong được, còn tôi muốn nói chuyện với cô thì cô lại đem chuyện đó ra nói chứ?

- Ô kìa, lạ chưa?

Vũ Vi mở to mắt.

- Hôm nay anh làm gì lạ thế? Tại sao lại gây sự với tôi?

- Đâu dám, Nhược Trần nhún vai:

- Cô cứ đi chơi với người ta đến hơn nửa đêm mới về chả sao, còn tôi muốn nói chuyện với cô mấy phút, cô cũng không chịu nữa à?

Vũ Vi yên lặng. Trong bóng đêm nàng không nhìn thấy khuôn mặt của Trần, nhưng giọng nói và ánh mắt nặng của chàng khiến nàng ngỡ ngàng.

- Hôm nay sao anh khó chịu thế? Anh nói chuyện mà tôi cứ ngỡ như ông chồng nào ghen tương đang trách vợ? Anh Trần có phải anh vừa mới uống rượu không?

- Uống rượu à? Nhược Trần hừ nhẹ.

- Cô cứ làm như cảnh sát không bằng, tôi làm gì uống rượu. Suốt ngày đến xưởng lo nghiên cứu, tìm hiểu còn thì giờ đâu mà để ý đến chuyện khác?

Vũ Vi phì cười:

- Vâng, vâng tôi biết, nhưng bỏ qua chuyện đó đi, anh cho tôi biết đã có chuyện gì không vui

- Không có chuyện gì hết!

- Thế thì tại sao? Vũ Vi ngỡ ngàng, bàn tay nàng chợt đưng phải bàn tay Trần một bàn tay lạnh và đầm ướt.

- Trời ơi, anh dầm mưa lâu lắm rồi à?

- Vâng, khoảng một hai tiếng đồng hồ.

Vũ Vi kêu kên:

- Anh có điên không mà dầm mưa như vậy?

- Thế còn cô, tại sao cô lại dầm mưa?

Vũ Vi không trả lời, nắm tay Nhược Trần lôi mạnh.

- Vào nhà đi, bằng không bệnh bây giờ.

Nhược Trần đẩy Vi ra.

- Đừng dùng ngôn ngữ y tá đối với tôi, tôi không phải là bệnh nhân của cô.

Vũ Vi bối rối:

- Tôi không hiểu hôm nay anh làm sao thế?

Nhược Trần quay sang:

- Ban nãy ai đưa cô về? Có phải tên bác sĩ đó không?

- Vâng, rồi sao?

Vũ Vi khó chịu thách thức, bàn tay Nhược Trần bóp mạnh.

- Cô yêu hắn lắm à?

- Anh có điên không? Tôi yêu hay không mặc tôi, anh làm gì mà hỏi kỹ thế?

- Yêu một thằng bác sĩ có sung sướng gì đâu, tối ngày chỉ lo vạy lộn với thuốc men vi trùng... Nó đâu mang lại được tình yêu cho cô, tôi dám cá, thằng bác sĩ đó chỉ....

- Ồ, anh Trần, Vũ Vi bất mãn, nàng ghét nhất là giọng lưỡi khinh thường của chàng. Nhượng Trần thật đáng giận.- Yêu cầu anh miễn phê bình cho, đó là công việc riêng tư của tôi.

- Tôi không có quyền chen vào à?

Nhượng Trần càng nổi nóng:

- Thế, chuyện riêng của tôi cô có quyền chen vào chứ? Vâng thì tôi vẫn có quyền đó, tôi cho cô biết, tôi không thích tên bác sĩ kia, cũng như tôi không muốn thấy cô về khuya như vậy.

- Xin lỗi, anh thích hay không thích là chuyện của anh, tôi không cần biết.

Vũ Vi cố gắng thoát khỏi tay Trần, nhưng anh chàng nắm chặt quá.

- Buông tôi ra không? Anh lấy quyền gì mà nhảy xồm vào đòi tư của tôi chứ?

Nhượng Trần quắc mắt:

- Lấy quyền gì à? Quyền này đây.

Và nhanh như chớp, anh chàng cúi xuống, Vũ Vi trong nốt phút bất ngờ tránh không kịp lãnh đủ nộ hôn.

Tất cả đến một cách quá đột ngột, chẳng có một sự chuẩn bị tâm lý nào cả, nên khi môi Vi bị môi Trần gấn chặt, nàng chẳng cảm thấy lâng lâng hay một cảm giác lãng mạn nào, mà chỉ có một niềm đau bất mãn, giận dữ và ghê tởm, Vi cố gắng chống trả, vùng vẫy, nhưng chẳng thoát được vòng tay rắn chắc của đối phương. Sau khi Vi đành để Trần hôn, nhưng mắt nàng, đôi mắt mở to nhìn chằm vào kẻ bức hiếp

mình với bao nhiêu cảm thù.

Rồi Trần cũng buông Vi ra, đôi mắt sáng rực của hắn như một sự thách thức của kẻ chiến thắng. Vi đẩy mạnh Trần ra khỏi người, và không bỏ lỡ cơ hội, tát nhanh vào gã con trai trước mặt.

- Anh khốn nạn, hạ tiện lắm! Anh nghĩ tôi là hạng gái nào chứ? Anh tưởng cha anh bỏ tiền ra mua tôi là anh muốn làm gì tôi thì làm ư? Đừng có lắm, cậu công tử bột ă. Bây giờ tôi mới hiểu ra, anh đúng là một thứ điểm đàn ông... Xin lỗi, tôi không phải là Cát Hà, không phải là đối tượng dễ dàng cho hạng người như anh đâu, nếu anh còn một hàng động mất dạy nào với tôi nữa, tôi sẽ lập tức rời khỏi Vườn mưa gió này ngay.

Nhược Trần ngổ ngàng trước thái độ hung dữ của Vi, chàng chết đứng trong bóng đêm. Vi bỏ Trần đứng đó, chạy nhanh vào nhà.

Đến phòng, nàng đứng trước kính soi lại gương, khuôn mặt ướm dằm và rối bù vù mưa, đôi mắt đen nháy cứ mở trừng, vì không biết mình đã nói gì, có điều nàng không dám tin là chuyện vừa xảy ra là một sự thật.

Đêm thật vắng, chỉ có gió lùa qua cửa. Phòng của Nhược Trần cạnh phòng nàng. Vũ Vi lắng tai nghe. Nếu Trần trở về phòng thì tiếng động của chàng hẳn nàng đã nghe, nhưng tại sao chẳng có một âm thanh nào cả. Một chút bối rối hòa lẫn lo lắng len qua tim Vi. Đêm xuân mưa gió lạnh, chàng vẫn đắm mình trong mưa được sao?

Bước tới cửa sổ khẽ vén màn nhìn ra ngoài trời, ánh sáng hắt từ hồ phun nước cho thấy chỉ có bức tượng thần Venus bất

động. Vi đảo mắt quanh khu vườn, tất cả chỉ có bóng cây xào xạc. Trời lạnh thế này không lẽ chàng vẫn đứng trong mưa?

Mặc kệ: một chút hờn dỗi. Vi khép màn cửa lại, mở máy sưởi rồi leo lên giường. Thôi ngủ, sáng mai còn phải tiêm thuốc cho ông Nghị. Kệ hần, hần điên mặc hần! Ngủ đi. Mai có bác sĩ Hoàng đến. Nhưng chàng dầm mưa? Thôi... thôi ngủ đi mà... Hần chỉ là một thứ lãng tử côn đồ, coi đàn bà như trò chơi, hần có thành thật yêu ta đâu mà phải để ý chuyện hăm hồ ban nãy. Không lẽ ra đã yêu hần? Đừng điên... Hần là rắn độc đấy, ngủ đi.

Vũ Vi lăn qua, vùi đầu vào gối. Nhưng tại sao chàng chẳng chịu vào nhà? Mưa gió thế này... Làm gì ta cứ nghĩ đến chuyện đó mãi thế?

Con mệt mỏi kéo đến, hình như Vũ Vi ngủ được một chút, rồi lại giật mình thức dậy, nhìn về phía cửa sổ. Trời chưa sáng hẳn, có tiếng chân bước ngoài hành lang rồi dừng lại trước phòng bên cạnh. Trời ơi, hần khùng thật, dầm mưa suốt đêm đến giờ này mới trở về phòng, Vũ Vi tốc chăn ngồi dậy, thay áo bước về phía cửa, nàng mở khe nhỏ và ngóng mắt nhìn ra. Có tiếng động bên cạnh phòng rồi giọng hát nhỏ của Trần.

Tiếng oanh kêu lại mùa hoa nở.

Tiết xuân chưa tàn lá đỏ rụng đầy sân.

Con mưa nhẹ hoa nào đua nở.

Liều rữ buồn, người biết mấy khi vui.

~~~~~

Hồi ai chó gọi tiếng đàn.

Trời chưa xanh lá mà tình đã tan.

Lòng buồn trăm mối ngổn ngang

Người ơi có biết tình ta chưa tàn.

Giọng hát lập đi lập lại mấy lần. Vi ngân nga, tiếng hát đã ngừng lúc nào không hay.

Trời chưa sáng hẳn. Vi khép cửa lại lòng ngẩn ngơ với trăm thứ tình "Lòng buồn trăm mối ngổn ngang, người ơi có biết tình ta chưa tàn"

CHƯƠNG 13

Đến bữa điểm tâm, Nhược Trần vẫn không thấy xuống lầu dùng cơm, ông Nghị bảo bà Lý lên gọi, một lúc bà Lý trở xuống nói.

- Cậu Ba nói không ăn, để cậu ngủ một chút,

Ông Nghị chau mày liếc nhanh về phía Vi.

Vũ Vi đỏ mặt bất giác. Tại sao ông Nghị lại hỏi ta. Nàng giả vờ nhún vai, lánh tia nhìn ông Nghị

- Có lẽ tại giấc mơ xuân "không biết sáng đây"

- Hừ.

Ông Nghị hừ nhẹ.

- Còn trẻ mang tật ngủ trưa là không khá, ông quản lý đội nó ở hăng mà nó cũng không màng.

Ông cầm đũa lên và lại quay sang Vi:

- Hồi tối cô về khuya lắm phải không?

Vũ Vi bối rối:

- Vâng...

- Vẫn là... Đi chơi với bác sĩ Ngô chứ?

Cái gì nữa đây trời! Vũ Vi chau mày, nhưng lấy lại bình tĩnh

thật nhanh.

- Vâng chúng tôi đi nhảy ở vũ trường Hoa quốc tế đến hơn hai giờ khuya mới về.

- Thế à?

Ông Nghị hỏi. Vũ Vi cầm đĩa lên bất giác ngáp dài, cái ngáp của nàng không qua được mắt ông Nghị

- Mấy người trẻ ở nhà này gần như chẳng bằng.

Suốt đêm qua tôi có ngủ được chút nào đâu? Vũ Vi muốn cãi lại nhưng thôi.

Nàng nâng chén cơm lên mà hồn bỏ tận đâu đâu....

- Cô muốn gặp gì trong chén nước chấm đó?

Tiếng ông Nghị đánh thức, Vi bối rối đỏ mặt

- Chú ý một tí nhé cô Vi, đừng đưa com vô mũi ngộp thở lắm đấy.

Lời khôi hài của ông Nghị càng khiến Vi thẹn thùng. Một buổi điểm tâm đơn giản rồi cũng trôi qua. Vũ Vi vẫn ở trong trạng thái ngơ ngẩn nàng không hiểu mình sẽ tỏ thái độ thế nào lúc gặp Nhược Trần khi câu chuyện tối qua đã xảy ra. Giả vờ như chẳng có chuyện gì ư? Hay lạnh lùng? Tại sao ta lại phải trốn tránh hẳn? Vi cứ quay cuồng với bao ý nghĩ.

Mười giờ hơn, bác sĩ Hoàng đến, sau khi chẩn mạch cho ông Nghị xong, ông có vẻ hài lòng.

- Khá lắm cứ tiếp tục dùng thuốc như cũ.

Chợt bà Lý trên lầu chạy xuống.

- Bác sĩ, bác sĩ làm ơn khám bệnh luôn cho cậu ba tôi đi!

Lời bà Lý khiến Vi giật mình, trong khi ông Nghị quay nhanh sang.

- Nó thế nào đấy?

- Dạ đang sốt.

À thì ra hấn ngã bệnh! Vũ Vi cắn nhẹ môi. Cũng người bằng xương bằng thịt như ai mà chẳng biết giữ, dầm mưa suốt đêm làm gì chẳng ngã bệnh? Đúng là điên!

- Cô Vi!

Tiếng bác sĩ Hoàng đánh thức Vi:

- Cô cùng tôi lên trên ấy xem.

- Dạ...dạ...

Vi bối rối, bác sĩ Hoàng ngạc nhiên.

- Sao thế?

- Dạ không sao cả.

Vi hấp tấp đáp:

- Thôi đi bác sĩ,

Ông Nghị có vẻ lo lắng định đứng dậy, bác sĩ Hoàng khuyên.

- Tốt nhất ông ở đây. Cơ thể ông yếu lắm coi chừng bị truyền nhiễm thì mệt.

- Chắc không có gì đâu.

Ông Nghị nói:

- Cao lắm là cảm mạo cộng thêm một chút tâm bệnh thôi.

Vũ Vi có vẻ lúng túng, nàng nghi ngờ không hiểu ông Nghị có thấy chuyện xảy ra đêm qua không.

Khi bước vào phòng Trần, họ nhìn thấy gã thanh niên nằm yên trên giường, hai mắt mở to. Vừa nghe tiếng động, Trần đã quay lại khoát tay.

- Bác sĩ tôi không sao cả, tôi không bệnh hoạn gì hết, đừng nghe lời nói nhảm của bà Lý.

Bác sĩ Hoàng cười.

- Thì để tôi lấy thử nhiệt độ xem.

Vũ Vi mang nhiệt kế đã khử trùng đưa cho Trần. Đôi mắt chàng có một chút tư lự. Phiền muộn dán chặt nàng, khiến Vi bối rối, và... Trần đã mở miệng ngậm lấy. Vi cầm tay chàng, mạch đập nhanh và không đều, nàng chau mày quay sang bác sĩ Hoàng.

- Một trăm lẻ tám nhịp, bác sĩ ạ?

Bác sĩ Hoàng gật đầu. Vi gấp ống thủy ra.

Ồ! 39 độ rưỡi, thế mà Trần vẫn buống là không hề bệnh. Trao ống đo thân nhiệt lại cho bác sĩ Hoàng. Bác sĩ Hoàng vừa liếc qua đã vội rút ống nghe ra đặt lên ngực Trần, nhưng Trần buống.

- Tôi chẳng có bệnh gì cả, nếu có chẳng qua chỉ là biến ứng tạm thời thôi, quý vị đừng quan trọng hóa như vậy.

Bác sĩ Hoàng tảng lờ như không nghe, cứ tiếp tục công việc rồi ông vẫy tay gọi Vi ra cửa.

- Hẳn bị cảm nặng lắm đấy, nếu không điều trị đúng có thể đưa đến biến chứng sung phổi, mệt.

Ông lấy toa kê mấy nón thuốc đưa cho Vi.

- Món đầu chích thịt nhé, hai món kia thuốc uống, ngày bốn lần, nếu mai mà vẫn chưa bớt sốt, cô điện thoại ngay cho tôi.

Bác sĩ Hoàng về xong, ông Nghị bảo ông Triệu đi mua thuốc ngay, rồi quay sang Vi nói.

- Cô làm ơn chăm sóc nó hộ tôi nhé!

Vũ Vi bối rối nhìn ông chủ nhà. Nàng không hiểu ông ấy muốn nói gì. Một sự chăm sóc đơn thuần hay là... Vi lắc đầu xua đuổi những hình ảnh thoáng hiện trong óc. Chú ý! Thôi nhé! Vi tự nhủ.

Thuốc mua xong, Vũ Vi mang ngay lên phòng Trần, vừa trông thấy nàng anh chàng đã rõ ra khó chịu.

- Lại cô nữa! Cô vào phòng tôi không sợ bị mất danh giá sao? không lẽ một đứa hoang tàng như tôi lại có diễm phúc như thế này à?

Vũ Vi cố nhẫn nhịn, yên lặng bơm thuốc vào ống, nhìn gã con trai trước mặt.

- Tôi là y tá, nhiệm vụ của tôi là chăm sóc cho con bệnh, cha anh mượn tôi giúp anh, làm ơn để tôi làm tròn bổn phận.

Nhược Trần kêu lên:

- Trời ơi cha tôi nhờ cô à? Thế này thì miễn cưỡng lắm cô mới đến đây phải không? Người quân tử khi xưa chẳng vì năm đấu gạo mà còng lưng thì không lẽ bây giờ chỉ vì một chút tiền phụ trội, cô chịu hạ mình thế này sao?

Câu nói của Trần suýt chút đã làm ống kim chích trên tay Vi rơi xuống đất. Nàng tròn mắt nhưng lại xoa dịu cơn nóng ngay. Đừng, đừng bao giờ gây sự với hần. Hần đang sốt cao độ, hần nói nhảm và có lẽ chẳng biết mình đã nói gì.

Đừng giận. Vi tự nhủ. Nàng nghĩ ngay đến bài học đầu tiên khi bước chân vào nghiệp y tá. Chớ bao giờ phiền muộn con bệnh. Xoa một tí cồn lên thịt Trần rồi đâm mạnh mũi kim.

Sau cùng công việc cũng xong. Nhược Trần chẳng cảm ơn lại nói.

- Thôi xong rồi, cô có quyền ra ngay, ở đây lâu coi chừng con người cao quý của cô bị lấm bẩn bây giờ.

- Nhưng anh còn phải uống thuốc nữa.

Vũ Vi không đấu được sự xúc động:

- Bao giờ anh uống xong tôi sẽ ra ngay.

Trần vẫn còn hờn, chàng khó chịu như một đứa bé:

- Tôi không uống trong tay cô đâu, cô gọi dùm Thúy Liên vào đây.

- Cũng được. Vi đáp, nàng quay lưng lại.- Để tôi đi gọi Thúy Liên.

Nhưng Vi chưa kịp bước thì Trần đã giữ tay nàng lại... bàn tay nóng như lửa đốt của chàng khiến nàng bất giác quay

sang, hai giọt nước mắt trên má nàng, khiến Trần hoảng hốt ngồi bật dậy.

- Sao vậy, tại sao cô khóc? Tôi có làm gì cô đâu?

Vi lắc đầu ấn Trần nằm xuống.

- Bây giờ tôi có thể cho anh uống thuốc được chứ?

- Nhưng cô phải hứa là không giận tôi chứ?

- Vâng.

- Vậy thì tôi uống.

Nhược Trần ngoan ngoãn như con cừu. Vũ Vi rót nước và mang thuốc đến cạnh giường, nâng đầu Trần lên, hai tay chàng rứt rứt một chút rồi đặt lên mặt Vi sờ nhẹ.

- Đừng khóc nữa Vi nhé, đừng giận tôi nữa, chính tôi, tôi cũng hiểu mình hoang đàng, du đãng xấu xa... Tôi không xứng với ai cả... Tôi hứa với Vi là tôi sẽ cố gắng không để thảm kịch như ngày hôm qua xảy ra nữa Vi nhé...

Vũ Vi ngồi yên, mãi đến lúc Trần ngủ yên, nàng đặt tay lên trán chàng. Sốt quá! thế này thì khổ. Vi đứng dậy với những giọt nước mắt chưa khô vừa định bước ra cửa thì đụng ngay ông Nghị.

- Sao thế?

Ông Nghị nhìn Vi ngỡ ngàng:

- Nó bệnh nặng lắm sao mà cô lại...

- Dạ không phải.

Vi đáp nhanh:

- Anh ấy không sao cả, ngủ rồi.
- Nhưng mà....
- Dạ không có chi cả, tại trong người tôi không khỏe.

Vi không đợi ông Nghị hỏi thêm, nàng bước nhanh ra cửa.

Về tới phòng, Vi ngã người ngay lên giường, nước mắt tuôn như mưa, Vi không hiểu tại sao mình lại khóc. Nụ hôn đêm qua? Những lời khinh miệt sáng nay của chàng? Hay sự van xin trước lúc uống thuốc? Vi cũng không rõ, lau hết nước mắt nhìn lên trần, Vi bắt đầu phân tách những rắc rối của lòng, nàng cố nhớ lại chuyện xảy ra giữa khu vườn đêm qua, rồi sự hờn dỗi và làm hòa sau cùng một ý niệm thoáng nhanh qua óc. Không lẽ... Đó là tình yêu sao? Ta đã yêu rồi ư?

Vi bàng hoàng, mở to mắt nhìn ngọn đèn treo cao trên trần. Có thể như thế sao? Như thế thì tình yêu đâu phải như ta tưởng. Đã lâu vi cứ nghĩ rằng tình yêu là tràn ngập nắng và lửa, chớ nàng đâu có ngờ nó lại chua cay và khổ tâm như thế này. Tình yêu là thế này đây sao? Vi nghĩ đến lúc gặp Trần lần đầu. Hơn ba tháng rồi... Những chiếc áo của chàng vẽ kiểu... Nàng chợt thấy mình như quay cuồng bên gã con trai khó tính, không như thế nàng còn luôn luôn đứng bên chàng, bênh vực cho chàng mỗi lúc Trần bị Bồi Trung và Bồi Hoa tấn công... Thật không ngờ... Vi chợt phát giác ra mình như dính chặt với đời gã con trai thân mà xa lạ ấy.

Sự phát giác đó khiến Vi lo âu, khi nghĩ đến những lời tuyệt tình giận dữ của mình đêm qua. Ta bật quá! Tại sao ta lại đưa chàng vào ngõ hẹp?

Vi ngồi choàng dậy, hai tay ôm đầu nàng cố xô đuổi hết tất cả ám ảnh trong đầu.

Xuống lầu. Vi đã thấy bàn cơm dọn sẵn từ bao giờ. Nhìn vào đồng hồ. Sắp mười hai giờ rồi. Ông Nghị đã ngồi bên ghế Salon, vừa trông thấy ông, Vi cố vồn vã.

- Anh Trần vẫn còn ngủ hả bác?
- Vâng, tôi mới nhờ bác Lý ghé qua trông đấy.
- Thế thì hay lắm.

Vi bước đến bàn cơm nói.

- Không có gì đáng lo cả bác ạ, chẳng qua đêm hôm anh ấy dầm mưa nên bị nhiễm lạnh. Vi thuốc ban nãy để anh ấy ngủ yên một ngày là hết ngay, mạnh như anh Trần thì bệnh tật làm sao quật ngã được.

Câu nói của Vũ Vi trấn an được phần nào ông Nghị, cả hai cũng ngồi vào bàn bắt đầu bữa cơm trưa. Ông Nghị thỉnh thoảng đưa mắt sang như dò xét nàng.

- Cô Vi, thằng con trai hư đốn của tôi có làm gì khiến cô buồn không?

Vũ Vi bối rối, nhưng lấy lại bình tĩnh được ngay.

- Cũng có chút đỉnh, nhưng chuyện qua rồi.
- Thế thì tốt lắm.

Ông Nghị gật gù:

- Cô đừng hiền quá với nó.

Tại sao vậy? Vi cầm đĩa lên. Bao nhiêu nỗi buồn phiền cất cánh bay ra cửa.

Cơm xong là lại đến giờ cho Trần dùng thuốc, Vũ Vi lại trở lên phòng Trần.

Chàng vẫn còn mê ngủ, Vi dùng tay vén nhẹ những sợi tóc trên trán Trần.

Chàng hãy còn nóng nhưng đã giảm thật nhiều. Những giọt mồ hôi đọng trên cổ, trên trán. Gương mặt mê ngủ bình yên một cách dễ thương. Ngắm một lúc Vi mới lay.

- Anh Trần thức dậy đi! Đến giờ dùng thuốc rồi.

Trần trở mình nhưng vẫn ngủ yên, Vi phải lay lần thứ hai.

- Thức dậy anh Trần, đến giờ dùng thuốc rồi.

Trần thở hắt, rồi choàng mắt ra.

- Thật em sao đây Vũ Vi?

- Vâng, Vũ Vi cố mỉm cười:

- Đến giờ dùng thuốc rồi, uống đi rồi cứ ngủ tiếp.

Nhược Trần ngoan ngoãn dùng thuốc, xong nằm yên nhìn Vi.

- Ngủ tiếp đi, bao giờ đến dùng thuốc tôi sẽ đánh thức anh dậy.

Vũ Vi nói dõm đứng dậy bỏ đi thì Trần van.

- Khoan. - lại một tí đi Vi.

Vi đứng lại.

- Cho tôi xin lỗi chuyện đêm qua Vi nhé, đừng để ý chuyện nữa và nếu Vi muốn tôi sẵn sàng làm tất cả những gì Vi muốn để đền bù lại.

Vũ Vi lắc đầu.

- Thôi đừng nhắc chuyện đó nữa tôi bỏ rồi... Anh cũng tha thứ những câu nói hàm hồ của tôi đêm qua đi nhé?

- Không, không có gì hết.

Nhược Trần xoa tay:

- Cô nói đúng lắm, cô hành động như thế là phải lắm chứ. Vũ Vi, tôi muốn nói một câu nữa, cô có muốn nghe không?

Vi hồi hộp chờ đợi.

- Tôi muốn nói là... Xin chúc mừng chuyện giữa cô với ông bác sĩ.

Cái gì? Vũ Vi ngạc nhiên như rơi từ trên cao xuống, nàng bước nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại. Tại sao chàng có thể hàm hồ như thế được. Bác sĩ? Cái con khỉ!

CHƯƠNG 14

Ba ngày sau, Trần bình phục hoàn toàn, chàng lại tiếp tục những công việc cũ, lần này có vẻ bận rộn hơn. Ít khi Trần ở nhà, và mỗi lần về là vội vã đi ngay.

Trước thái độ chăm chỉ của Trần ông Nghị có vẻ thỏa mãn, ông nói với Vi.

- Đấy cô thấy không, nó là đứa con duy nhất đã mang lại danh dự cho tôi.

Vũ Vi chẳng có ý kiến, vì nàng khám phá ra một điều là hình như không biết vô tình hay cố ý. Trần lúc nào cũng gần như muốn lánh mặt nàng. Những lần gặp nhau càng lúc càng vắng và nếu có gặp đi nữa thì thái độ của chàng cũng gần như khác biệt hẳn lúc trước. Không còn những cử chỉ sẵn đón, vồn vã, trái lại Trần đã khách sáo một cách hết sức máy móc. Nói chuyện chỉ bàn chuyện mưa gió trái trời và sau cùng là một tiếng xin lỗi lịch sự. Vi trở thành người xa lạ, nàng cảm thấy lạc lõng và cô đơn trong cái không khí khó thở tận cùng.

Buổi sáng thức giấc, Vi đã chờ đợi, đã mong mỏi để gặp chàng nhưng khi trông thấy nhau, những cử chỉ khách sáo của chàng lại khiến nàng hờn dỗi. Thế này không gặp còn hơn và Vi thấy hối tiếc nàng thấy yêu hình ảnh ngang tàng, gân bó của chàng ngày nào hơn.

Mùa xuân lặng lẽ trôi đi rồi mùa hạ đến.

Trời bắt đầu nóng bức, sức khỏe ông Nghị giảm dần. Vi hiểu rằng những giây phút cuối cùng của quãng đời già nua còn lại sắp hết. Nàng bắt đầu lo lắng.

Nửa năm qua, nửa năm sống chung trong khu Vườn mưa gió, Vi đã phục vụ cho ông già nóng tánh, nhưng đồng thời nàng cũng đã tham dự vào cuộc sống riêng tư, tình cảm của ông ta. Trong sự ngạc nhiên không ngờ, Vi đã vui cái vui và buồn với cái buồn của một người xa lạ mà thân thuộc. Bây giờ cái hố ngăn cách giữa hai người đã mất, Vi không còn cảm giác của một y tá đối với con bệnh nữa, mà gần như nàng thấy mình đang chăm sóc cho một người cha. Thì ông Nghị lại sắp ra đi! Dù đã chứng kiến bao nhiêu sự chết, dù biết chắc một ngày nào đó rồi người cũng già từ nhưng không hiểu sao Vi thấy buồn lạ.

Với ông Nghị, hình như ông còn biết rõ chính mình hơn người khác. Ông bắt đầu hoạt động nhiều hơn. Lúc nào Vi cũng thấy ông thật bận rộn. Luật sư Mậu và ông quản lý họ Đường ngày ngày đều đến. Họ thương lượng với ông Nghị điều chi, Vi không biết, có điều mỗi lần như vậy là kéo dài cả tiếng đồng hồ. Có lần vi không chịu được đã chặn đường luật sư Mậu nói.

- Luật sư, xin luật sư chớ để ông ấy bận tâm nhiều về việc kinh doanh. Ông ấy còn sống được bao lâu? Chết đi rồi có mang theo được gì đâu?

Luật sư yên lặng nghe nói.

- Cô hiểu tính ông Nghị chứ? Nếu không xếp đặt êm xuôi công việc chết đi ông ta làm sao nhắm mắt được chứ?

Và Vi hiểu ngay, Ông Nghị bận rộn vì kiếm kê những lần cuối cùng còn lại của đời. Có lẽ ông đang chuẩn bị di chúc cho người thừa kế. Một nỗi buồn mênh mang xâm chiếm hồn Vi. Đời sống là gì? Bắt đầu từ lúc mở mắt nhìn đời với tiếng khóc oa oa, trưởng thành đi học, ra đời tranh sống đến khi tạo dựng được cơ nghiệp là ngã xuống. Chết rồi có mang theo được gì không? Tất cả chỉ còn một tờ di chúc. Cuộc đời tàn nhẫn thế sao? Đến đầu tháng sáu, tính tình ông Nghị thay đổi thấy rõ. Lúc nào ông cũng sẵn sàng hồn dôi la hét. Có một tối vì drap trải giường không được thẳng ông đã hét bà Lý một trận. Bà Lý chẳng dám nói gì hơn là chảy nước mắt. Vũ Vi phải tiêm cho ông Nghị một mũi an thần ông mới chịu nằm yên. Vi biết cơn nhức mỏi toàn thân ông Nghị đã trở lại, có điều ông cố chịu đựng không muốn nói ra vì không muốn trở lại bệnh viện lần thứ hai.

Tối hôm ấy, sau khi để ông Nghị ngủ yên, Vi bước ra vườn hoa.

Đêm trăng thật đẹp, trăng tròn của ngày rằm thật to, khiến ánh sao rải rác bị lu mờ. Gió đưa cây lập lòe trải dài trên đất. Bước chân lên những sỏi đại trên đường mòn, Vi có cảm giác như mình đang thưởng thức một bản đại hòa tấu của thiên nhiên. Vườn mưa gió đang ngủ yên, trăng thật đẹp, thật bình yên. Thế còn ngày mai? Ngày mai thì sao?

Chui qua khỏi hàng liễu rủ, Vi bước đến giàn giây leo. Nhưng Vi không ngờ đã có người đến trước nàng.

- Cô Vi đấy à?

Vi giật mình.

- Vâng.

Gã con trai im lặng một chút.

- Cha tôi còn sống được bao lâu nữa hả cô?

- Tôi không biết.

- Nhưng sắp rồi phải không?

Vi không giấu được.

- Vâng.

- Nếu bây giờ tôi thú thật cho cô biết, tôi sợ lắm, tôi sợ bố tôi chết lắm vì ông ấy là cột trụ để tôi nương tựa, thì cô có cười tôi không?

Vũ Vi yên lặng nhìn Trần, trong phút giây nàng thấy gã con trai trước mắt yếu đuối một cách dễ thương, nàng muốn cúi xuống ôm lấy mái tóc bông của hắn vỗ về an ủi. Khoảng cách đêm mưa ngày nào đã tan đi. Vi cảm thông và yên lặng.

- Cô Vi, cô hiểu tôi chứ? Tôi chẳng có được bản tính cương Nghị của cha tôi, tôi yếu như sên, giống như điều cô đã nói, tôi chỉ là một thứ công tử bột.

- Không phải thế đâu anh Trần ạ

Vũ Vi ngồi xuống trước mặt Trần thành thật.

- Anh không yếu đuối như anh tưởng đâu? rồi anh sẽ thành công, anh sẽ đối diện với thực tế để tiếp tục sự nghiệp của cha anh chứ.

- Tôi có thể làm được sao?

- Vâng.

Vũ Vi thở nhanh.

- Đừng mặc cảm tự ti quật ngã anh, anh cũng đừng đánh giá mình quá thấp. Tôi công nhận cha anh là một người cương nghị, nhưng anh cũng không kém gì, anh có tài, có tuổi trẻ và hy vọng, anh sẽ thành công. Riêng về cái chết sắp đến của cha anh, đó là điều đáng buồn thật, nhưng thử hỏi trên đời này có ai sống mà không chết đâu? Anh Trần, anh hãy bình tĩnh, hãy thực tế để giữ vững sự nghiệp còn lại của cha anh.

Nhược Trần ngồi yên lắng nghe.

- Tôi không nghe lầm chứ?

- Vâng, Vũ Vi không giấu được tình cảm riêng tư.

- Tôi cho anh biết lúc cha tôi mất, tôi chỉ có 15 tuổi thôi, cha tôi để lại cho tôi hai đứa em trai như anh biết. Tôi cũng suýt bị hoàn cảnh xã hội xô ngã, nhưng tôi vẫn đứng được. Anh Trần! Anh là đàn ông lại có sẵn cơ sở chờ đợi, không lẽ anh lại bỏ rơi dễ dàng như vậy được sao?

- Nhưng mà...

Nhược Trần cúi đầu xuống, anh chàng có vẻ xúc động mạnh.

- Nhưng cô cứng hơn tôi nhiều...

Bàn tay anh chàng rút rè đưa lên vuốt nhẹ những sợi tóc trên vai Vi, rồi chợt nhiên đổi giọng.

- Cô Vi, cô đi ngay đi, cô lánh khỏi tôi mau bằng không tôi sẽ làm cô giận nữa bây giờ. Đi đi! Thôi chào cô, mai gặp lại.

Nhược Trần hấp tấp, đứng dậy, bước nhanh vào đường mòn như bị ma đuổi, chỉ một thoáng là biến mất sau lùm cây. Vũ

Vi yên lặng nhìn theo, một chút xót xa và thất vọng. Lòng nàng muốn gào to. Đừng bỏ em một mình anh ơi! Bỏ qua chuyện cũ đi, em sẵn sàng mở cửa đón anh đây mà.

Có lẽ chàng không yêu ta, chàng cũng không muốn đùa nghịch với cuộc tình của ta, lương tâm chàng chẳng cho phép. Có lẽ thế! Vi thất vọng ngồi bệt xuống đất, tay chống cằm ngẩn ngơ. Sau khi ông Nghị chết ta sẽ dọn ra khỏi khu Vườn mưa gió này, ta sẽ trốn thoát khỏi những kỷ niệm đã qua, nhưng biết ta có trốn được hình ảnh chàng không?

Đêm càng khuya, sương càng lạnh, trăng đã treo trên cành, gió hè thoảng nhẹ khiến đêm như đọng lại. Vi đứng lên thờ dài đứng lên, vuốt lại mái tóc dài, bỏ vào nhà.

Đèn nơi phòng khách vẫn còn thấp sáng, chàng thắp đèn cho ta đấy chẳng? Vũ Vi bước lên lầu, nàng khẽ liếc nhanh về phía phòng Trần. Căn phòng tối om, có lẽ chàng đã ngủ. Xin chúc cho anh có được một giấc mơ đẹp.

Vào phòng ngồi xuống bàn viết. Bình hoa bằng sứ trắng thật đẹp nằm ngay tầm mắt. Chiếc bình hoa của thư phòng ai mang sang đây? Một cánh hồng nhung nằm trên miệng lọ. Dưới ánh đèn mờ nhạt trông cao ngạo nhưng cô đơn làm sao. Vi nâng bình hoa lên chợt phát giác một mảnh giấy nhỏ. Nét chữ của chàng.

Sóng hồ gợn gió lăn tăn

Mưa xuân đơm nhẹ nụ măng đầu mùa.

Bướm bay từng cánh vui đùa

Ta mơ giấc mộng một mùa xuân xanh.

Bên dưới có thêm một hàng chữ:

"Nhưng mộng để mà chi khi chỉ là mộng?"

Vi thử dài đọc lại mấy lượt. Và tối hôm ấy khi ngủ. Vi nằm mơ thấy Trần đã tỏ tình với nàng.

Sáng hôm sau, Nhược Trần lại ra đi thật sớm, bỏ Vi ở nhà một ngày chờ đợi, đến tối chàng mới trở về, nhưng bỏ vào phòng ông Nghị ngay. Hình như Trần đã khám phá thấy lỗ hổng to trong ngân khoản của hãng. Vi nghe lóm tiếng được tiếng không. Đối với việc thương mãi nàng ít khi để ý đến, với lại nàng cũng chẳng thích thú gì với những công việc đó. Có điều hôm nay Vi thấy tức lạ Trần làm như chẳng chú ý đến nàng, chàng như quên hết tất cả, kể cả chuyện cành hoa hồng và mảnh giấy hôm qua. Tự ái bị xúc phạm Vi cũng cảm như hén mãi đến khuya.

Khi ông Nghị đã ngủ say, Vi bước vào phòng sách, nàng giả vờ ở lại đó thật lâu vì Vi biết tối nào Trần sẽ vào đó. Nhưng chờ mãi mà chẳng thấy Trần vào.

Vi thử dài, tìm một quyển sách khuây khỏa, nàng chọn quyển "hai hạt ngọc" và trở về phòng. Lúc đi ngang phòng Trần, Vi khẽ liếc mắt vào. Phòng tối om. Thế là chàng đã ngủ say, Vi buồn bực.

Khi mở cửa phòng. Một cánh hồng trên bình hoa mới lại đập vào mắt Vi, một mảnh giấy khác.

Vẫn biết yêu là khổ.

Nhưng biết sao ngăn được tình yêu.

Đêm đêm vọng cửa trông người.

Hồi ai có biết có cười ta chẳng?

Vi đặt mảnh giấy lên giường, ở vị trí nàng thường nằm. Ngoài kia bầu trời cao, những cánh sao lấp lánh, tim Vi đập mạnh và hỗn độn. Nàng không làm sao ngủ được. Đánh bạo Vi nhắc điện thoại lên (ở Vườn mưa gió mỗi phòng đều có điện thoại thông nhau cả). Đầu giây bên kia có tiếng của Nhượng Trần.

- A lô! Ai đấy?

Vi nói nhẹ như tơ.

- Tôi vừa đọc mảnh giấy trên bàn của anh.

- Thế à?

Tiếng nói của Trần có vẻ bối rối!

- Đừng mắng tôi là giỏi trò điên nhé, cũng đừng nói gì cả, nhất là chuyện liên hệ giữa cô với tên bác sĩ kia, tôi van Vi.

- Không tôi không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa đâu, mà tôi chỉ muốn mời anh...

Vi ngưng thở giọng run nhẹ

- Muốn mời anh ra hành lang một chút, tôi có chuyện muốn nói.

Bên kia đầu giây yên lặng. Vi hỏi.

- Sao? Không muốn à?

- Không phải.

Nhượng Trần đáp nhanh:

- Tôi chỉ muốn biết cô sẽ nói chuyện gì? Tôi có làm gì khiến cô buồn không mà phải gặp mặt. Dù sao tôi cũng sẽ ra, nhưng mong cô chớ đập cánh hoa hồng kia vào mặt tôi nhé.

Vi chưa kịp đáp thì bên kia đã gác ống. Nàng sửa lại mái tóc và áo xong lấy can đảm bước ra. Cửa vừa mở đã trông thấy Nhược Trần đứng đó với khuôn mặt của kẻ phạm tội.

Vi bước đến gần chàng, tim đập nhanh.

Một khoảng thời gian như ngưng lại.

Bàn tay Trần đột ngột đưa lên nắm chặt tay Vi kéo mạnh. Vi bị rơi ngay vào lòng chàng. Hai bờ môi của gã con trai gần chạm lên môi. Tim Vi đập nhanh, nàng cảm thấy toàn thân như bị tan biến.

Nụ hôn đã tàn, Vi từ từ mở mắt nhìn lên mắt chàng đang dán chặt vào mặt nàng.

- Vũ Vi.

Trần lên tiếng khẽ gọi. Vi yên lặng.

- Đừng nhìn anh như thế Vi, em nhìn như vậy anh sẽ không trốn được.

- Anh muốn trốn à?

- Không thì anh sợ gì?

- Sợ! Giọng chàng như tiếng thầm:

- Em tuyệt quá, còn anh, anh chỉ là một tên hư đốn? Hư đốn như độ nào chứ? Anh không tinh khiết như em, anh đã từng sống với gái giang hồ, đã từng trụy lạc, uống rượu, cò bạc,

hầu như đủ cả tứ đồ tường.

- Còn gì nữa không?

- Hết rồi.

Thế thì. Giọng Vi như tiếng thở:

- Anh có thể hôn em một lần nữa được không?

Nhược Trần xiết chặt Vi trong vòng tay, nụ hôn thứ hai lại nở.

- Từ đây, em sẽ là vị thần hộ mạng của anh. Anh xin hứa và sẽ không bao giờ đi phiêu bạt nữa.

CHƯƠNG 15

Ngày hôm sau, với Vi đó như là một ngày mới, đời sống với nụ yêu bắt đầu nở như niềm vui bùng cháy sau những ngày tháng khép kín héo khô. Sau khi chích thuốc cho ông Nghị, Vi đã bước nhanh xuống lầu với bát hát yêu đời trên miệng. Sự vui tươi đột ngột của nàng khiến ông Nghị cũng ngạc nhiên. Trước mặt Trần, Vi không còn giữ được vẻ bình thản như cũ, đôi má lúc nào cũng phớt hồng.

- Tối qua ngủ được không Vi?

Trần hỏi, Vi cúi đầu thẹn thùng.

- Không suốt đêm qua gần như em không ngủ được tí nào.

- Anh cũng thế.

Nhìn sự thay đổi lạ lùng của hai người, ông Nghị tò mò.

- Hai người có cái gì bí mật mà cứ to nhỏ nhau mãi thế?

Vũ Vi lấp liếm.

- Dạ... Dạ, không có gì cả.

Ông Nghị cũng không hỏi thêm, lúc này ông thường hay mệt mỏi. Trần lo âu.

- Cha hôm nay không được khỏe?

- Cứ yên tâm, tao chưa chết đâu.

Ông Nghị nói, nhưng mặt ông lộ vẻ đau đớn. Vi bước tới đo mạch.

- Để tôi mang thuốc xuống, nếu uống viên này không hết đau, ông cho biết để tôi gọi bác sĩ Hoàng ngay nhé.

Ông Nghị lộ vẻ bức dọc.

- Tôi không có đau đớn gì hết, khỏi phải uống thuốc.

- Không được, ông phải uống!

Vi chạy nhanh lên lầu, ông Nghị căn nhắc mấy câu với Trần.

- Tao đã bảo cô Vi là bạo chúa mà, mà có thấy ai ngang như cô ta không? Thế nào tên bác sĩ phòng quang tuyến cũng khổ vì cô ấy?

- Bác sĩ phòng quang tuyến?

Nhược Trần bàng hoàng nhớ ra. Nhưng tại sao đã có người yêu mà Vi chẳng biết cả hôn chứ? Dù sao câu nói của ông Nghị cũng đã mang đến hồn Trần một đám mây đen.

- Sợ tên bác sĩ đó không đáng để cô Vi làm khổ chứ?

- Thế mà cho rằng ai xứng chứ?

Nhược Trần chưa kịp trả lời thì Vũ Vi đã xuống lầu với thuốc và nước, nàng buộc ông Nghị phải uống ngay.

- Tôi thấy tốt nhất là cho mời bác sĩ đến ngay ông Nghị ạ.

- Thôi mà!

Ông Nghị có vẻ bức:

- Bệnh tôi không lẽ tôi không biết sao, đến ăn điểm tâm đi!

Mọi người cùng ngồi vào bàn, ông Nghị dùng ít hơn trước, nhưng có vẻ cũng không đến nỗi nào nên Vi cũng yên tâm. Suốt bữa ăn Trần cứ nhìn Vi mãi.

Hôm nay Vi mặc áo ngắn tay màu mỡ gà. Một kiểu áo mới Trần vẽ kiểu.

- Anh làm gì nhìn tôi kỹ thế?

Vi đỏ mặt hỏi. Trước mặt ông Nghị Nhược Trần có vẻ bối rối, nên cúi đầu xuống lầm lũi ăn.

Buổi điểm tâm trôi qua, mọi người tiếp tục ngồi lại phòng khách tiếp tục chuyện vãn. Trần cầm bút vẽ vào giấy bắt đầu công việc vẽ kiểu áo. Chợt có tiếng chuông cửa reo. Ai cũng nghĩ là ông quản lý họ Đường hay luật sư Mậu đến, không ngờ tiếng còi xe tiếp đót đã khiến ông Nghị đổi ngay nét mặt.

- Trời ơi, không lẽ tụi nó còn vác mặt lý đến nữa sao?

Nhưng khi cửa mở, bước vào chỉ có một người duy nhất, đấy là Bồi Hoa.

Vừa trông thấy Bồi Hoa là những bắp thịt trên mặt Trần săn lại, chàng không bao giờ quên được chuyện hôm trước. Vũ Vi cũng ngồi thẳng lưng lên, nàng đã đánh hơi thấy sự căng thẳng của không khí. Nhưng hình như Bồi Hoa đến không phải để gây sự. Gương mặt phì nộm của hắn thật tươi, vừa bước vào cửa là đã chào hết mọi người.

- Cha mạnh giỏi, chú Trần và cô Vi cũng thế chứ?

Vũ Vi ngạc nhiên, không hiểu hắn định giở trò gì. Nhưng rồi nàng lại hối hận ngay. Biết đâu người ta chẳng đến đây xin

lỗi chuyện ngày nào chứ? Nàng vội đứng dậy chào lại Hoa, trong khi Trần vẫn ở vị thế sẵn sàng đối phó và ông Nghị nhăn mặt.

- Muốn gì nữa đây?

- Ồ cha.

Bồi Hoa cười gượng:

- Con đến thăm cha mà, vẫn khỏe chứ?

- Thế mà muốn tao chết à?

- Tại sao cha lại nói thế?

Bồi Hoa ngồi xuống ghế:

- Con biết cha khỏe lắm, bệnh không thể nào vặt ngã cha đâu.

Ông Nghị trợn mắt.

- Hừ, mà đúng kịch giỏi lắm. Thế mà đến đây có mục đích gì không chứ?

Bồi Hoa đưa mắt quét nhanh về phía Nhược Trần và Vũ Vi rồi ấp úng.

- Thừa cha mà... Thế này này... Con có chút chuyện muốn nói riêng với cha.

Ông Nghị có vẻ bực mình.

- Nói gì cứ nói đi, hòng ai nghe đâu mà sợ, và lại Nhược Trần và cô Vi đây cũng đâu phải người ngoài.

- Vâng, thế thì con nói.

Bồi Hoa có vẻ bối rối:

- Nhưng mà...
- Bây giờ nói không cho biết ngay đi.

Ông Nghị hét:

- Tao còn lên lầu nghỉ nữa chứ, làm gì như đàn bà con gái vậy?

Mặt Bồi Hoa tái hắn.

- Vâng, con muốn hỏi mượn tạm của cha một ít, chỉ khoảng ba trăm ngàn thôi, hai tháng nữa con sẽ trả ngay cho cha.

Ông Nghị trừng mắt:

- Thế nếu không vì chuyện hỏi vay ba trăm ngàn chắc mày sẽ không bao giờ đặt chân trở lại đây nữa, phải không?
- Dạ đâu có.

Bồi Hoa cười cầu tài:

- Cha nói gì lạ vậy, dù sao cũng còn là cha con thì làm sao con lại không đến thăm cha chứ. Con đâu phải như người ta mà bỏ cha đi ba bốn năm mới về.

Nhược Trần bị khích nhảy vào.

- Mấy cú đấm hôm trước chưa đủ sao mà anh lại muốn kiếm chuyện vót tôi nữa chứ?

Bồi Hoa xua tay:

- Xin lỗi chú, hôm nay tôi đến đây không phải để đập lộn với

chú.

- Thế anh đến đây chỉ để thăm túi tiền của cha chứ gì?

- Chuyện đó không liên quan gì đến chú cả.

Bồi Hoa trợn mắt:

- Chú Trần, chú làm ơn nhớ tài sản này chưa hẳn là của chú mà, làm gì dữ vậy?

- Khốn nạn! Nhược Trần không nhìn được xông tới, nhưng áo chàng đã bị ai giữ lại, quay đầu ra sau thì ra là Vũ Vi, ánh mắt van lơn của nàng khiến cơn giận của chàng xẹp ngay xuống.

- Tôi cho anh hay là anh liệu cái mồm anh đấy, coi chừng tôi đập vỡ mặt bây giờ.

Nhưng Bồi Hoa chẳng chịu yên, thách thức.

- Ngoài cái ngón đập lộn của mày ra còn trò gì nữa không? Thử đập tao chết xem mày có hưởng được chút gia tài không chứ?

- Thôi đủ rồi!

Ông Nghị hét:

- Tao chưa chết mà đã giành giật gia tài rồi sao?

Bồi Hoa trở lại thái độ khúm núm ban nãy.

- Xin lỗi cha, không phải lỗi con, vả lại con cũng không muốn như vậy.

- Hừ!

Nhược Trần bấu môi:

- Thái độ anh khiến tôi buồn nôn quá.
- Thôi mà.

Ông Nghị nhăn mặt:

- Được rồi, Bồi Hoa. Mục đích mày đến đây làm gì tao hiểu. Có điều ngay bây giờ trong túi tao chẳng có đến một cắc nữa chứ đừng nói đến 300 ngàn đồng!
- Thừa cha!

Nụ cười tắt nhanh trên mặt Bồi Hoa:

- Số tiền đó đối với cha có nghĩa gì đâu, và lại...

Ông Nghị cắt ngang.

- Thôi đừng nói nhiều, tao đã bảo không có là không có!

Bồi Hoa không chịu kém.

- Làm gì cha lại không có? Cha không muốn cho mượn đấy thôi.

Ông Nghị trừng mắt nhìn Hoa.

- Mày muốn nói thế nào thì nói. Được rồi tao không cho đấy, rồi sao?
- Cha nói thế là thế nào? Không phải là con ruột của cha hay sao? Con cần 300 ngàn mà cha cũng không cho, cha để dành làm gì chứ, khi mà...
- Khi mà thế nào? Tao sắp chết rồi phải không?

Ông Nghị quắc mắt:

- Chưa gì mà đã tính chuyện chia gia tài. Hừ! Bồi Hoa tao cho mày hay, một cắc cũng không có phần cho mày nữa là...

Bồi Hoa lớn tiếng không kém.

- Không có phần của tôi? Thế gia tài này cha định để hết cho thằng Trần hay sao? Phải mà, tôi biết mà, với cha chỉ có nó mới là con ruột còn chúng tôi toàn là đồ bỏ. Hừ, con ruột... Cha làm như tụi này chẳng biết chuyện bí mật ngày xưa không bằng. Cha lấy đi...

- Câm mồm!

Ông Nghị hét, nhưng chẳng làm câm mồm được Bồi Hoa.

- Cha tưởng tôi không biết à? Mẹ thằng Trần chỉ là một con điếm. Làm sao cha chứng minh được thằng Trần là con ruột của cha chứ?

- Mày... mày...

Ông Nghị run rẩy đứng dậy, khuôn mặt ông tái như xác chết. Bồi Hoa vẫn tiếp tục nói thêm mấy câu hạ cấp. Nhược Trần tức giận nhảy tới bóp cổ hắn mới yên.

Ông Nghị lão đảo, thân ông ngã nhoài xuống nền nhà, Vũ Vi chạy tới vừa đỡ vừa gọi.

- Anh Trần buông hắn ra đi, lại xem cha anh đây nè!

Nhược Trần đẩy mạnh Bồi Hoa văng ra trước, quay lại. Vũ Vi đang chặn mạch cho ông Nghị, khuôn mặt tái xanh.

- Gọi giây nói bác sĩ Hoàng nhanh lên đi anh, để em đi lấy

kim chích!

Nhược Trần vội vã gọi giầy nói trong khi Vũ Vi chạy nhanh lên lầu, khi xuống nàng bắt mạch cho ông Nghị một lần nữa. Nàng hót hải hét:

- Không xong rồi, anh Trần, anh nói bác sĩ Hoàng cứ ở lại bệnh viện đi, chúng ta phải đưa ông bố anh đến bệnh viện ngay, không kịp rồi.

Nhược Trần tái mặt, chạy đến.

- Sao, em nói...

- Nhanh lên, anh Trần, bảo ông Triệu đánh xe ra đi, gọi ông Lý lại giúp với, cả bà Lý nữa.

Tất cả những người trong nhà chạy đến, mọi người quỳnh cả lên, Bồi Hoa sợ hãi nép vào góc nhà. Nhược Trần với đôi mắt tóe lửa và đôi tay nắm chặt phóng tới, túm lấy áo Bồi Hoa.

- Anh đã giết bố, anh thấy không? Khốn nạn anh là thú chứ đâu có là người nữa.

Vũ Vi chạy vội đến.

- Anh Trần, đây không phải là lúc anh đánh lộn, anh phải nhớ đến công việc cần kíp nhất bây giờ.

Bà Lý bước tới kéo Trần ra.

- Cậu ba cậu nên mang ông chủ lên xe trước đi, cứu sống ông chủ mới là chuyện khẩn.

Nhược Trần nhớ sực ra buông Bồi Hoa chạy trở lại bế xốc ông Nghị dậy. Ông Triệu đã đánh xe tới trước cổng. Vũ Vi chạy ra

mở cửa xe, dặn dò vợ chồng bà Lý ở lại nhà trông chừng xong cùng Nhượng Trần và ông Nghị lên xe thẳng đến bệnh viện

Phòng cấp cứu đã sẵn sàng, Vi đi theo cáng ông Nghị vào trong và Nhượng Trần theo đúng luật phải ở lại bên ngoài chờ tin. Đừng chết nhé cha! Cha đừng chết. Ngâm điều thuốc trên môi chàng van xin. Cha đừng bao giờ bỏ con nhất là trong lúc này.

Như một thế kỷ đã trôi qua, nhưng cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng kín. Mấy ông bác sĩ và cả Vi cũng không thấy xuất hiện. Nhưng Bồi Trung và Bồi Hoa đã dẫn một lũ thê nhi tới. Vừa đến cửa Tứ Văn đã mở máy chát tai.

- Cha nằm ở đâu? chắc cha không mất đâu.

Nhượng Trần quay lại trừng mắt nhìn bà chị dâu lăm mồm, khiến Tứ Văn phải tốp ngay lại, Bồi Trung trách vợ.

- Giữ yên một chút xem, đến đâu là cứ làm ồn đến đó!

Tất cả ngồi sát hàng trên ghế dài chờ đợi, mọi người đều đổ dồn mắt về phía cửa phòng cấp cứu. Thời gian chậm chạp trôi qua, lũ trẻ con có vẻ khó chịu bắt đầu lên tiếng, Khởi Khởi nói:

- Mẹ, con muốn ăn chewing gum.

Tứ Văn xán cho con bé một bạt tai.

- Im mồm!

Con bé khóc thét lên.

- Hụ Hu! Chewing gum, con muốn chewing gum à...

- Có im mồm đi không? Tứ Văn nhéo tai con. Không khí căng thẳng bị rối loạn một cách khó chịu:

- Khóc gì như có người chết thế?

Nhược Trần bực dọc, chưa kịp lên tiếng can thiệp thì cửa phòng cấp cứu mở, chàng đứng bật dậy, đón nhận gương mặt tái xanh với những chuỗi nước mắt dài trên má Vi.

- Bố anh vừa qua đời anh Trần ạ.

- Trời ơi!

Tứ Văn là người lên tiếng đầu tiên, kể đến là những tiếng khóc bù lu bù loa.

Mỹ Kỳ và đám con cũng ứa theo. Gian phòng tràn ngập tiếng khóc. Bác sĩ cấp cứu cũng ra ngoài. Bồi Trung và Bồi Hoa chạy theo vây hỏi. Chỉ có Nhược Trần là đứng yên, không một giọt nước mắt tràn ra mặt.

Gần như một thế kỷ lại trôi qua, chàng chậm rãi quay lưng bỏ ra cửa. Nỗi buồn như những cơn mưa phủ kín hồn, ra đến hành lang chợt có tiếng chân chạy theo, rồi lời gào của Vi.

- Anh Trần! Anh Trần!

Nhược Trần vẫn lăm lũi bước, như một linh hồn cô đơn. Vũ Vi đã đến bên cạnh, lay mạnh vai chàng.

- Anh Trần, anh không thể như vậy được, thà anh khóc đi, khóc cho em không khổ. Anh Trần! Đời sống rồi có ngày kết thúc, anh hiểu chuyện đó mà! Anh Trần!

Nhược Trần đẩy mạnh Vi ra, cộc lốc.

- Đừng ngăn, để tôi đi!
- Anh muốn đi đâu đây chứ?

Giọng Vi nghen ngào. Anh muốn đi đâu chứ? Trần chột tỉnh. Ta đi đâu đây? Cha mất rồi, vườn mưa gió có còn là của ta nữa không? Chàng đứng lại quay đầu qua bắt gặp ánh mắt đầy lo lắng của Vi. Kéo sát người yêu vào lòng, Trần có cảm giác như người vừa ngoi lên từ hố thẳm.

- Vi, bây giờ anh chỉ còn có em thôi.

Nước mắt nhỏ giọt trên má Vi, nàng xiết chặt người chàng, một thứ tình cảm động chan hòa tim nhỏ. Phải đưa chàng trở lại phòng cấp cứu, ở đây còn biết bao công việc chưa giải quyết xong.

- Anh đừng nói thế, anh còn bố nữa, bố anh bao giờ cũng bên anh.

Nhược Trần ngẩn buồn.

- Thật chứ?
- Vâng, cái chết chỉ mang hồn ra khỏi xác, chứ không bao giờ mang hồn ra khỏi hồn được anh ạ.

Nhược Trần xiết chặt vai Vi, chàng không cần biết đôi vai gầy này đã mang được bao nhiêu con bệnh, chàng chỉ biết rằng, ngay bây giờ, nó là cây cột vững chắc nhất cho tâm hồn yếu đuối của chàng.

CHƯƠNG 16

Lễ an táng đã cử hành xong. Tất cả đều thi hành đúng theo di ngôn của ông Nghị. Không rầm rộ, không một nghi thức tôn giáo, cũng không đăng cáo phó hay thông tri bà bạn hữu thân thuộc gì cả mà chỉ có sự hiện diện của những người trong gia đình.

Mộ ông Nghị nằm cạnh mộ mẹ Trần, thực hiện đúng câu "Sống không được gần thì chết cũng cạnh huyệt". Một nắm đất vàng, một quan tài gỗ, thế là xong một kiếp người. Khi linh cửu hạ Vi mới thấy Trần rơi vài giọt nước mắt.

Nhân sinh tự thị hữu tình tri

Thử hận bất văn phong dữ nguyệt.

Vi biết, Trần rất hài lòng khi thấy cha mẹ chôn cạnh nhau, niềm an ủi mệnh mông trong lòng chàng.

Bây giờ tất cả đã qua. Giữa phòng khách rộng lớn của vườn mưa gió mọi người đã tụ họp đầy đủ. Bồi Trung, Bồi Hoa, Tứ Văn, Nhược Trần, ông quản Lý hăng dật họ Đường, luật sư Mậu, chỉ thiếu có mình Vi, Vi thấy sự hiện diện của mình không cần nên rút lên lầu tự bao giờ, nàng sắp xếp lại áo quần để chuẩn bị ngày ra đi.

Với Vi đây là cả một xúc động lớn trong đời, nhất là lúc soạn đến những bộ áo mới, những bộ quần áo của ông Nghị tặng cho do Trần vẽ kiểu. Nỗi buồn nhẹ len qua hồn. Hình bóng

ông Nghị và Trần như láng vàng đầu đây. Thôi thì hối tiếc cũng không ích lợi gì. Tám tháng trôi qua trong "Vườn mưa gió" là một kỷ niệm lớn. Nhưng nó cũng sắp qua rồi, ta cũng sẽ không còn ở đây!

Áo quần nhiều quá, chiếc va ly nhỏ ngày nào của Vi không đủ chỗ sắp, Vi ngõ ngàng nhìn chiếc va ly. Nỗi buồn lắng đặng. Nàng đến cạnh khung cửa, hồ nước vẫn đây, bức tượng thần Vénus, những hàng liễu rủ xanh, cánh rừng trúc, giàn hoa bên giả sơn... Tất cả như những lời van xin réo gọi. Nhìn bức tượng, Vi nhớ lại lời ông Nghị. Khuôn mặt bức tượng như mẹ Nhược Trần. Sự thật. Vi hiểu người đàn bà trung quốc không thể nào có được vẻ đẹp như Tây Phương như nữ thần Vénus kia, chẳng qua chỉ vì ông Nghị quá yêu mẹ Trần nên đã nghĩ thế. Con người thật của ông Nghị cũng đâu phải là bãi sa mạc khô cằn, mà là một thứ liễu xanh ông cũng biết say đắm với tình. Chống tay lên cằm, Vi nhìn những giọt nước lấp lánh trên hồ xanh, tất cả chỉ là mộng. Một con mộng đẹp như bài thơ.

Đột nhiên Vi cảm thấy khâm phục ông Nghị khôn cùng, một người đa tình biết yêu và sống với cái đẹp. Nhìn quanh, Vi quyến luyến Vườn mưa gió, nàng không muốn rời đi. Rồi nghĩ đến Trần. Ngôi nhà này để lại cho Trần mới có nghĩa và để lại cho Trần thì mới có cơ hội trở lại thăm nó.

- Cô Vi ơi!

Tiếng gọi của bà Lý khiến Vi trở về thực tại.

- Chi đó bác?

- Luật sư Mậu muốn cô có mặt ở phòng khách.

Vũ Vi ngạc nhiên:

- Buổi họp gia đình xong rồi à! Lẹ thế?
- Dạ chưa, ông Mậu nói có sự hiện diện của cô mới đọc di chúc của ông chủ được.
- Sao có chuyện lạ vậy?
- Tôi cũng không biết.

Bà Lý cười nói:

- Tôi nghĩ có lẽ ông chủ muốn tặng một món quà gì kỷ niệm, ông chủ rất mến cô.
- À.

Vũ Vi ngỡ ngàng, thật là một sự bất ngờ. Vi bối rối biết quyết định ra sao. Sống ở Vườn mưa gió hơn tám tháng, với số lương hậu, nàng đã để dành được một số tiền không phải nhỏ, Vi không muốn nhận thêm một món quà nào của ông Nghị, nhất là dưới cái nhìn tò mò soi mói của Bồi Trung và Bồi Hoa. Nhưng sau cùng Vi quyết định xuống lầu.

Đến nơi, Vi đã thấy vẻ khó chịu trên gương mặt hai ông anh khác mẹ của Trần, Tứ Văn và Mỹ Kỳ thì khỏi nói. Trần ngồi cùng dãy ghế với họ.

- Vậy là đủ cả rồi nhé!

Luật sư Mậu bắt đầu:

- Bây giờ thì tôi bắt đầu đọc di chúc của ông Nghị, trước khi đọc, tôi xin thanh minh rõ, di chúc này do chính tay ông Nghị viết, còn tôi chỉ là người thừa hành và chứng kiến thôi, nếu

quí vị có điều gì thấy nghi ngờ thì có thể đến đây so nét chữ. Công việc chúng tôi chỉ để công bố thôi.

- Vâng, luật sư cứ đọc đi.

Bồi Hoa có vẻ nóng nảy:

- Chúng tôi không ai nghi kỵ điều gì hết.

- Thế thì tốt. Luật sư Mậu đưa mắt nhìn quanh qua từng khuôn mặt. Thái độ ông thật là nghiêm trọng. Ông bắt đầu đọc.

"Tôi ký tên dưới đây là Định Khắc Nghị xin lập di chúc này với tất cả quyết định sau:

Thứ nhất:

- Tôi tặng tất cả những đức tính tàn nhẫn và ma lạnh của tôi cho thằng con lớn tôi là Định Bồi Trung. Tôi tin rằng với phần di sản này nó có thể dùng suốt đời không hết và sẽ giàu có, vì vậy tôi không cần phải cho thêm nó bất cứ một tài sản vật chất nào cả.

Thứ hai:

- Tôi gửi tất cả bản tính ích kỷ và hẹp hòi của tôi cho thằng con thứ hai là Định Bồi Hoa, cũng với sự tự tin mà tôi dành cho thằng con thứ nhất, tôi nghĩ là nó đã dư xài, nên cũng không cho thêm một tài sản vật chất nào hết.

Thứ ba:

- Tôi để lại tất cả những bản tính tự kiêu, cao ngạo và nhiệt tình cho thằng con thứ ba là Định Nhược Trần. Nhưng vì nó không có bản tính thực tế như hai ông anh đáng quý của nó

nên tôi xin tặng thêm một bất động sản tọa lạc tại số X đường X.

Đó là hăng dẹt và hăng may Định Khắc Nghị...

Di chúc vừa đọc đến đây, tất cả những người trong phòng đều như đứng dưng cả lên. Tứ Văn nhanh miệng nhất.

- Gì mà lạ vậy? Di chúc gì mà ngu thế. Anh Bồi Trung anh hỏi xem lúc viết thư này bố có điên không? Người tỉnh ai mà viết di chúc lạ vậy?

Bồi Hoa cũng lớn tiếng.

- Tôi sẽ đưa vụ này ra tòa. Lúc lập di chúc cha tôi bệnh hoạn thần trí hôn mê, nên di chúc vô nghĩa.

- Hừ!

Mỹ Kỳ nghiêng răng:

- Ngay từ đầu tôi đã biết ông ta điên rồi mà.

- Yên lặng.

Chỉ có Bồi Trung là còn giữ được bình tĩnh:

- Để ta nghe tiếp xem những đoạn dưới có thêm những trò hề gì nữa không.

Vũ Vi khẽ liếc về phía Trần, chàng đang tựa người bên lò sưởi lạnh với ly rượu trên tay.

- Thừa luật sư, tôi có quyền từ chối di sản không?

Nhược Trần hỏi, luật sư Mậu nhìn chàng rồi nhìn tiếp Bồi Trung và Bồi Hoa.

- Tôi chỉ sợ di sản ông ấy để lại cho mấy cậu khó bỏ được lắm chứ.

Vũ Vi nghĩ đến di sản ông Nghị dành cho Bồi Trung và Bồi Hoa, nàng không nín cười được.

Bồi Trung nóng nảy.

- Xin luật sư đọc tiếp đoạn dưới đi.

- Vâng, tôi xin đọc tiếp.

Luật sư Mậu mang kính lên, ông không đọc vội mà quay sang Trần nói.

- Phần tài sản cậu chưa hết đâu, muốn bỏ cũng nên đợi tôi đọc hết rồi sẽ quyết định nhé.

Thứ 3:

- Tôi để lại tất cả những bản tính tự kiêu... hăng dệt và cả hăng may cho nó luôn. Có điều ngay lúc này, hăng dệt và hăng may đang đứng vào tình trạng phá sản. Theo lời ông quản lý; thì hiện nay số nợ của hăng đang ở mức độ cao nhất: 20 triệu đồng. Với số nợ này tôi cũng dành luôn cho Định Nhược Trần, tôi nghĩ rằng với bản tính tự cao tự phóng của nó; 20 triệu bạc nợ chắc chẳng nghĩa lý gì...

Luật sư Mậu ngưng lại, đưa mắt thăm dò, mặt Bồi Hoa đã biến sắc, hấn đứng dậy nói lớn.

- Chắc chắn phải có âm mưu gì đây: ở thành phố này ai không biết ông Định Khắc Nghị là triệu phú, làm gì có chuyện nợ đến 20 triệu. Không thể có chuyện đó được tôi không tin!

- Làm gì nóng nảy thế, cậu Hoa.

Luật sư Mậu là bạn thân của ông Nghị nên thường gọi Bồi Hoa và Bồi Trung bằng giọng thân mật:

- Nếu Nhược Trần nó khước từ tài sản trên thì cậu hay cậu Trung đều có quyền nhận lãnh cơ mà. Riêng về việc hăng bị mang nợ, nếu không tin cậu có quyền hỏi ông quản lý ông ấy sẵn sàng đưa tài liệu cho mấy cậu xem.

Bồi Trung bắt dịp quay sang ông quản lý Đường.

- Ông quản lý, đấy là sự thật chứ?

- Vâng.

Ông quản lý mở cặp da lấy ra một xấp giấy nợ và phiếu kiểm điểm chi thu đưa cho Trung:

- Mười lăm năm trước quả thực hăng dẹt có lời to, nhưng mấy năm gần đây thì lại lỗ nặng, ông giám đốc không muốn để người ngoài biết nên cố xoay xở, xoay xở được hơn năm thì ông ngã bệnh, nên hăng bị sụp luôn. Hăng đã buôn bán lỗ lã lại bị cậu cả và cậu hai mượn vốn nhiều quá nên không làm sao không mang nợ được. Đây này, tất cả hồ sơ, sổ sách đây, hai cậu cứ xem đi. Bây giờ hăng cũng không còn tài sản gì đâu, năm trước máy móc trang bị và đất đã thế cho ngân hàng X... Bằng chứng đây.

Vừa nói ông quản lý vừa đưa tài liệu ra:

- Sự thật ra, thì hai năm nay, hăng dẹt và hăng may đã gần phá sản, chúng tôi cố hết sức để nó đứng dậy thôi.

- Nhưng còn vốn?

Bồi Trung nhanh ý hỏi:

- Một hãng dệt to thế này mang nợ 20 triệu không phải là điều ngạc nhiên. Nhưng tư sản chắc nó còn, tôi đoán tối thiểu là phải có trên 50 triệu!
- Sáu chứ không phải năm cậu ạ.

Ông quản lý bình tĩnh:

- Lúc ông Nghị chưa mất chúng tôi có làm một cuộc kiểm kê. Có điều tư sản này khi tính đã bao gồm cả cơ xưởng, máy móc, hàng hóa... Nhưng nếu bây giờ đem tất cả ra phát mãi thì máy móc là máy cũ trên năm năm rồi, cầm thế người ta còn không muốn nhận nữa chớ nói gì đến mua. Cơ xưởng thì không đáng giá, còn đất thì có giá thật khoảng tám đến mười triệu, nhưng đã cầm thế cho ngân hàng rồi.
- Thôi được, để tôi tính.

Bồi Trung nhanh nhẹn lấy bút và giấy ra:

- Hàng còn trong kho thì chắc lỗi thời rồi, những cái khác không đáng kể, tóm lại chỉ còn số nợ và nợ, đem hãng này phát mãi chắc chắn thu lại cũng không tới mười triệu.
- Vâng, cậu nói đúng.

Ông quản lý nói:

- Tuy vốn của hãng trị giá tới 60 triệu, nhưng thực tế chỉ có thể phát mãi mấy triệu thôi, trong khi nợ hơn 20 triệu, chỉ còn nước phá sản chứ không làm gì được hết!

Bồi Trung vẫn còn nghi ngờ bảo ông quản lý.

- Ông làm ơn đưa hết sổ sách cho tôi xem lại coi.

Ông Đường trao cả tép da cho Bồi Trung, anh chàng đặt từng trang một xem, rồi ném cả lên bàn giận dữ.

- Tất cả chỉ là giỏ rác! Không ngờ một đại tư bản lòng lầy như bố tôi chỉ là một đồng rác. Hãng dệt hãng may chỉ là đồ bỏ không đáng một xu.

Luật sư Mậu nhìn Nhược Trần.

- Đấy cậu Trần, cậu có nghe rõ không chứ? Nếu bây giờ cậu không nhận tài sản này thì cơ xưởng của Định Khắc Nghị chỉ còn có nước tuyên bố phá sản, còn nếu cậu nhận thì cậu phải nhận cả số nợ 20 triệu. Biết đâu một khi cậu đảm đang, cậu chẳng trả được nợ phải không?

Trần chưa trả lời, luật sư Mậu đã quay sang Bồi Trung và Bồi Hoa:

- Hay là, hai cậu này, cậu nào muốn nhận cũng được.

Bồi Hoa trợn mắt:

- Ông tưởng chúng tôi ngu lắm à?

Trong khi Bồi Trung làm ra vẻ tự nhiên.

- Tôi thấy, cha tôi đã muốn chú Trần nhận di sản đó thì tốt nhất là để chú ấy lãnh luôn vậy.

Giữa khi Bồi Trung, Bồi Hoa tính toán và nghiên cứu hồ sơ Nhược Trần vẫn giữ vẻ yên lặng, mãi đến lúc nghe Bồi Trung nói, chàng mới quay lại nhìn bức ảnh ông Nghị treo trên tường cười to.

-Ồ cha! Cha đúng là một mẫu người pha trò hay nhất thế giới, cha để lại cho Bồi Trung tính tàn nhẫn, Bồi Hoa tính ích kỷ và món nợ lớn thì cho con thì làm sao có đứa nào dám từ chối di sản của cha chứ? Ha! Ha!

Quay sang luật sư Mậu, Trần nói.

- Thừa luật sư, tôi sẵn sàng nhận di sản của ông bố tôi, cha nợ con trả trên đời này không phải là chuyện lạ, và lại ông bố biết tôi sẽ giữ vững được cơ nghiệp của ông để lại người mới giao cho tôi, nếu bây giờ tôi không nhận chẳng phải là bậu lắm sao?

Luật sư Mậu gật gù:

- Hay lắm! Tôi nghĩ cha cậu rất hài lòng...

Người yên lặng nãy giờ là Tú Văn, đột nhiên lên tiếng.

- Khoan mừng đã, còn vườn mưa gió nữa chi. Khu vườn này ít nhất cũng trị giá trên bốn, năm triệu cơ mà.

Luật sư Mậu cười:

- Vâng, đoạn đề cập đến chuyện đó tôi sắp đọc tới đây.

Ông cúi xuống tiếp tục đọc di chúc, mọi người nín thở nghe ngóng Vũ Vi thấy thương hại cho ông Nghị. một đời tạo dựng để rồi khi nhắm mắt chỉ còn lại một vườn mưa gió mà vẫn chưa yên thân, con cái sẵn sàng hùm hổ chia của.

Vi đứng bên cửa nhìn ra ngoài. Hồ nước và bức tượng đồng vô tri nàng thắc mắc không hiểu luật sư Mậu muốn có sự hiện diện của nàng ở đây làm gì.

Khi ta chỉ là người ngoại cuộc, Vũ Vi tự hỏi, nhưng giọng đọc

của ông Mậu đã vang lên, khiến nàng không thể không lắng tai nghe.

Điều thứ 4:

- Riêng về động sản "Vườn mưa gió" tọa lạc số X đường X núi Dương Minh thì nửa tháng trước đây tôi đã sang tên cho cô Giang Vũ Vi, tất cả động sản và bất động sản trong ngôi nhà trên đều thuộc quyền sở hữu của cô Vi cả với điều kiện...

Ông Mậu chưa kịp đọc tiếp thì Tứ Văn đã nhảy xồm vào.

- Tầm bậy! Sao có chuyện vô lý được? Một cô y tá không liên hệ gì cả mà cũng được xí phần à? Chắc chắn phải có sự sai lầm nào ở đây.

Đồng thời Vũ Vi cũng bàng hoàng, nàng bước về phía luật sư Mậu.

- Xin luật sư đọc kỹ lại xem có lộn không, làm sao mà... mà ông ấy lại để nhà cho tôi?

- Hừ.

Mỹ Kỳ trề môi:

- Tại sao lại để nhà cho cô à? Còn giả vờ nữa...

Câu nói của Mỹ Kỳ như đánh thức Tứ Văn, cô ả tru lên.

- Đúng rồi, lão già này đúng là "già phong lưu mà".

Vũ Vi tái mặt, nàng giận xanh môi.

- Mấy người nói thế là thế nào?

- Thế nào à?

Tứ Văn đánh đá:

- Chả cần cô phục vụ có mấy tháng mà ông bố chồng tôi lại tự nhiên cho không một ngôi nhà trị giá trên bốn, năm triệu bạc, như thế chẳng là lạ lắm sao? Ngay từ đầu tôi đã biết ông ta đúng là loại mê gái mà. Tôi nói thế đó, nếu cô chẳng có tịch thì chớ ra miệng.

- Đúng rồi!

Bồi Hoa cũng kêu lên:

- Đúng là chuyện khôi hài lớn trên đời. | Một người có ba thằng con, mà lúc chết đi lại cho di sản đáng giá nhất cho một cô y tá xa lạ... Hừ, hèn gì ông không chết sớm sao được.

- Im mồm.

Nhược Trần hét lớn:

- Anh câm mồm ngay cho tôi, cha chết là vì anh, tôi chưa đập anh vỡ mặt ra, bây giờ anh đi nhục mạ người ta nữa à? Anh lưu ý đấy, hôm nào biết tay tôi.

Mỹ Kỳ the thé.

- Ồi giời ơi! Coi bộ không phải chỉ có ông già mê cô y tá thôi mà ngay cả thằng con trai cũng thế.

Tứ Văn gặp dịp ủa vô.

- Ba người ở chung một nhà, thì chỉ có trời mới biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Mặt Vi càng lúc càng tái, nhưng nàng cố nén cơn giận xuống.

- Thừa luật sư, luật sư ban nầy nói nhà đã được sang tên rồi phải không?

- Vâng, nói khác đi là trước khi di chúc được thi hành nhà đã thuộc về cô hơn nửa tháng. Đây là nhà đất, ông Nghị bảo ngay khi ông ngã xuống tôi phải đưa cho cô.

- Làm gì mà... Tại sao ông ấy sang tên cho tôi bao giờ mà tôi chẳng biết tí gì cả vậy... A đúng rồi, hai tháng trước, ông ấy có mượn căn cước và ấn của tôi để làm tờ khai ở đậu, không ngờ... thì ra...

- Vâng.

Luật sư Mậu nói:

- Cô nói đúng đấy, tất cả thủ tục đều qua tay tôi cả, nên tôi biết rõ chuyện. Bây giờ cô là chủ nhân Vườn mưa gió này.

- Vâng.

Và Vi gật đầu:

- Xin luật sư cho biết đã đọc hết di chúc chưa ạ.

- Dạ chưa, bây giờ tôi đọc tiếp nhé.

Với những điều kiện sau đây!

A) Khu Vườn mưa gió không được đặc chuyển nhượng hay giữ lại cho bất cứ một người thứ hai nào khác, nói khác đi, khi Giang Vũ Vi còn sống thì vườn mưa gió là của Giang Vũ Vi và chỉ được phép để lại cho con của Vũ Vi mà thôi.

B) Định Nhược Trần, thằng con trai út của tôi, có toàn quyền ở lại Vườn mưa gió này.

C) Tất cả những người làm cũ của tôi gồm vợ chồng ông Lý, ông Triệu... Trừ trường hợp tự ý muốn rời khỏi thì thôi, bằng không có quyền ở lại vườn mưa gió tiếp tục công việc cũ.

Điều thứ 5:

- Tôi cũng sẽ tặng cho vợ chồng ông Lý và ông Triệu mỗi người một số tiền là 200 ngàn, tiếc là hiện không có tiền mặt, nên kể như nợ lại thằng con tôi là Nhược Trần phải trả khi hãng dẹt và hãng may của nó phát triển được. Trong trường hợp 3 năm trôi qua mà sự nghiệp của Nhược Trần không tiến thì Giang Vũ Vi có bốn phen phải bán bớt một số lọ cổ để lấy tiền trả cho họ, để họ làm vốn sinh sống trong tuổi về chiều.

Điều thứ 6:

- Tôi ủy thác cho luật sư Châu chánh Mậu nghiêm chỉnh thi hành những điều khoản của di chúc trên.

Ngày lập di chúc 2 tháng 6 năm 1971.

Ký tên

Định Khắc Nghị.

Sau khi đọc xong, luật sư Mậu ngẩng đầu lên nhìn khắp phòng.

- Đó là tất cả nội dung di chúc, quý vị đã nghe tôi đọc rõ. Ngoài ra ở đây còn có một y chúc thư do phòng thần kinh của bệnh viện lớn Đài Bắc lập trước hôm viết di chúc một ngày. Chứng nhận là ông Nghị vẫn tỉnh táo và bình thường, quý vị có cần xem không?

Luật sư Mậu trao y chứng cho Bồi Trung tiếp.

- Và nếu các bạn không còn thắc mắc điều chi nữa, thì yêu cầu mỗi người ký vào đây một chữ.

Bồi Hoa đứng dậy.

- Tôi không ký gì hết, dù sao Vườn mưa gió cũng không thể để cho cô y tá xa lạ này được. Di chúc gì mà kỳ cục vậy, chỉ có qui mới tin thôi!

Bồi Trung nhún vai.

- Đừng có ngu, Bồi Hoa ạ. Dù mày có chịu hay không thì Vườn mưa gió đã sang tên cho người ta trước khi lập di chúc nửa tháng rồi. Nói rõ hơn thì nó không còn là di sản nữa. Làm sao mình có thể lật thế cò lại được chứ? Vả lại ngoài Vườn mưa gió ra cha chỉ còn để lại nợ nần, thôi cậu không ký không lẽ cậu lại muốn lãnh mấy món nợ đó à?

- Nhưng... Nhưng mà...

Bồi Hoa ấp úng, sau cùng bực dọc:

- Ông đã tính trước rồi... Hừ... Biết tội mình sẽ chẳng nhận di chúc nên sang tên trước thế này thì...

Bồi Hoa trợn mắt nhìn Vũ Vi:

- Chỉ tổ lợi cho hạng người như cô thôi.

Vũ Vi giận run nhưng vẫn đứng yên. Bồi Trung, Bồi Hoa bắt đầu dĩ phải ký tên lên di chúc. Nhược Trần cũng ký, riêng Tứ Văn vẫn còn ăm ức.

- Xã hội bây giờ mà, con gái đâu phải như lúc trước nữa, muốn là bất cứ điều gì mà họ không muốn làm. Anh Bồi Trung ngay từ đầu tôi đã nói với anh, cái cô y tá này có cái

mắt thuộc hạng lẳng mà anh đâu chịu nghe tôi.

- Thừa luật sư.

Vi lên tiếng, nàng có vẻ thật bình tĩnh:

- Tất cả thủ tục xong hết rồi phải không?

- Vâng.

- Như thế nhà này đã là của tôi?

- Vâng, của cô từ trước rồi.

- Thế thì.

Vi quay lại nhìn thẳng vào đám Bồi Trung, Bồi Hoa, Mỹ Kỳ và Tứ văn đồng dặc:

- Yêu cầu tất cả những con người xấu xa này ra khỏi nơi này. Kể từ nay, nếu bất cứ một người nào vào Vườn mưa gió này mà chẳng có sự cho phép của tôi, tôi sẽ cho gọi cảnh sát ngay. Bây giờ mời tất cả ra khỏi đây!

- Ối giời ơi!

Tứ Văn kêu lên:

- Coi kìa chưa chi mà đã lên mặt phượng hoàng rồi...

- Vâng, tôi lên mặt đấy.

Vũ Vi lững thững bước tới:

- Bà là người đầu tiên phải ra khỏi nơi đây, thứ quạ đen kêu réo chói tai. Đi đi! Ra khỏi đây mau.

Bồi Hoa trợn mắt.

- Đừng làm phách, cô tưởng...

- Không có tưởng gì cả.

Vũ Vi cắt ngang:

- Ông Lý, ông Triệu đâu?

- Dạ

Ông Lý cung kính.

- Ông chủ đã nhượng Vườn mưa gió này cho tôi, ông nghe rõ chứ?

- Dạ

- Vậy thì ông với ông Triệu làm ơn đuổi hộ mấy người này ra cửa cho tôi!

Ông Lý vừa quay sang Bồi Trung và Bồi Hoa, thì Bồi Hoa đã lớn tiếng.

- Ông Lý, ông muốn phạm thượng hả? Tôi là cậu chủ của ông mà, đuổi cái gì?

Ông Lý trừng mắt tiến tới.

- Ông chủ đã không phải chết sớm nên không có một đứa con như cậu. Lỗi như vậy mà còn muốn mượn oai cũ nữa sao?

Bồi Trung vội can Bồi Hoa.

- Bồi Hoa, người thức thời không phải nhục, đi vậy, ở đây làm gì chỉ tổ giận thêm.

Rồi cả bọn kéo nhau ra cửa, nhưng cũng không quên nói với

lại với Trần.

- Được rồi chú Trần ạ. cha và chú đã sắp xếp khá lắm, ngoài cơ xưởng mà chú được ông bố cho thừa kế chắc có lẽ chú cũng sẽ nhận luôn người đẹp của ông luôn quá... Hổ hổ...

Tiếng cười khà ố của họ kéo dài ra đến tận cửa, một hồi còi inh ỏi kế tiếp rồi Vườn mưa gió mới yên lặng trở lại.

Vũ Vi ngã bịch xuống ghế, mặt tái xanh, nàng bất mãn nói với Trần.

- Anh Trần! Cha anh quả thật dụng tính.

Nhược Trần đứng tựa lưng bên lò sưởi mặt chàng cũng cau có không kém Vi.

Luật sư Mậu cười nói:

- Thôi bỏ qua đi, họ nói thế nào mặc họ, các bạn hiện có quá nhiều việc để làm. Bây giờ tôi và ông quản lý xin cáo từ vậy. Ủa! suýt là quên còn hai món này nữa đây.

- Đây là hai phong thư mà một tuần trước ngày ông qua đời, ông Nghị đã trao cho chúng tôi.

Vũ Vi nhận thơ, nét bút của ông Nghị cứng cỏi trên phong bì.

" Thân gửi.

Cô Giang Vũ Vi"

Vi không buồn mở ngay ra xem, lòng rối như tơ vò. Bao nhiêu giông bão dồn dập ban nãy khiến nàng mệt bỏ hơi, nàng chán nản đến độ không muốn nhận bất cứ một cái gì hết.

Luật sư Mậu và ông quản lý đã cáo từ, trước khi ông đi Nhượng Trần dặn dò.

- Mai sáng chúng ta đến hãng để nghiên cứu tìm biện pháp cứu vãn hãng dệt nhé.

Ông Đường gật đầu.

- Vâng tôi sẽ đợi cậu.

Sau khi ông Đường và luật sư Mậu về gian phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Nhượng Trần và Vũ Vi, cả gian phòng yên lặng. Vi mở bức thư ra. Bức thư của ông Nghị thật vắn.

Vũ Vi.

"Thôi gửi Vườn mưa gió lại cho cô, vì tôi biết rằng cô thích nó và khi thích người ta sẽ chăm sóc nó một cách kỹ lưỡng hơn. Nhưng tôi cũng biết rồi Vườn mưa gió cũng sẽ mang đến cho cô thật nhiều gió mưa có điều tôi mong cô vì nó mà nhẫn nại. Ai bảo cô tên Vũ Vi làm gì. Một cánh tường Vi trong gió. Nhưng tôi mong rằng cánh tường Vi kia sẽ đẹp mãi trong vườn này."

"Đừng lạ lùng với tặng vật của tôi. Cô đã từng giúp tôi gọi Nhượng Trần trở về, cái ơn đó rất to, nên tôi không thể đền bù bằng lời nói được, tôi phải đền bằng những gì cô thích, cô yêu. Và đó là Vườn mưa gió này."

"Nhưng nếu cô là người thông minh, thì cô đừng bao giờ để Nhượng Trần chinh phục, vì nó là một thứ sở Khanh nặng, nó cứng đầu và bất trị, trước khi nhận lời cầu hôn của nó, phải biết rõ lịch sử đời nó để khỏi hối hận về sau."

"Chúc cô gặp nhiều may mắn."

Định Khắc nghị

Vũ Vi ngẩng đầu lên, cũng vừa bắt gặp Nhược Trần đang xếp thư lại. Không biết ông Nghị đã viết gì cho chàng mà Trần nhìn nàng buồn lạ. Vi không đủ can đảm kên tiếng mượn thư, đầu nàng nóng và rối. Tặng vật của ông Nghị làm nàng ngơ ngác, rồi bức thư càng làm nàng bối rối hơn. Ông Nghị có vẻ không chấp nhận tình yêu của nàng với Trần, phải chăng vì nàng không xứng với chàng?

Tặng vật là khu Vườn mưa gió để đánh đổi lại mối tình vừa đến đã chợt bay cao chẳng? Càng nghĩ Vi càng xót xa. Có tiếng chân Trần bước tới gần.

- Anh có thể đọc thư em được không?

Giọng nói của Trần làm Vi giật mình, nàng giữ chặt thư.

- Không, không được!

Sự cự tuyệt của Vi khiến Trần sa sầm nét mặt.

- Trong thư có gì bí mật mà em giấu anh chứ?

Vũ Vi lắc đầu nhìn Trần, đột nhiên nàng bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của chàng.

- Anh Trần anh cũng không tin em sao!

- Thôi được không cho xem thi thôi, em có quyền tự do của em.

Trần nói rồi bỏ nhanh lên lầu, chỉ còn vi một mình, nàng thần thờ với tất cả sự đột biến vừa mới xảy ra. Lòng rối như tơ, biết làm sao tỏ.

CHƯƠNG 17

Buổi sáng khi Vi xuống lầu nàng mới hay Nhược Trần đã bỏ đi từ sớm, bà Lý vừa dọn điểm tâm cho nàng, vừa nói:

- Cậu Ba đến hăng rồi, cậu ấy có nhắn tôi là hôm nay có lẽ sẽ không về dùng cơm vì còn phải kiểm kho và kết toán sổ nợ gì đó.

- À, tôi biết rồi.

Vi đáp, ngồi xuống ghế dùng điểm tâm một mình, không khi cô đơn như vậy phủ. Suốt đêm qua không ngủ, bây giờ lại ăn không vô. Vi đã rời với trăm nỗi buồn phiền.

- Bác Lý, sao hôm nay không thấy Thúy Liên đâu cả thế?

Bà Lý cúi đầu nhìn xuống:

- Dạ, tôi... đã cho cô ấy nghỉ rồi.

Vũ Vi ngạc nhiên.

- Sao vậy?

- Vi... Thúy Liên mới đến làm chưa hơn ba năm Trước kia ông chủ nghĩ là tôi già nên cần cô ấy giúp. Sự thật ra cô thấy đó, tôi đâu có già phải không cô?

- Vâng, nhưng tôi không hiểu bác muốn nói gì cả.

- Dạ, đó chính là lý do tôi không dùng Liên nữa, cả nhà này ai

cũng biết chuyện ông chủ sạt nghiệp, ngoài Vườn mưa gió này ra ông không có gì nữa cả. Cậu Ba bây giờ mang nợ nhiều quá. - đây bớt đi một người đỡ một người, vợ chồng tôi và ông Triệu vì mang ơn ông chủ nhiều nên không muốn rời khỏi nơi đây, còn Thúy Liên, nếu giữ nó mỗi tháng phải trả lương...

Bây giờ Vũ Vi mới rõ, nàng thở dài.

- À, tôi biết rồi, bác muốn tiết kiệm cho tôi, chuyện này, nàng đã suy nghĩ thật nhiều, dù ông Nghị có thật tâm để cả Vườn mưa gió cho nàng nhưng nói nghề y tá đói rách này làm sao nàng có thể duy trì được những tổn phí to lớn cho ngôi nhà đồ sộ chứ?

- Bác Lý!

- Dạ

- Bác có thể cho biết lương của vợ chồng bác mỗi tháng bao nhiêu không?

Bà Lý khoát tay.

- Cô không nên bận tâm chuyện đó. Lúc ông chủ còn sống, ông chủ đã quá tốt với tụi này, vì vậy chúng tôi đã tính toán rồi, với số tiền bấy lâu tiết kiệm được, chúng tôi sống lây lất cũng qua ngày, chỉ mong cô đừng đuổi tụi này ra khỏi đây thôi, chứ tụi tui không dám nhận lương của cô nữa.

- Làm gì có chuyện tôi đuổi vợ chồng bác?

Vũ Vi ngỗ ngàng:

- Bác không nhớ gì về lời di chúc của ông chủ sao? Bác và tất cả những người trong nhà này đều có quyền ở lại đây, và

thực tế chúng ta đều là khách chứ chẳng có ai là chủ căn nhà này cả, bác phải hiểu như vậy.

Rồi không đợi bà Lý lên tiếng, Vi lắc đầu.

- Có điều tôi chẳng hiểu tại sao ông Nghị lại chẳng giao nhà cho anh Trần mà lại giao cho tôi?

Bà Lý cười.

- Thì cũng vậy thôi, tôi biết ý định của ông chủ, ông sợ nếu giao Vườn mưa gió này cho cậu ba thì cậu ấy đem bán quách đi trả nợ hết, trao cho cô có vẻ bảo đảm hơn.

Vũ Vi càng ngo ngắc định hỏi.

- Sao bác lại bảo trao cho tôi cũng như trao cho cậu Ba?

Nhưng lại thôi, nàng thấy tất cả những việc xảy ra trong nhà nấy đều có vẻ bí mật làm sao ấy.

- Bác Lý, nhờ bác nhắc lại ông nhà bác với ông Triệu, là tôi vẫn tiếp tục trả lương cho mọi người như cũ, có điều số lương có lẽ không được dồi dào như trước đâu, vì vậy nếu mấy ông ấy vui lòng...

- Thừa cô..

Bà Lý vội vã cắt ngang!

- Chúng tôi chẳng cần lãnh lương đâu, chỉ cần cô có làm sao duy trì được Vườn mưa gió này còn nguyên là được rồi. Tiền điện nước và xài vặt trong nhà này cao lắm... Chúng tôi nguyện ở không nơi đây để hầu hạ cô và... cậu Ba.

Một cơn sóng nhỏ nhấp nhô trong tim. Vũ Vi đỏ mặt khi nghe

lời ghép đôi trong câu nói thật thà... cậu Ba... tên đàn ông lạnh nhạt, trời vừa sáng đã bỏ đi chẳng buồn han hỏi nàng một câu... Nhưng không nên trách vậy... Hắn còn cả số nợ trên hai mươi triệu phải gánh trên vai.

- Thôi thì đành vậy.

Vũ Vi thở dài:

- Chúng ta sẽ cố gắng để giữ Vườn mưa gió này vững bền trong cơn mưa.

Bây giờ phiền bác một chút, bác làm ơn đi nói với ông Triệu chuẩn bị xe để đưa hộ tôi đến bệnh viện. Tôi cần phải đi làm mới được.

Bà Lý nhìn Vi với nụ cười cảm thông, đoạn chạy đi tìm ông Triệu. Vũ Vi chạy đi thay áo. Lúc nàng bước ra sân thì xe ông Triệu đã đợi sẵn bao giờ. Vi đưa mắt nhìn trời. Trời thật xanh, một vài gợn mây trắng bồng bồng xa xa. Buổi sáng mùa hạ đẹp thật. Bức tượng vệ nữ bị những tia nắng tắm vàng, rực rỡ dưới những ánh nắng bén như dao xuyên từ lá. Khu vườn ngập đầy mùi hoa nhài. Buổi sáng êm, thật đẹp. Có nhắm mắt nằm mơ Vi cũng không dám nghĩ đến chuyện mình sẽ làm chủ một ngôi nhà đẹp như vậy. Nhưng đó là sự thật. Một sự thật gần như đầy huyền thoại.

Vi ngược đầu cho tóc xõa ra sau, nàng lên xe để ông Triệu đưa đến bệnh viện.

Thật may, vừa đến nơi Vi đã nhận được chỗ làm tốt của một y tá khác vừa bỏ việc. Lương khoản ba mươi đồng một giờ, Vũ Vi nhận thêm giờ phụ trội, nên mãi hơn mười một giờ khuya mới về nhà. Tuy có mệt, nhưng khi nghĩ đến chuyện

mình giúp đỡ được Nhược Trần trong việc cất bớt gánh nặng Vi thấy vui ngay.

Vừa vào nhà, Vi đã thấy Nhược Trần ngồi ở phòng khách với điều thuốc trên tay, Vi lạnh lùng.

- Nếu không làm thì hình như anh chẳng hề biết hút thuốc mà?

Nhược Trần chăm rãi nhả khói.

- Cô chưa biết gì về tôi cả. Sự thật không phải tôi không biết hút thuốc, có điều không thường hút thôi.

Vũ Vi ngồi xuống ghế, con mệt mỏi rã rời khiến nàng không buồn để ý đến khuôn mặt cau có của Nhược Trần.

- Hôm nay cô có về về trễ?

- Vâng.

- Hẹn với anh chàng đến đâu chơi thế? Đi nhảy à?

Nhược Trần hỏi đột ngột, Vũ Vi ngỡ ngàng.

- Anh nói gì thế? Hỏi ông Triệu xem có phải chính ông ấy đưa tôi về không?

Suốt ngày mệt nhọc, tôi lại trực ca đêm làm gì tôi có giờ để nhảy với nhót nữa chứ?

- Thế anh chàng cùng trực với cô à?

Con giận bốc lên mặt, Vũ Vi trừng mắt nhìn Trần.

- Anh nói thế là thế nào? Giả sử như có ông X nào đó cùng trực với tôi thì có liên hệ gì đến anh đâu, mà anh muốn nhảy

xõm vào chuyện của tôi chứ?

- Dĩ nhiên là tôi không có quyền gì hết.

Nhược Trần đáp, mắt chàng cũng long lên:

- Có điều tôi lấy làm lạ là tại sao một người vừa nhận được một gia tài trị giá hàng mấy triệu bạc lại hấp tấp muốn đi làm sớm như vậy? Tôi lầm! Vì tôi quên là ở trong bệnh viện còn có ông bác sĩ ở phòng quang tuyến nữa chứ.

- Anh...

Vũ Vi giận nói không thành tiếng, nàng nhìn Nhược Trần như muốn nghiền nát chàng ra. Có một tấm lòng chẳng ai hiểu. Làm việc từ tám giờ sáng đến mười một giờ đêm, hầu giữ vững cho địa vị của chàng, thế mà... Thế mà... Vì thấy máu nóng như trào lên mặt, thật oan ức, thật sỉ nhục, nước mắt lăn tròn trên má...

"vừa mới nhận được một gia tài trị giá hàng mấy triệu bạc"... Phải chăng chàng cũng nghĩ ta đã dùng mưu đen tối để được ông Nghị cho ngôi nhà này? Với những lời nói đó, với thái độ có vẻ ngạo mạn đó nếu xuất phát từ những con người như Bồi Trung hay Bồi Hoa có lẽ Vi đã không giận đến như vậy. Nàng đứng bật lên.

- Anh... Anh nói gì thế?... Nếu anh muốn gia tài bạc triệu này, anh cứ giữ lấy đi, tôi không cần, còn chuyện ông bác sĩ kia với tôi thế nào mặc kệ tôi, xin anh đừng xía vô.

Nhược Trần cũng không kém:

- Tại sao tôi lại muốn cái gia tài này chứ? Nếu muốn tôi đã nhận nó từ lâu chớ cần gì đợi đến cô? Tưởng thẳng này định

dành gia tài với cô à? Cô làm gì với tên bác sĩ đó tôi không cần biết. Hừ! Phải mà bây giờ cô đâu phải là cô y tá nghèo rớt mồng tơi như xưa nữa, cô đã có bạc triệu thì muốn lấy ai chẳng được, riêng về vụ hôn ngoài hành lang cô cứ xem như không có, cô bán lãnh thật, một thằng lang bạt như tôi không ngờ lại cũng mắc Mưu cô.

- Anh... Anh... Anh...

Vũ Vi run rẩy nói không thành tiếng, nước mắt chảy dài trên má, nàng quay lại và đi nhanh về phía lầu.

- Được rồi, anh cứ yên chí mai tôi sẽ rời khỏi nơi đây và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Nhưng Nhượng Trần đã chạy cản trước mặt:

- Trước khi nói rõ hết cho tôi biết sự thật, cô không có quyền đi đâu hết.

- Không có gì để nói hết.

Vũ Vi giận run, nàng lớn tiếng:

- Với những hạng bản như anh, tôi không có gì để nói cả.

- Tại sao cô bảo tôi bản?

Nhượng Trần trừng mắt:

- Bộ cô cao quý lắm sao mà dám nói tôi thế chứ?

- Tôi không bao giờ nói mình cao quý.

Vũ Vi to tiếng không kém:

- Trái lại tôi hạ cấp và mất dạy, tôi chỉ là cái gai trong mắt

người, còn anh mới là hạng thanh niên ưu tú, nói vậy anh thỏa mãn chưa?

- Cô châm biếm tôi à? Tôi biết trong mắt cô tôi không đáng một đồng xu!

- Quá khứ của anh thế nào anh biết lấy tôi không cần hiểu. Tôi là đứa ngu mới dại dột, chứ đúng ra khi biết anh có một quá khứ "huy hoàng" như vậy thì đâu đến nỗi để anh lầm lẫn.

- Chứ không phải là cô chẳng ngờ tôi có một di sản nợ đến hai mươi triệu à?

"Bốp" Vũ Vi đưa cao tay tát mạnh vào má Nhược Trần, đây là lần thứ hai nàng đánh người. Trần né không kịp lãnh đủ, năm vết đỏ hiện trên má. Nhược Trần tức giận giữ chặt lấy tay Vi, cái xiết mạnh khiến Vi đau muốn chảy nước mắt, nhưng nàng vẫn cố chịu đựng.

- Chưa có một người đàn bà nào dám tát tai tôi. Đây là lần thứ hai cô đã giở trò đó. Cô muốn chết phải không?

- Anh muốn giết tôi à? Cứ giết đi.

Vũ Vi lạnh lùng:

- Giết tôi chưa hẳn anh mang tiếng là anh hùng. Giết đi! tăng thành tích cũ của anh, dù có thêm được một chuyện giết người thì cũng không làm ai ngạc nhiên đâu, có điều tại sao hôm nay anh có can đảm giết tôi mà lại không có can đảm giết con bé Cát Hà của anh chứ!

"Bốp" Lần này Nhược Trần đưa tay lên với sức mạnh của một người đàn ông trong bức giận Vũ Vi thấy mắt đỏ sao. Một đêm mệt nhọc một ngày công việc, trở về nhà là cơ thể đã rã

rời. Vì không ngờ đến mình còn phải trải thêm cơn bão tố trong Vườn mưa gió.

- Anh.. Ông... Tàn nhẫn...

Chỉ nói được mấy tiếng là cơ thể Vi nhũn ra, nàng ngã người xỉu tại chỗ. Nhược Trần như tỉnh cơn mê, đỡ vội. Bà Lý ở trong nghe tiếng hét chạy vội ra, vừa kịp lúc thấy Vũ Vi bị Nhược Trần đánh ngã.

- Trời ơi, cậu Ba, cậu điên rồi sao?

Nhược Trần ôm Vũ Vi trong tay, nhìn khuôn mặt tái nhợt của người yêu mà lòng đau như cắt. Chàng hối hận đặt Vi nằm lên ghế.

- Vi ơi, Vi!

Vũ Vi vẫn nằm yên trên ghế, những sợi tóc rối che lấy mặt, Trần vuốt nhẹ cho nó nằm sang một bên, nhìn khuôn mặt tiều tụy của người thương đầy mặc cảm.

- Bà Lý ơi, cho tôi một cốc rượu mạnh đi, nhanh lên!

Bà Lý vội vã đi lấy rượu mang đến.

- Cậu làm sao lại gây chuyện với cô ấy?

Người ta hết lòng lo lắng cho ngôi nhà này thế mà cậu nữ lại...

Nhược Trần lắc đầu buột miệng nói.

- Tại tôi chịu không được chuyện cô ấy hẹn hò với thằng bác sĩ phòng quang tuyến.

- Hẹn hò nào đâu?

Bà Lý lộ vẻ ngạc nhiên:

- Cậu làm rồi cậu Ba ơi. Cô ấy sợ duy trì không nổi những tổn phí cho khu vườn này nên đi làm thêm đấy. Chính miệng cô ấy còn bảo tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu trả nợ. Thế mà cậu không hiểu gì hết, cậu dễ làm người quá, ngày xưa cậu mang yêu tinh về nhà coi như thần thánh, bây giờ gặp thần thánh cậu lại tưởng là yêu ma, khổ thật.

Những câu nói của bà Lý như những nhát kiếm đâm sâu vào tim Trần. Chàng run rẩy nâng cốc rượu đổ vào miệng Vũ Vi.

- Vũ Vi, Vi, tỉnh dậy đi em! Tỉnh lại đi, anh van em mà!

Rượu vừa qua miệng Vi đã trào ra, bà Lý vội mang khăn đến. Nhượng Trần tiếp tục đổ rượu. Hơi nồng của rượu làm Vi tỉnh lại, nàng gặp khuôn mặt của Nhượng Trần, vẻ hốt hải và lo âu của chàng chưa làm nàng nhớ lại chuyện đã xảy ra.

- ơ Tại sao tôi lại nằm đây?

- Vũ Vi tha lỗi cho anh nha em?

Nhượng Trần van xin, Vũ Vi dần dần nhớ lại tất cả câu chuyện. Cái tát của chàng, những lời khinh miệt nhục nhã, tim nàng thất lại.

- Tôi mệt mỏi quá rồi.

Vi nói, Trần chụp ngay cơ hội.

- Để anh dìu em lên lầu nhé?

- Thôi, cảm ơn. Vi đáp nhanh, nàng cố bám vào thành ghế đứng dậy, cơn mệt mỏi khiến nàng loạng choạng đứng không

vững.

Nhược Trần van xin.

- Thôi mà Vi.

Nhưng Vi đã ngoảnh mặt đi nơi khác, thấy bà Lý như vó được chiếc phao, Vi nói:

- Bác Lý bác làm ơn dìu cháu về phòng. Cháu mệt quá phải ngủ một giấc mới được

Nhược Trần lúng túng nhưng không buông tay Vi ngay.

- Vũ Vi, anh xin lỗi mà, em biết không, suốt ngày hôm nay anh mệt gần chết, trời vừa tối đã về ngay chỉ mong được trông thấy em thôi, nhưng về tới nhà không thấy em đâu cả. Anh nóng muốn phát điên lên được, anh bực tên bác sĩ phòng quang tuyến...

Vũ Vi thở ra.

- Thôi tôi mệt quá rồi, tôi không muốn nghe ai giải thích gì hết.

Nhược Trần nhìn khuôn mặt lạnh của Vũ Vi, chàng biết nàng chưa tha thứ cho chàng, những hạt mồ hôi khổ sở tuôn trên mặt.

- Vũ Vi em có nhớ trước ngày cha mất một hôm không? Chúng ta đã cùng nhau thề sẽ sống cạnh nhau suốt đời, em có nhớ không?

Vũ Vi vẫn lạnh lùng.

- Đó là thủ đoạn để tôi câu anh đấy.

- Thôi mà, xiên xỏ làm gì Vi. Chúng ta hôm nay đều mệt mỏi, khó chịu, chúng ta không kèm hãm được sự nóng tính của mình nên nói những điều không nên nói. Vi, em không thể bỏ qua cho anh được sao?

- Tôi mệt quá rồi.

Vi yếu ớt đáp:

- Xin anh làm ơn cho tôi ngủ một chút.

Bà Lý nãy giờ yên lặng cũng bước đến can Trần.

- Thôi cậu Trần, cậu đừng nên nói gì cả, để cô Vi nghỉ ngơi, ngày mai gặp nhau sau cũng không muộn mà?

Nhược Trần yên lặng buông tay, chàng cũng biết đây không phải là lúc giải thích.

Nhìn bà Lý dìu Vi lên gác, Trần mệt mỏi buông mình xuống ghế, hai tay ôm đầu.

- Ta đã làm gì? Sao ngu thế!

Khi Trần ngẩng lên thì bóng Vi và bà Lý đã mất trên cầu thang. Phải rồi, ngày mai, ngày mai ta sẽ cố gắng bù đắp nỗi đau khổ của nàng, ta sẽ không cao ngạo, tự phụ nữa. Trên phương diện tình yêu, cao ngạo và tự phụ là hai lầm lẫn lớn của con người. Ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.

CHƯƠNG 18

Một ngày lại trôi qua.

Suốt đêm không ngủ, khiến Nhược Trần có vẻ mệt mỏi, chàng chỉ thiếp được một chút lúc gần sáng, lúc bầu trời phương đông đã có một màu trắng sữa. Thiếp đi với trái tim buồn phiền âu lo, và thức giấc nhìn vào đồng hồ, Trần đã thấy hơn 7 giờ. Không hiểu giờ này, Vi đã thức giấc chưa? Người đầu tiên chàng nghĩ đến trong ngày là Vi, Vi em! Em là niềm vui và nghĩa sống của anh. Vi em! Đừng hờn anh em nhé!

Bên ngoài chợt có tiếng gõ dồn dập. Nhược Trần chưa kịp thay áo thì bà Lý đã đẩy cửa bước vào.

- Cậu Ba ơi, cô Vi bỏ đi rồi!

Nhược Trần giật mình.

- Cô ấy đi làm sớm thế cơ à?

- Dạ không phải, cô Vi đi luôn.

Bà Lý vội vã đáp:

- Cô ấy mang theo tất cả đồ đạc, chỉ có mấy chiếc áo của cậu và ông chủ cho là để lại thôi. Chúng tôi cũng không biết cô Vi đi từ bao giờ, ông Triệu cũng không hay gì cả.

Nhược Trần bàng hoàng, chàng đẩy vội bà Lý qua một bên và

chạy sang phòng Vi.

Cửa mở rộng. Dù biết Vi đã bỏ đi rồi, Trần vẫn lên tiếng gọi.

- Vũ Vi ơi! Vũ Vi!

Căn phòng yên lặng, chăn nệm trên giường xếp thẳng, bình thản vô tội vạ. Trần bước đến bàn, có bức thư dưới một quyển sách. Bức thư gửi lại cho chàng.

Kính gửi: Ông Định Nhược Trần

Trần vội vàng ngồi xuống mép giường mở thư.

"Anh Trần."

"Tôi đi rồi, vì sau cuộc cãi vã hôm qua, tôi biết rằng Vườn mưa gió này chẳng còn chỗ đứng cho tôi nữa."

"Bắt đầu từ hôm nghe đọc di chúc cha anh để lại, bắt đầu từ lúc nghiêm nhiên thành chủ nhân khu vườn mưa gió thì đòi tôi cũng bắt đầu bị cuốn hút vào mưa gió. Nhưng với sự tự cao sẵn có, tôi đã không chịu cúi đầu khuất phục. Tôi vẫn đứng vững, mặc cho những lời dèm pha bỉ ổi vì những lời đó xuất phát từ cửa miệng của những người không đáng để tôi quan tâm. Nhưng với anh thì khác."

"Có lẽ, anh đã không nhớ những gì anh đã nói với tôi đêm qua, vì con người trong khi cãi vã, trong lúc nóng giận nói những câu khó nghe thì khi bình tĩnh trở lại làm gì nhớ mình đã nói gì. Không phải chỉ có anh thôi mà chắc tôi cũng vậy. Có điều từ ngôn ngữ hôm qua của anh, tôi đã hân hạnh nhìn rõ những nghi ngờ trong tiềm thức của anh. Đã nghi ngờ di sản của ông bố anh để lại cho tôi. Anh cũng cho tôi thấy anh đã đánh giá con người tôi thế nào. Hạ cấp, lăng mạn, và còn

đi xa hơn. Nụ hôn hôm nào tôi đã dành cho anh chẳng qua là vì tôi tưởng anh sắp hưởng gia tài"

"Anh Trần, thôi thì đòi chẳng hiểu ta thì ta chịu vậy. Lúc xưa tôi đã lầm, tưởng rằng mình đã tìm được người tri âm nên giờ mới vỡ mộng. Tôi không còn đủ can đảm để sống ở vườn mưa gió này nữa. Tôi phải đi, và coi chuyện ngày nào như cơn mộng dữ, cũng như mong anh xem tôi như chiếc bóng mờ trong giấc mơ nào thôi."

"Bây giờ tôi mới thấy, tìm được một tri kỷ trên đời thật khó. 23 tuổi, 23 năm lận hụp trong đời. Đã tưởng mình sắp tìm gặp, không ngờ sự thật quá tàn nhẫn. Anh là con người phiêu lãng thì hình bóng tôi trong anh chỉ là một thứ cát nhỏ trong sa mạc. Tôi đã lầm, tôi đóng kịch dở quá, nên bây giờ phải là lúc tôi lặng lẽ rời sân khấu để âm thầm kiểm điểm và ăn năn với chính mình."

"Giấy tờ nhà cửa đất đai, tôi đều để trong ngăn tủ, cha anh tuy nói là không có quyền chuyển nhượng hay tặng đỡ, nhưng tôi nghĩ bất cứ một luật pháp nào cũng có chỗ sơ suất của nó, anh hãy đến tìm luật sư Mậu, tìm thử xem có cách nào để sang tên lại cho anh không."

"Bây giờ tôi nghĩ là, tôi không còn nợ anh gì nữa rồi. Anh có trách nhiệm nặng nề của cha anh để lại. Tôi xin nguyện cầu cho anh mong anh sớm hoàn thành mộng ước của cha anh. Tôi cũng cầu chúc cho anh sớm tìm được người đàn bà lý tưởng. Có điều tôi khuyên anh, khi nào tìm được người yêu, thì đừng bao giờ làm họ khổ một cách quá đáng. Nên nhớ rằng trái tim người đàn bà là vật mong manh và yếu đuối nhất trên đời. Dễ vỡ nhưng khó vá lành lại lắm anh ạ."

"Xin tạm biệt anh. Đừng đi tìm tôi mất công."

"Chúc anh gặp nhiều may mắn."

4 giờ sáng ngày 3/7.

"Vũ Vi"

Nhược Trần đọc xong thư là trở về phòng thay áo ngay, chàng gọi ông Triệu đánh xe sẵn chờ chàng.

Vừa phóng vào xe, Trần đã hỏi:

- Đến bệnh viện, nhanh lên!

Xe chạy như bay về phía bệnh viện, Nhược Trần giữ chặt bức thư trong tay, mồ hôi vã như tắm trên lưng. Vũ Vi! Đừng bỏ đi em. Đừng giận anh, cũng đừng bỏ anh! anh hối hận rồi, anh xin lỗi em, anh năn nỉ mà. Bây giờ em muốn gì cũng được hết, anh sẵn sàng chịu hết mọi hình phạt Vi em! Anh cần em!

Xe vừa ngừng trước cửa bệnh viện là Trần phóng bay vào trong, giữ cô y tá đầu tiên chàng gặp lại.

- Cô làm ơn cho biết Vũ Vi ở đâu?

- Vũ Vi!

Cô y tá ngạc nhiên:

- Tên một bệnh nhân phải không?

- Không phải, một y tá.

- Tôi không biết.

Cô y tá trẻ tuổi lắc đầu:

- Anh đến gặp bà y tá trưởng xem, ở đây có hơn trăm y tá lận mà.

Nhược Trần quên cả cảm ơn, chạy nhanh lên phòng bà y tá trưởng.

- Xin bà cho biết, cô Vi hiện phục vụ phòng nào?

- Giang Vũ Vi phải không?

Vị y tá trưởng tuổi 30 ngoài dẫn đo nhìn Trần:

- Ông tìm cô ấy có chuyện chi?

Những giọt mồ hôi hiện ra trên trán Trần.

- Dạ có chuyện cần lắm, bà làm ơn cho gặp.

- Nhưng hôm nay cô ấy nghỉ.

Nhược Trần thất vọng.

- Thế bà có địa chỉ cô ấy ở đây không?

Sự hốt hải của Trần làm cho bà y tá trưởng cảm động, bà gạt đầu:

- Thôi được, để tôi tìm xem.

Vào trong một lúc bà mang ra địa chỉ và số điện thoại của Vũ Vi. Trần càng thất vọng hơn nữa. Đây là địa chỉ của vườn mưa gió

- Bây giờ cô ấy không còn ở đây nữa.

Trần nói, bà y tá mở to mắt.

- Thế hả? Vậy thì đành chịu vậy. Với mấy cô y tá đặc biệt và y

tá đặc biệt họ khác nhau chỗ đó. Công việc họ không nhất định cũng như không phải lúc nào họ cũng ở bệnh viện cả.

Trần nuôi hy vọng.

- Nhưng cô Vũ Vi này phục vụ ở đây lâu năm rồi mà?
- Vâng, nhưng hơn nửa năm nay, cô ấy chăm sóc cho một số bệnh nhân lớn tuổi nên không có đến bệnh viện nữa.

Nhược Trần bối rối.

- Thế trước kia địa chỉ cô ta ở đâu, cư xá y tá à?
- Vâng, nhưng cũng không phải cư xá chính thức. Cô ấy và vài người bạn mượn một căn phòng nhỏ ở gần đây. Đó là cư xá X. Ông có thể đến đó hỏi thăm xem.
- Dạ, cảm ơn.

Nhược Trần hấp tấp đứng dậy cáo từ. Trần làm sao biết được khi chàng vừa bước chân ra khỏi bệnh viện thì Vũ Vi cũng vừa từ một gian phòng nhỏ gần đấy bước ra.

- Cảm ơn chị đã giúp em.

Vi nói sau tiếng thở buồn. Bà y tá lớn tuổi kéo nàng ngồi xuống.

- Làm sao cô phải lánh mặt ông ấy thế? Thấy ông ta rồi rấm mà tội, chuyện tình phải không

Vũ Vi lắc đầu:

- Thôi chị đừng hỏi nữa, em không muốn ai nhắc đến hần hết!

Bà y tá trưởng cười.

- Nhưng Vi vẫn còn yêu ông ta phải không?

Vũ Vi ngạc nhiên:

- Tại sao chị biết tôi yêu hẳn?

- Nếu không yêu thì em đã không phải khổ sở như vậy.

Bà y tá trưởng vỗ nhẹ vai Vi.

- Đừng dẫu tôi Vi ạ, dù sao tôi cũng hơn Vi trên 10 tuổi nên rất hiểu chuyện. Vi đừng ngại gì cả, có gì cứ nói tôi nghe, nếu có thể tôi sẽ giúp cho.

Vũ Vi bàng hoàng. Hình ảnh Nhược Trần như hiện ra trước mắt nàng. Ánh mắt van xin; buồn bã và giọng nói đêm nào...

- Không hiểu sao đầu em hôm nay lại đau quá, thôi em xin phép nghỉ hôm nay vậy.

Bà y tá trưởng lo lắng.

- Kiểm phòng có chưa?

- Dạ xong rồi, em vẫn tiếp tục ở phòng số 304 biệt thự X. ở đây giá phòng hạ, có gì chị gọi dây nói cho em nhé.

- Được rồi em cứ về nghỉ đi.

Vũ Vi trở về "nhà". - đây tuy mang tiếng là biệt thự nhưng chẳng qua chỉ là quán trọ dành cho những thiếu nữ độc thân. Hầu hết những người ở trọ nơi đây là y tá nên nó còn được gọi là cư xá y tá. Vào tới phòng riêng là Vi ngã ngay lên giường. Gương mặt ngơ ngác của Trần lại hiện ra. Vi thở dài, vùi đầu vào gối tìm giấc ngủ.

Ba ngày sau.

Vũ Vi trở về tiếp tục công việc, không những làm ban ngày không, nàng còn trực cả đêm, bên biết bao người bệnh đau khổ. Có người vừa tự tử, đụng xe, bệnh ung thư hay vừa mới mổ... Vi nhẩn nại công việc, cố lãng quên bóng người qua. Nhưng không làm sao quên được. Bà y tá trưởng ngày nào gặp nàng cũng nhắc.

- Vũ Vi oi, anh chàng ấy lại đến hỏi em có đến làm không nữa đó.

Tại sao chàng lại "lì" thế? Tại sao Trần cứ đến tìm ta thế kia? Vi càng lúc càng thấy lòng mềm đi một tí. Một tuần sau đến cả vị y tá trưởng cũng không chịu được đến tìm Vi nói:

- Hắn lại đến, không lẽ em cứ dấu mãi địa chỉ sao?

Vi cứng rắn.

- Vâng.

- Tại sao em lại hờn lâu thế?

Vị y tá trưởng nhìn Vi tò mò:

- Tôi thấy hắn cũng không đến đổi nào. Kiên nhẫn đến độ tội nghiệp. Hắn lúc này có vẻ hốc hác hơn trước nhiều đấy nhé.

Vũ Vi nghe lòng chột đau, nàng muốn gọi taxi trở về vườn mưa gió ngay. Nhưng rồi Vi nghĩ đến cuộc xô xát buổi tối hôm ấy, Vi lại xót xa. Chàng đã quá xem thường ta, ngỡ ta như bao nhiêu người con gái vì tiền khác, đó là một chuyện không thể tha thứ được. Không, không ta không thể trở lại Vườn mưa gió. Chuyện cũ đã qua rồi Trần và Vườn mưa gió chỉ nên xem như một chứng tích ngày nào thôi.

Thế là, trong mấy ngày liền, Vi tìm vui đến cuộc vui bên cạnh bác sĩ Ngô phòng quang tuyến. Họ đi dùng cơm, khiêu vũ, dạ hội. Đến đổi người trong bệnh viện ai cũng nghĩ là họ sẽ kết đôi. Chỉ có Vũ Vi là biết rõ lòng mình. Càng đi chơi nàng càng thấy cô đơn hơn, vì tim nàng hình bóng đang ngự trị là Nhượng Trần chứ không phải vị y sĩ phòng quang tuyến.

Một hôm, bà y tá trưởng đột nhiên đưa cho nàng xem một tờ báo, nơi mục rao vặt có hàng chữ to.

"Vi".

"Em không thể tha thứ cho anh được sao? Anh làm sao để chứng minh sự hối hận thật sự của anh cho em thấy? Xin em để anh gặp một lần. Anh van em.

Trần".

Bà y tá trưởng nhìn Vi

- Có phải tìm em không Vi?

Wũ Vi im lặng nắm chặt tờ báo. Ta có nên tha thứ cho chàng không? Những tư tưởng mâu thuẫn quay cuồng trong óc. Khi trở về nhà trọ. Vi mới nhớ hôm nay nàng có hẹn với bác sĩ phòng quang tuyến. Ngồi vào bàn trang điểm mà Vi cứ nghĩ đến lời rao vặt trên báo. Chàng đã hối hận, ta có nên tha thứ cho chàng chăng. Máy điện thoại nằm trên như chờ đợi. Vi đứng dậy như chiếc máy. Hay là ta cứ điện thoại cho chàng? Giả vờ hỏi thăm tình hình ở vườn mưa gió? Từng cơn gió chạy vòng theo ngón tay..

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo. Bác sĩ Ngô đã đến! Vi đặt ống nghe xuống, thở dài, có lẽ định mệnh không muốn ta gặp

chàng. Vi bước tới cửa.

- Xin anh vào...

Chưa dứt câu, Vi bỏ lửng, vì kẻ xuất hiện trước mắt không phải là bác sĩ Ngô mà là Nhược Trần. Sự xuất hiện bất ngờ của Nhược Trần khiến vi ngơ ngác.

Nàng không biết phải làm gì tiếp sau.

- Tôi... tôi có thể vào được chứ?

Vi đứng nép qua một bên. Không khí trong phòng như lắng xuống Trần ồm đi thật nhiều, đôi má hóp, mắt sâu trông rất tiêu tụy. Mái tóc rối bù nhưng giọng vẫn còn trầm.

- Giận anh lắm sao Vi? Giận anh đến độ không cho thấy mặt, không cho anh cả cơ hội để tỏ bày sự hối hận sao Vi?

Giọng chàng đều và ấm, ngập đầy ăn năn khiến Vi trong phút mềm lòng đã chảy nước mắt. Trần bước tới, bàn tay đầy nghị lực đặt lên má nàng, vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán.

- Em biết mấy ngày qua anh đã sống ra sao không? Anh gần như bỏ tất cả để lẫn xả đến tất cả các bệnh viện ở thành phố Đài Bắc, tất cả các cư xá trong đô thành. Anh cũng đến tìm hai cậu em của em, nhưng chúng dấu kín không chịu tiết lộ một chút nào về địa chỉ của em cả. Anh cô độc khôn cùng, nhưng vẫn không thối chí và sau cùng cũng làm cảm động được bà y tá trưởng ở bệnh viện. Em ác lắm, ở gần đây thôi mà khiến anh lợi gần chết!

Thì ra bà y tá trưởng đã tiết lộ địa chỉ, Vũ Vi yên lặng với đôi mắt nhòa lệ; nàng để mặt chàng vuốt ve.

- Vũ Vi, tha cho anh em nhé?

Vũ Vi chưa trả lời, Trần đã siết nàng vào lòng. Vi như tan biến trong lòng đại dương, nàng ngẩng đầu lên sẵn sàng đón nhận nụ hôn của Trần.

Giữa lúc đó, đột ngột có tiếng động ở cửa, bác sĩ Ngô và đoá hoa hồng trên tay bước vào.

- Xong chưa Vi?

Vũ Vi vội vã đẩy Trần ra, mặt đỏ gấc vì thẹn. Bác sĩ Ngô cũng ngỡ ngàng không kém, ông hỏi.

- Đây là...

Mặt Trần tái hân lại, chàng gằn giọng.

- Chắc ông đây là bác sĩ Ngô phải không?

Câu hỏi có vẻ xác xược của Trần khiến Vi thấy tự ái, và hình ảnh đêm nào ở Vườn mưa gió lại hiện ra trước mắt nàng. Không đợi bác sĩ Ngô lên tiếng, Vũ Vi bước đến cạnh ông, hất hàm về phía Trần.

- Vâng đúng là bác sĩ đây, rồi sao?

Nhược Trần trừng mắt nhìn hai người trước mặt.

- À thì ra thế này cô chẳng về vườn mưa gió!

Và không đợi ai lên tiếng, Trần bước nhanh ra, đóng sầm cửa lại. Tiếng động lớn khiến tim Vi như vỡ tan, nàng ngã xuống ghế rã rời. Chỉ có bác sĩ Ngô là đứng ngỡ ngàng với những đột biến quá nhanh.

CHƯƠNG 19

Nhược Trần có cảm giác như cơ thể bị xé nát từng mảnh. Trờ về Vườn mưa gió với biết bao nhiêu bàng hoàng, đau khổ chua xót và mệt mỏi, chàng ngồi phịch xuống ghế với ly rượu, với những điều thuốc tiếp nối và cả một khối óc mù sương.

- Cậu ba vẫn chưa tìm thấy Vi à?

Bà Lý rụt rè bước tới hỏi. Nhược Trần quay phắt lại.

- Từ rày sắp lên đường nhắc đến tên cô ta ở đây nữa, tôi không thích nghe.

- Sao thế?

Bà Lý biết tánh Trần thương hại:

- Không lẽ cậu tìm thấy cô Vi rồi sao?

Nhược Trần cắn môi, mắt tóe lửa.

- Tìm được rồi có sao không? Cô ta đã có tình nhân rồi, cái thằng bác sĩ gì... gì đó. Không lẽ tôi phải mời cả hai về đây sao?

- Cô Vi có bạn rồi?

Bà Lý nhìn Trần không tin:

- Làm gì có chuyện đó?

- Sao lại không? Chính mắt tôi trông thấy đây mà?

Bà Lý vẫn lắc đầu.

- Tôi không tin vì tôi biết cô Vi chỉ thương có một mình cậu thôi. Người ta thương cậu mà cậu cứ làm người ta buồn hoài thì làm sao sống?

Nhược Trần bối rối.

- Làm sao bà biết cô ấy chỉ yêu có một mình tôi? Không lẽ... Không lẽ cô ấy dám nói thẳng với bà điều đó sao?

- Cô Vi không nói thẳng với tôi nhưng tôi biết, không phải chỉ có tôi thôi mà ai cũng thấy cả, ngay lúc ông chủ còn sống, ông chủ cũng...

Nhược Trần ngồi bật dậy.

- Cha tôi cũng biết, thế ông đã nói gì với bà?

- Trước ngày qua đời không bao lâu, ông chủ có hỏi tôi: "Bà Lý bà thấy cô Vi đối với thằng Trần thế nào? Tôi nói cũng tốt lắm thì ông cười bảo "Chúng xứng với nhau lắm phải không, chỉ tiếc là tánh thằng Trần bay nhảy quá sợ sau này Vũ Vi khổ thì tội" Sau đó ông chủ còn tiếp "Nhưng không sao đâu, Vũ Vi không phải tay vừa, thế nào cũng cho Nhược Trần thăm đôn cho xem". Đấy cậu thấy không, ngay cả ông chủ cũng nhìn ra chuyện đó, vì vậy mới di chúc vườn mưa gió này lại cho cô Vi, chúng tôi không lạ vì biết rằng để miếng vườn này lại cho cậu thì sẽ bị hai cậu lớn giành giật lôi thôi, để cho cô Vi chẳng là để cho cậu một thứ sao?

Nhược Trần bàng hoàng, chàng như kẻ vừa chợt tỉnh mộng. Chuyện đơn giản thế này cả bà Lý còn phân tách ra, thế mà

ta? Tại sao ta lại ngu muội như vậy? Cha ta tài thật, tất cả đã sắp xếp xong xuôi chỉ vì ta, thế mà ta? Ta lại dám nghi ngờ sự trong sạch của nàng. Ta đã tàn nhẫn xem thường nhân cách Vi! Lỗi tại ta, tại ta cả.

Nhược Trần ôm đầu. Vi ngã vào vòng tay tên bác sĩ họ Ngô cũng tại ta. Nhưng... Họ đã có sự liên hệ gì chưa? Trần bối rối chàng nhớ lại đoạn thư của cha

"... Cha đã cho người theo dõi kỹ Vũ Vi, tên bác sĩ Ngô hình như đã tiến xa..."

Nếu con muốn đoạt Vi trong tay hẳn, cha không phản đối, có điều phải nhẫn nại nhiều lắm, vì bác sĩ Ngô đã đi trước con khá lâu..."

Nếu không có đoạn thư này chắc Trần đã không đẩy Vi vào ngõ hẹp. Nhưng tình yêu thương đồng nghĩa với sự ích kỷ, Trần làm sao chịu được chuyện Vi bắt cá hai tay? Vả lại, cha đã cảnh cáo trước, có tính cách tình địch phải đề cao cảnh giác là chuyện thường. Có điều Trần đã vụng quá làm đổ vỡ tất cả, đẩy Vi vào vòng tay tên bác sĩ Ngô. Trần giận dữ. Máu ghen bốc lên mặt. Nhưng ta cho nàng không trong sạch, thế còn ta? Ta có nên người không?

Nhược Trần hút thuốc lu bù. Trước mắt chàng bây giờ chỉ có đám sa mù đen. Đời ta tối tăm quá, tên bác sĩ dù sao cũng sáng giá hơn. Tim Trần thất lại. Từng giọt, từng giọt máu buồn chảy dài khắp tạng phủ. Ta đã từng yêu, yêu điên cuồng một Cát Hà để độ bỏ đi hoang hơn bốn năm, thế mà không hiểu sao lần này ta lại khổ thế này?

Nhược Trần tiếp tục ngồi yên với điệu thuốc, mãi đến lúc có tiếng chuông cửa reo và tiếng xe chạy vào chàng mới bừng

tình.

Người bước vào là luật sư Mậu.

- À cậu Trần, cậu làm gì mà mấy hôm nay không đến hãng? Ông quản lý đợi cậu mãi mà vẫn không thấy tới.

Trần nhớ sức đến công việc phải làm. Mấy ngày nay, trái tim Trần không hiểu đi đâu mất. Bây giờ ông Mậu nhắc đến chàng mới nhớ. Phải rồi, ngoài Vi ra ta còn biết bao nhiêu việc chờ đợi. Hãng nếu chẳng đứng được cha ta làm sao nhắm mắt dưới tuổi vàng. Nhượng Trần đứng dậy thở ra. Chàng hỏi ông Mậu:

- Bác dùng rượu nhé?

- Vâng.

Nhượng Trần rót rượu cho ông Mậu rồi thêm đá. Nhìn vẻ uể oải của Trần, ông Mậu hỏi:

- Cậu có chuyện buồn à?

Nhượng Trần yên lặng rít thuốc, luật sư Mậu cười nhẹ.

- Có phải vì cô Vi không?

Nhượng Trần ngạc nhiên quay lại.

- Sao bác biết?

Ông Mậu tránh mắt Trần.

- Ban nãy cô Vi có đến tìm tôi.

- Để làm gì thế?

Nhược Trần lo lắng. Có phải chăng vì chuyện hôn nhân với tên bác sĩ Ngô, Nhược Trần hồi hộp. Nhưng lấy nhau đâu có cần luật sư?

- Cô ấy đến tìm tôi hỏi xem có cách nào sang tên Vườn mưa gió cho cậu không?

Nhược Trần đứng bật dậy.

- Cha tôi đã có ý tặng cho cô ấy thì cô ấy giữ chớ sang tên lại cho tôi làm gì? Người phải đi khỏi đây là tôi chứ đâu phải cô ta, tài sản của Vi rồi mà.

Luật sư Mậu vội can.

- Cậu đừng nóng, tôi cũng đã cố gắng hết sức giải thích cho cô Vi hiểu là cha cậu có dặn không chuyển nhượng hay tặng đỡ cho người khác nên tôi không thể làm gì được hết, nhưng cô ta vẫn không nghe. Cậu Trần, cậu đã nói gì mà cô ấy có vẻ buồn quá như vậy? Vi có nói với tôi là việc cha cậu tặng nhà cho cô ấy chỉ khiến cho nhiều người hiểu lầm và đánh giá trị nhân cách cô ấy. Cậu Trần, tôi biết tánh cô Vi lắm, nếu không phải cậu mà là người khác thì chắc cô ấy không giận thế đâu. Cậu biết tại sao không? Vì cô ấy yêu cậu.

Nhược Trần bàng hoàng, đây là lần thứ nhì Trần nghe đến ba tiếng đó.

- Sao bác biết?

- Chỉ có những người con gái đang yêu mới hay hờn thôi, cậu Trần, tại cậu là người trong cuộc nên cậu không nhìn thấy thôi.

Luật sư Mậu đặt ly rượu xuống.

- Nhưng dù thế nào thì chuyện hăng cũng rất quan trọng, cậu đừng vì lý do gì mà bỏ bê để cha cậu buồn dưới tuổi. Thôi bây giờ tôi đi, cậu cứ suy nghĩ kỹ đi nhé.

Luật sư Mậu đã đi Trần vẫn còn ngổ ngàng. Màn đêm buông xuống từ lâu.

Pho tượng dưới ánh trăng như một nữ thần cô đơn. Trần bước tới cạnh cửa với nỗi buồn cấu xé.

Suốt một đêm không ngủ. Mí mắt cay nhòa. Tình yêu, sự nghiệp, tương lai... Sau cùng Trần quyết định.

"Vi.

"Khi em nhận được thư này thì tôi đã rời khỏi vườn mưa gió. Tôi nghĩ chỉ có cách đó, em mới hài lòng trở về.

Vườn mưa gió không thể vô chủ được, tôi mong là em sẽ không để nó hoang tàn. Bức tượng thần tình yêu vẫn đứng vững trong vườn chờ đợi em.

Vì trách nhiệm nặng nề của cha để lại, không thể bỏ bê, nên sau nhiều ngày suy nghĩ tôi đã hiểu trách nhiệm và bổn phận mình. Tôi cũng biết với con người hư đốn hiện nay của tôi, tôi không xứng với em, vì vậy phải có một cái gì thì em mới trở lại. Vũ Vi, vị thần hộ mệnh của tôi, xin hãy vì tôi cũng như vì cha tôi mà dành cho tôi một cơ hội mà trong đó tôi có thể hãnh diện trước Vi để nói:

Tôi yêu em!

Có thể Vi sẽ cười khi nghe tôi nói thế. Vì biết đâu Vi chẳng là của người khác rồi. Nhưng với tôi đó là sự thật, một sự thật mà tôi không biết phải làm thế nào hơn để tỏ bày. Nếu Vi quá

đã có hình bóng khác rồi thì tôi sẽ lặng lẽ rút lui, lặng lẽ trở về góc hẹp của đời mình, để cầu chúc cho hạnh phúc của em. Và tôi cũng sẽ sẵn sàng chờ đợi ngày cánh chim ngày nào trở về (Không biết ngày đó có thật không hở Vi?)

Bây giờ thì tôi rất bình thản, tôi đã biết rõ mình, biết rõ rằng mình có một quá khứ ghê tởm. Do đó tôi sẽ cố gắng gội rửa, cố gắng khôi phục lại sự nghiệp của cha tôi để trở thành một người đàn ông đúng nghĩa. Nhưng tôi vẫn hy vọng không biết đến lúc đó Vi có còn chờ đợi tôi không?

Vườn mưa gió là di sản yêu quý nhất của cha tôi đã tặng cho Vi, đó là quyết định hợp lý của người, chỉ có Vi mới xứng đáng thừa hưởng. Bây giờ tôi đi, nhưng mong rằng một ngày đó tôi sẽ trở lại, chắc chắn lúc đó tôi sẽ xứng đáng hơn, chỉ mong rằng Vi cũng còn không. Và nếu chẳng may vườn mưa gió bấy giờ có ông chủ của nó rồi thì tôi sẽ bỏ đi, lại tiếp tục cuộc sống lang bạt của mình.

Nói gì thì cũng không bày tỏ được hết niềm riêng. Bây giờ Vườn mưa gió đã không còn mưa gió mà chỉ có nắng và mặt trời đang ló dạng ở chân trời.

Trời chưa xanh mà tình đã vỡ,

Lòng trăm mối tơ đợi ngày gỡ.

Một ngày nào đó biết đâu hai câu thơ kia sẽ chẳng đổi thành.

Trời chưa xanh nên tình chưa hết,

Lòng đã cùng thì duyên sẽ nên.

Phải không Vi?

Lúc nào cũng chờ đợi em.

Nhược Trần"

Viết xong thư, Trần sắp xếp áo quần vào túi xách nhỏ, rồi mang xuống lầu. Bà Lý đang quét dọn nhìn lên.

- Cậu ba đi chơi xa à?
- Không phải, tôi dọn đi.
- Sao vậy?

Bà Lý ngạc nhiên, Nhược Trần đưa phong thư cho bà.

- Bác đưa dùm cho ông Triệu, bảo ông ấy đánh xe mang đến địa chỉ này cho cô Vi, để cô ấy dọn về.
- Nhưng mà... Nhưng mà.

Bà Lý ngơ ngác:

- Cô Vi dọn về thì cậu đâu cần phải dọn đi?
- Tôi không phải đi luôn, một ngày nào đó tôi sẽ trở về.

Nhược Trần xác định, xong không đợi bà Lý hỏi thêm, chàng bỏ ra cửa.

Nửa giờ sau, bức thư Trần đến tay Vi, đọc xong thư, Vi bàng hoàng nàng lắp bắp với ông Triệu đang đứng chờ.

- Ông về đi, tôi chưa định về đâu.
- Nhưng mà...

Ông Triệu cung kính:

- Cậu ba đã dặn tôi rước cô về nhà.

Vi thở dài.

- Ông đừng ngại, tôi sẽ về nhưng không phải ngay bây giờ, hãy để tôi tính lại thời gian.

Ông Triệu khó xử.

- Nhưng cậu ba đi rồi, bây giờ cô không về thì...

- Ông cứ yên tâm, tôi sẽ điện thoại thường xuyên về nhà.

Rồi như sực nhớ điều gì, Vi chạy đế học tủ lấy ra một gói giấy.

- Ông làm ơn mang cái này nê cho bà Lý, để bà ấy chi phí trong nhà.

Ông Triệu lắc đầu.

- Thôi không cần cô ạ, chúng tôi chịu được rồi.

- Đừng cãi tôi mà.

Vi nhét đại tiền vào tay ông Triệu:

- Vườn mưa gió là của tôi, phải không? Vậy thì ông cứ mang về. Theo di chúc của ông chủ, thì đúng ra mấy ông còn được hưởng tiền thưởng hai trăm ngàn nữa, chúng tôi còn chưa có, đâu dám để ông và vợ chồng ông Lý thiệt thòi thêm.

Ông Triệu bất đắc dĩ phải nhận tiền.

- Thôi được rồi, nhưng dù sao chúng tôi cũng mong cô sớm về...

Vũ Vi cười.

- Ông cứ yên tâm, à còn một điều nữa...
- Dạ thưa chi?
- Đừng để vườn đây có ông nhé.
- Vâng cô yên tâm, chúng tôi cố gắng chăm sóc để đón cô về nữa chứ?

Ông Triệu đi rồi, Vi lại ngồi xuống đọc thư. Những giòng chữ thăm thiết nhảy múa trước mặt, nàng vuốt ve trang giấy với bao niềm vui rộn rã trong tim.

Có tiếng chuông cửa reo, Vi giật mình quay lại, bác sĩ Ngô vui vẻ với bó hoa hồng trên tay bước vào.

- Tôi mang hồng đến cho Vi đây. Tối qua Vi đến luật sư khiến tôi lo quá. Hôm nay định mục đi chớ, mình đi đâu nào? Ông bác sĩ Lý cứ chọc mãi. Ông ấy hỏi bao giờ mời ông ấy ăn cưới, Vi trả lời giùm đi!

- Trả lời à? Không bao giờ có chuyện đó, chúng ta sẽ không thể lấy nhau được.

- Cái gì? Vi nói gì lạ thế?

Bác sĩ Ngô bối rối, Vi bước tới với nụ cười trên môi.

- Vâng xin lỗi bác sĩ, tôi biết bác sĩ là người tốt, nhưng tôi không thể làm vợ bác sĩ được, chuyện tình cảm của chúng ta tốt nhất nên dừng lại ở đây.

- Nhưng... Nhưng mà...

Vũ Vi bước tới bên cửa.

- Bây giờ tôi có chuyện phải đi gấp, bác sĩ có ra xin khép cửa

lại hộ.

Nàng chào bác sĩ Ngô lần nữa rồi như kẻ mộng du đi ra khỏi nhà, để ông Ngô ngo ngác với bó hoa hồng ở lại bên trong.

CHƯƠNG 20

Mấy tháng trôi qua.

Rồi mùa thu lặng lẽ đến, không gian mát lạnh với những cơn gió nhẹ, nắng đầy nổi xao xuyến. Trời cao và trong xanh. Mùa thu ở Đài Loan là thềm hoa không tàn, lá không rụng nhưng không gian lại ngập đầy sự yên tĩnh trữ tình.

Nhược Trần gác chiếc ghế bở trong văn phòng. Chàng đã sống ở đây hơn ba tháng nay. Suốt ba tháng đó, Trần đã làm được rất nhiều công việc. Kiểm kê kho hàng, phân tích trái phiếu và tín dụng, cũng như gởi thêm một số mẫu hàng cho thị trường quốc ngoại và quốc nội. Công việc tiến triển thuận lợi và Trần khám phá ra điều lạ tuy cha chàng mang nợ khá nhiều nhưng uy tín trên thương trường vẫn còn khá vững. Với giới thương mại, tín dụng nhiều khi là vốn, vì vậy sau ba tháng cố gắng Trần đã nhận nhiều thành quả khá khích lệ, những đơn đặt hàng tới tấp và kho hàng ứ đọng ngày nào của hãng cũng vơi bớt nhiều. Bây giờ là mùa thu, những đơn đặt hàng từ nước ngoài lại đến. Ông quản lý mệt bỏ hơi tai nhưng nụ cười vẫn luôn nở trên môi.

- Thật không ngờ cậu lại hay thế, nếu thương vụ mà cứ kéo dài như vậy mãi thì tôi chắc chỉ trong vòng mấy tháng, chúng ta có thể chuộc lại cơ xưởng và khoảng hai năm là sẽ hết nợ ngay.

Nhưng Nhược Trần không hài lòng.

- Hai mươi năm quá, kế hoạch của tôi là chỉ một năm thôi, tôi không hiểu tại sao hãng chúng ta chủ chú trọng đến ngoại thương, bây giờ mức sống của dân trong xứ cũng khá cao rồi, việc may sắm đâu thua kém gì ngoại quốc nữa, tại sao chúng ta không khai thác thị trường quốc nội chứ?

Và Nhược Trần bắt tay vào việc, chàng cho đặt đại lý tại các thành phố nhỏ.

Công việc của Trần bận rộn đến độ chiếc Scooter không còn đáp ứng được nhu cầu của chàng nữa, nên ông Triệu được trưng dụng đến nhà máy. Từ ông Triệu, Trần biết Vũ Vi vẫn chưa hề về Vườn mưa gió, nhưng mỗi tháng nàng đều có gửi tiền về để chi phí cho vườn. Trước bản tính ương ngạnh và cố chấp của Vi, Trần chỉ biết thở dài và tiếp tục tìm lãng quên trong công việc.

Và như thế, tháng mười đến, thị trường trong nước đã mở rộng, đơn đặt hàng lần lượt đổ về. Nhược Trần lại vẽ thêm mấy kiểu hoa vải lục, vừa tung ra thị trường đã được đón nhận nồng nhiệt ngay. Đến tháng mười một, chỉ số thu của hãng đã vượt quá số chi mấy lần. Như vậy là Trần đã vượt qua được giai đoạn hiểm nghèo, nhiều người sẵn sàng bỏ thêm tiền để tài trợ cho công ty Định Khắc Nghị, nhưng bây giờ Trần không cần mượn thêm nữa.

Tháng mười hai, ngay giữa khu phố sầm uất phía Tây chợ, một biển quảng cáo huy hoàng về sản phẩm của công ty Định khắc Nghị đã mọc lên, tiếp đó là trên báo chí, truyền thanh, truyền hình... Nhược Trần rất hiểu tâm lý người mua, chàng không thể tiện tặn về chuyện quảng cáo. Quả nhiên hàng hóa của chàng càng lúc càng bán chạy, Trần cũng vì thế mà mệt phờ.

Một hôm ông quản lý đưa ý kiến.

- Trong kho chúng ta còn quá nhiều quần áo may sẵn nhưng đã lỗi thời, có người đề nghị với tôi và bây giờ nếu ta thất một tí, chẳng hạn như với kiểu áo A-106 nếu ráp thêm một mảnh vải vuông trên cổ áo thì chẳng phải đã biến thành kiểu mới rồi sao? Vì vậy, hay là chúng ta làm thử xem, biết đâu chẳng tạo nên phong trào.

Đề Nghị của ông quản lý đánh thức Trần, chàng vội lôi hết những quần áo trong kho ra nghiên cứu cách thêm thắt, kết quả là hàng không những tổng đi được hết mà còn lại được dư luận ca ngợi.

Một hôm khác ông quản lý lại nói:

- Có người cho tôi hay là lúc gần đây ở Mỹ họ có một mặt áo may kiểu Đông phương, sao cậu không nghiên cứu thử xem nên chọn loại vải nào và kiểu nào lạ mắt để chào hàng bên ấy.

Trần vâng theo và quả nhiên lại thành công rực rỡ.

Rồi một ngày khác ông quản lý nói:

- Có người cho tôi biết, mùa đông năm nay thế nào người ta cũng thích mặc loại áo bông viền sa, không cần phải là da thật, loại nhân tạo cũng được, nếu thêm thắt túi và bâu kiểu mới chắc chắn sẽ bán chạy.

Trần y theo lời ông quản lý và lại một lần thành công.

Và khi ông quản lý gặp Trần vừa mở miệng nói thêm một lần nữa.

- Có người cho tôi biết...

Thì Trần bắt đầu nghi ngờ. Chàg nghi ngờ một ông già như ông quản lý làm sao lại hiểu tâm lý phụ nữ nhiều thế?

- Nay ông quản lý, trong câu "có người cho tôi biết" của ông đó. Người đó là người nào? Họ có tài như thế tại sao ông không mời họ vào làm việc cho hãg chúng ta chứ?

Ông Đường đột nhiên lúng túng.

- Điều đó... tại...

- Đúng rồi tôi dốt quá. Chắc chắn là người đang làm cho hãg chúng ta phải không? Ông chỉ đi tôi sẽ tăng lương họ ngay.

Trong hãg Định Khắc Nghị có hàng trăm công nhân nên Trần không biết hết được; Ông Đường vẫn bối rối:

- Người đó... A mà...

- Sao?

Nhược Trần chau mày:

- Ai chứ?

Sau cùng ông Đường đành nói.

- Nhưng họ không muốn tôi nói ra.

- Tại sao vậy. Họ là nhân viên trong hãg phải không?

- Dạ không phải.

Trần lên tiếng:

- Nếu không phải làm sao họ biết hàng tồn kho trong hãg chúng ta có những gì chứ?

- Dạ... Cô ấy không có làm ở đây, nhưng thỉnh thoảng ghé thăm cũng như để ý đến hoạt động của hãng nhiều lắm.

Nhược Trần nổi nóng:

- Nhưng là ai mới được chứ?

- Dạ.. dạ. cô Vi.

Nhược Trần ngõ ngàng:

- Cô ấy liên lạc với tôi thường lắm, lúc nào cậu bước ra khỏi hãng là tôi điện thoại cho cô ấy biết ngay, vì vậy cô Vi hay ghé qua đây thăm lo chăm sóc. Ngay chiếc nệm cậu nằm cô Vi cũng đã thay bằng chiếc nệm mới dày hơn, cậu không để ý đấy thôi. Tôi thấy... Tôi thấy hình như cô Vi yêu cậu lắm, nhưng chỉ tại mắc cỡ thôi.

Nhược Trần chớp mắt nhìn ông quản lý, chàng cảm động đến độ muốn ôm chầm lấy ông già.

- Bây giờ bác coi chừng hãng dùm tôi một chút được không?

- Cậu đi đâu?

Ông Đường chưa kịp hỏi thì Trần đã chạy kên xe và bảo ông Triệu đưa ngay đến địa chỉ Vi.

- Ông Triệu ông nói thật cho tôi biết lúc gần đây ông có gặp cô Vi không?

- Dạ.. có.

- Ở đâu?

- Bên Vườn mưa gió, cô ấy thỉnh thoảng ghé qua sửa soạn lại nhà cửa, vườn hoa... Mới hôm kia đây cô ấy còn cùng với bà

Lý lau chùi lại bức tượng trong sân.

- Cô ấy có nói gì không?
- Có, nhưng tôi không hiểu gì cả.

Nhược Trần thở ra.

- Tại sao đợi tôi hỏi ông mới nói?
- Dạ. Dạ cô Vi không cho phép.
- Tại sao mấy người không năn nỉ cô ấy trở về luôn?
- Dạ có, nhưng cô Vi không chịu, cô ấy bảo là bao giờ... bao giờ...
- Bao giờ thế nào chứ?
- Bao giờ cậu tự động dọn về, cô ấy mới trở lại.

Phải tự động dọn về? Nghĩa là sao?

Nhược Trần cắn môi. Đúng rồi! Trong thư trước ta viết cho Vi, đã nói ta sẽ về Vườn mưa gió bao giờ công đã thành danh đã toại và mong nàng chờ đợi. Vi không dọn về vườn mưa gió trước là vì nàng không muốn sung sướng khi thấy ta hầy còn khổ. Vũ Vi! Vũ Vi! Em tế nhị như thế mà anh nào hay, hầy tha thứ cho anh Vi nhé.

- Ông Triệu chạy nhanh chút đi!
- Làm gì gấp thế cậu Ba?

Ông Triệu ranh mãnh:

- Chạy nhanh quá đụng xe rồi sao gấp?

- Nhưng tôi muốn gặp Vi ngay đây!

Nhược Trần gào trong lòng. Vi! Vi! Vi!

Xe ngừng trước cư xá, Trần mở cửa chạy nhanh lên lầu. Cửa phòng đóng kín.

Bây thật, bây giờ Vi đã đi làm rồi mà. Trần lại ba chân bốn cẳng chạy xuống.

- Chạy tới bệnh viện nhanh lên!

Đến bệnh viện, Trần tìm vị y tá tốt bụng.

- Cô Vi à?

Hai hôm nay cô ấy nhận lời đến bệnh viện X chăm sóc bệnh nhân rồi.

Trần hốt hải chạy ra. Xe đến đúng địa chỉ bệnh viện X.

- Vâng hôm qua cô ấy còn ở đây, nhưng hôm nay không thấy đến.

- Trời đất!

Đầu Trần như rối lên, giục ông Triệu.

- Ông cho xe qua đại học sư phạm xem, có lẽ cô ấy đi thăm em trai rồi đấy!

Nhưng khi đến trường sư phạm, Trần mới nhớ là Lập Đức đã tốt nghiệp và đang đi hành nghề vụ quân dịch, thế là Trần lại sang tìm Lập Quân cũng không thấy. Đi gần khắp thành phố mà Vi vẫn biệt tăm. Ông Triệu thương hại.

- Cậu ba hay là để mai vậy, sớm muộn gì cũng gặp mà.

- Vâng, thế thì mai vậy.

Nhưng Trần vẫn còn tiếc rẻ, chàng bảo ông Triệu đánh xe quay trở lại cư xá của Vi. Nàng vẫn chưa về, có lẽ ở lại trực đêm không chừng Trần thở ra. Khi người đang yêu thì tình nung trái tim, muốn gặp ngay người mình mơ ước. Mỗi phút giây là một thế kỷ.

Ngo ngẩn trở về hăng, Trần cho phép ông Triệu về Vườn mưa gió nghỉ ngơi và mai sáng phải đến ngay.

Ông Triệu về rồi, Trần bước vào căn phòng rộng thênh thang, hôm nay chàng thấy gian phòng buồn tẻ lạ. Bên ngoài màn đêm đang bủa vây, ánh trăng leo lủng treo trên trời cao. Đêm thật yên, thật cô đơn.

"Ai một mình bên cửa?

Ta với bóng là hai"

Câu thơ của ai sao giống tâm trạng chàng vô cùng. Trần nhớ Vi, nhớ kinh khủng, nhớ như muốn phát điên lên. Vi ơi! Vi!

Điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên.

- Ai vậy?

Ai gọi đến trong đêm khuya thế này? Ông quản lý chăng? Không lẽ có chuyện chi phiếu bị khước từ?

- A lô, ai đấy?

Một giọng nói êm đềm của đàn bà vang lên tim Trần muốn ngưng đập.

- Anh Trần đấy à?

-...

- Có phải anh đấy không anh Trần?

Nhược Trần chột tỉnh:

- Vâng, vâng... Anh đây này Vi, em đó phải không?

Đầu giây bên kia yên lặng một chút rồi lên tiếng.

- Nghe nói hôm nay anh đã bỏ suốt ngày đi tìm em phải không?

Trần vui muốn phát điên lên.

- Ai cho em biết thế?

- Chuyện đó không quan tâm lắm. Có điều em hỏi anh.

Vi hạ thấp giọng:

- Bây giờ anh có cần gặp em nữa không?

- Ngay bây giờ à?

Mắt Trần sáng lên:

- Dĩ nhiên là muốn, nhưng gặp em ở đâu?

- Vườn mưa gió!

Trời oi tìm khắp nơi mệt phờ người mà vẫn còn ngụ Vườn mưa gió! Tại sao ban nãy ta không đến đấy?

- Anh sẽ đến ngay, đợi anh mười phút?

- Vâng, em sẽ đợi anh.

- Nhớ đợi nhé.

Nhược Trần gào:

- Đừng bỏ đi nghe em.

Bỏ máy nói xuống, Trần chạy vội ra khỏi phòng chàng chặn vội một chiếc taxi vừa trở tới đưa địa chỉ và hối thúc gã tài xế nhanh lên.

Xe ngừng trước vườn, Trần trả tiền và chạy nhanh tới cổng. Cổng chỉ khép hờ.

Trần tung người lên đường sỏi, không buồn để ý gì hết ngoài đôi cánh cửa khép kín nơi phòng khách.

- Ông tìm ai đấy?

Một giọng nói thật êm thật quen thuộc vang bên tai, Trần chùn chân quay lại. Vì đang ngồi bên bờ hồ, mái tóc dài phủ vai, bình yên tắm dưới ánh trăng sáng với nụ cười nhẹ. Nàng đẹp như một tiên nữ. Trần bàng hoàng bước tới như kẻ lạc hồn.

- Bây giờ anh đã tìm thấy em rồi chứ?

- Vâng, anh đã tìm thấy em, từ khi đánh mất trên hành lang bệnh viện.

- Bao lâu rồi?

Vi hỏi trong hơi thở.

- Hơn một năm.

Một chút yên lặng.

- Anh đã tìm thấy em rồi, thế anh cần gì?
- Anh mong em sẽ nhận lời suy tôn làm thần bên anh.

Mắt Vi chôn nhanh.

- Em không đủ khả năng đó, chính em, em cũng cần người che chở đây.
- Nhưng em đã có.
- Ở đâu?
- Ngay cạnh em đây, Vi có vừa ý không?

Vũ Vi yên lặng ngắm người yêu trước mặt.

- Vi đang đắn đo trước dĩ vãng của anh?
- Không. Dĩ vãng của anh có điều gì đáng nói đâu? Anh là người lãng tử, có nhiều tật xấu, nhiều đàn bà, có tính ương ngạnh, cao ngạo, cố chấp, anh như một con ngựa hoang, chỉ muốn chạy bay tự do chớ không thèm yên ngọc. Nhưng ngựa quý nào mà chẳng đi từ lớp ngựa hoang mà ra. Vì vậy em không sợ, nhưng em chỉ ngại mình vì em biết mình đã chọn được ngựa hay.

Trần nắm chặt tay Vi.

- Không phải như vậy đâu, nhờ Vi đấy, nhờ chú nài giỏi, ngựa mới hay được chứ.

Vi nhìn vào mắt Trần.

- Nhưng trong tay em nào có dây cương?
- Có chứ, không những dây cương mà còn roi nữa. Trần xiết

chặt lên môi nàng.

Trăng e then trốn vào mây.

- Anh phải dọn về Vườn mưa gió đi chứ?

- Sao vậy?

- Vì em cũng muốn về đây, chỉ có một mình, em sẽ chẳng về đâu buồn lắm.

Chàng nhìn thẳng vào mắt người yêu say đắm.

- Thật chứ? Vi.

- Vâng.

Một nụ hôn thứ hai nồng nàn hơn. Pho tượng hình như đang cúi xuống mỉm cười với kẻ đang yêu.

CHƯƠNG 21

Tháng mười hai trôi đi. Tết lại đến.

Một năm mới bắt đầu năm 1972 phải là một năm mới mẻ, hy vọng và ngập đầy tình yêu.

- Vườn mưa gió, ngày đầu năm ngập đầy tin vui, sự hiện diện của Vũ Vi khiến mọi người đều vui vẻ. Trời vừa sáng Vi đã đốt nguyên một phong pháo trên cành trúc, những tiếng nổ ồ ồ ào đánh thức Trần dậy, chàng ngo ngác mở cửa chạy ra. Vi đón chàng với nụ cười thật tươi. Sức sống tươi mát của Vi nhuộm trẻ hồn Trần, chàng nắm tay người yêu.

- Làm gì vui thế?

- Năm mới, chúc anh gặp nhiều vui vẻ may mắn.

Và không đợi Trần đáp lễ Vi trách ngay.

- Anh cứ dẫu em mãi nhé, hôm qua ông quản lý có điện thoại đến cho biết đơn đặt hàng đã ngập bàn giấy anh, hãng phải tăng gia sản xuất, ông Đường còn cho em biết đến mùa hạ này là anh sẽ chiến thắng, vốn bây giờ đã vượt khỏi số nợ thiếu. Đình Khắc Nghị công ty trước đây một năm chẳng đáng giá gì, chứ bây giờ trị giá bạc tỷ rồi phải không?

Nhược Trần cười.

- Đó là công của em đấy chứ, nếu chẳng có em cầm roi vút sau lưng thì làm sao anh thành công được?

Vi nững nịu.

- Em thành công với anh bao giờ mà anh hình dung em như một bạo chúa thế?
- Một bạo chúa nhưng có trái tim hiền lành dễ thương phải không?
- Anh đừng có xài phí từ ngữ như thế, rủi sau này cần xài không có thì sao?

Nhược Trần cười khi.

- Sợ bấy nhiêu đó chưa đủ để diễn tả hết sự dễ thương của em đó chứ!

Vũ Vi đỏ mặt:

- Thôi anh ơi, để em sống với chứ. Bây giờ em hỏi thiệt anh, hôm nay em mời khách đến dùng cơm ở nhà anh không phản đối chứ?
- Tại sao lại phản đối.

Trần nói nhưng rồi lại tò mò:

- Phải em mời tên bác sĩ Ngô không?

Vũ Vi cười.

- Em có đau phổi bao giờ đâu mà phải mời ông ấy đến? Trong đầu anh ngoài ông bác sĩ kia bộ không còn ai khác nữa sao?

Nhược Trần có vẻ không vui.

- Ngoài tên bác sĩ đó ra, em còn nhiều ông bạn trai khác nữa

sao?

Vũ Vi đưa tay vuốt tóc với nụ cười ranh mãnh trên môi.

- Hôm nay em sẽ mời bốn ông khách, chỉ toàn đàn ông không chứ chẳng có một người đàn bà nào cả.

- Bốn khách đàn ông?

Nhược Trần nhú mào:

- Ai, nói ra anh nghe xem.

Vũ Vi lắc đầu chạy vào nhà.

- Thôi một lát nữa sẽ biết, bây giờ em lạnh quá, phải đi tìm lò sưởi mới được

Nhược Trần chịu không được đuổi theo

- Vi em mời ai nói đi chứ, cứ ghẹo người ta mãi thế?

- Tối đến sẽ biết ngay mà.

- Không được, phải cho biết ngay bây giờ hà.

Vũ Vi không nín được cười.

- Đều là bạn anh cả mà, để em mời họ đến rồi anh nhìn mặt sau.

- Nói dối, có ma mới tin em.

- Thế thì anh cứ chịu khó đợi vậy.

Nhược Trần khó chịu.

- Em nhất định không nói

Vũ Vi nằm dài trên ghế.

- Không, em đã bảo rồi.
- Thế thì, cho em biết tay anh.

Nhược Trần nhảy tới vật Vi lăn xuống thảm, vừa cù lét chàng vừa hỏi.

- Sao, nói không?
- Nói, nói, nói!

Vũ Vi tóc tai rũ rượi, nàng nhột muốn phát điên.

- Ai?
- Luật sư Mậu, ông quản lý và hai cậu em của em.
- À vậy mà cũng làm người ta hết hồn.

Nhược Trần mắng yêu nhưng vẫn không buông tha Vi.

- Em chịu thua rồi mà, tha em đi!
- Nói một câu gì cho dễ thương đi anh sẽ tha cho.
- Anh là người giỏi nhất, người yêu nhất đời của em.

Trần thỏa mãn nhưng chàng vẫn còn tham lam, chàng cúi xuống nhưng Vi đã né tránh.

- Đừng anh, người ta thấy kỳ chết.
- Em sợ ai thấy chứ.

Vũ Vi nhướn mắt nhìn lên tủ thờ, nơi có khung ảnh của ông Nghị.

- Em sợ cha anh.

Nhược Trần ngo ngác.

- Sao kỳ vậy?

- Vì... Vì...

Vũ Vi chớp mắt nhanh.

- Vì em nghĩ, nếu cha anh còn sống, chắc người không tán thành chuyện chúng ta đâu.

- Em dựa vào đâu mà nói thế?

- Tại... tại...

Vũ Vi ấp úng.

- Tại sao? Cha anh có vẻ thích em lắm mà?

- Em cũng nghĩ thế.

- Cũng yêu anh lắm phải không?

- Dĩ nhiên, anh là con cưng mà.

- Vậy thì nếu chúng ta yêu nhau, không phải là vừa ý ông cụ biết bao không?

- Em không nghĩ thế?

- Tại sao?

- Vì... vì... Vũ Vi bối rối - anh lại nghi ngờ nữa phải không?

Nhược Trần vội đính chính.

- Không phải thế đâu, tại thái độ em lạ quá, tại sao em lại biết cha anh phản đối chuyện lấy nhau giữa anh với em chứ?

Vũ Vi ngẩng đầu nhìn lên.

- Anh mới dùng hai chữ lấy nhau? Nhưng anh chưa hề đề cập đến chuyện lễ cưới mà?

- Trời ơi!

Nhược Trần trợn mắt:

- Anh có nói anh không cưới em bao giờ đâu? Em điên thật, anh đang muốn quỳ xuống chân em ngay bây giờ đây.

- Không cần phải như vậy.

Vi nhún vai:

- Em chỉ cần anh cho biết anh có dám hỏi cưới em không?

- Thế là thế nào?

Vi thấp giọng.

- Em vẫn nghĩ đến dĩ vãng ngày nào của anh, nhưng không phải em ghê tởm nó, mà là... Em không biết ta có thể gặp rắc rối gì khi lập hôn thú không?

Mặt Trần đổi sắc ngay.

- Em muốn nói đến chuyện Cát Hà à? Vũ Vi em không tin anh sao? Lúc xưa anh có yêu Hà thật, nhưng đâu phải như yêu em. Chuyện cũ bỏ qua đi, chúng ta sẽ sống với cái ta hoàn toàn mới.

Vũ Vi cúi xuống.

- Em không phải nhắc lại chuyện quá khứ của anh, có điều... Anh có nhớ hôm đọc di chúc không?

- Có.

- Anh có nhớ chuyện cha anh trao cho chúng ta mỗi người một phong thư chứ?

- Vâng.

- Em không biết cha anh nói gì với anh, chớ riêng trong thư cha anh gửi cho em người có khuyên đừng nên nhận yêu anh, vì vậy em nghĩ có lẽ người không tán thành chuyện tình của hai đứa.

Nhược Trần nhú mảy

- Chuyện đó có thật à?

- Vâng, cha anh còn nhắc em hãy nhớ kỹ đến dĩ vãng của anh, vì vậy em không hiểu quá khứ anh còn có mối tình nào mà em không hay biết nữa không?

- Chuyện Cát Hà em đã biết, còn những mối tình khác anh cũng đã kể cho em nghe hết rồi, anh công nhận thuở nhỏ quá tình anh trụy lạc và phóng đảng thật... Hay là chính quá khứ đó mà cha không muốn em yêu anh, sợ em khổ chứ gì?

- Cũng có thể lắm.

Vi trầm tư:

- Vậy thì... Anh có thật yêu em không? Anh không làm khổ em chứ?

- Làm gì có chuyện đó.

Trần thở dài, nâng cằm Vi lên:

- Vũ Vi, nếu biết anh yêu em dường nào chắc có lẽ em cũng đã không hỏi anh một câu như vậy
- Nhưng anh đã điên cuồng yêu Cát Hà?

Nhược Trần vội bịt miệng Vi.

- Đừng nhắc đến tên đó nữa, anh có bao giờ nhắc đến tên ông bác sĩ Ngô của em đâu?
- Nhưng em có gì với ông ta đâu?
- Đừng có dẫu anh, Vi ạ.

Trần nói:

- Em có còn nhớ lá thư ông bố để lại cho anh không?
- Nhớ.
- Đấy, bố bảo là đã cho người điều tra kỹ, biết em và tên bác sĩ kia đang ở vào tình trạng ra rít, do đó khuyên anh đừng mơ mộng đoạt đoạt trên tay người.

Vũ Vi mở to đôi mắt.

- Cha anh nói dối đấy, chuyện giữa em với bác sĩ Ngô có gì đâu? Không hiểu sao cha anh lại có thể làm chuyện kỳ cục vậy.
- Có lẽ đó cũng là một lý do.

Trần nói:

- Cha sợ anh làm em khổ.

Nhưng cha đâu có ngờ là sự tính toán của cha khiến anh khổ vì ghen gấp trăm lần. Sự thật ra, em có biết không Vi. Anh đã từng thề với chính mình là nếu anh bỏ em thì...

Vi vội bịt miệng Trần lại.

- Không cần thề anh ạ... Vì ngay chuyện yêu nhau đã là lời thề thốt, em tin anh, và nếu quả thật anh có bê bối, thì em cũng đã lỡ yêu cái bê bối đó rồi.

Trần sung sướng cúi xuống hôn người yêu một cái thiệt ngọt, khung trời bây giờ là thơ, không ai muốn rời ai cả. Có tiếng động ở cửa, Vũ Vi vội đẩy Trần ra. Bà Lý vừa bước vào biết mình lỡ bộ vội quay đi.

- Đứng lại bà Lý!

- Dạ

Bà Lý có vẻ sượng:

- Tôi vào đây chỉ để định hỏi cô Vi là phần ăn tối nay cho mười người có đủ không?

Vũ Vi chưa kịp trả lời, Trần đã hét.

- Không đủ đâu, làm mười hai phần đi.

- Làm gì nữa vậy?

Vi la lên:

- Đâu có bao nhiêu người đâu, bỏ thừa uống lăm.

Nhược Trần nhìn Vi.

- Tại anh muốn nhiều một chút, và... Nếu em thấy chẳng có

trở ngại, thì chúng ta có thể tuyên bố đính hôn nhau ngay hôm nay vậy.

- A!

Bà Lý mừng rỡ hét lên:

- Thật chứ cậu ba? Thật hả cô Vi? Thế này thì tôi phải cho chồng tôi và ông Triệu hay mới được.

Rồi bà hấp tấp bỏ đi ngay. Còn lại Trần và Vi.

- Em thấy như thế có gì trở ngại không? Hay là để ta chọn ngày làm một lễ đính thật to vậy?

Vũ Vi xúc động nhìn Trần.

- Không, hôm nay đẹp lắm rồi. Mừng một tết, ngày đầu của một năm, ngày bắt đầu cho một đời mới.

Trần xiết mạnh tay Vi.

- Anh có xứng đáng với em không chứ?

- Anh à?

Vi trều mến nhìn Trần:

- Với em anh là người đàn ông đúng nghĩa nhất mà em mong đợi.

CHƯƠNG 22

Buổi tối khách khứa lần lượt kéo đến.

Trước khi ngồi vào bàn, mọi người quây quần trong phòng khách, lửa trong lò sưởi cháy sáng, không khí ấm cúng ngập đầy phòng. Rượu đầy ly với những lời hàn huyên, chúc tụng thân mật.

Đây là lần đầu Lập Đức và Lập Quần đến chơi Vườn mưa gió. Trước kia cũng có đôi lần ghé qua, nhưng trao đổi với Vi một vài câu là họ đi ngay.

- Chị, tui em thấy chị có mắt xanh đấy nhé, em và anh Đức đều đồng quan điểm!

Lập Quần tinh nghịch, Vi đỏ mặt.

- Hừ, trẻ con mà cũng bày đặt lộn xộn.

- Trẻ con hồi nào?

Lập Quần cãi lại:

- Dù sao em cũng là sinh viên năm thứ nhất rồi, có bạn gái nữa chứ bộ.

- Mi mà cũng có bạn gái rồi?

Vũ Vi tròn xoe mắt, cậu bé chín tuổi ngây thơ ngày nào chuyên nấu cơm chờ anh chị về ăn bây giờ đã là một thanh

niên vững trãi. Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

- Phải rồi, những đợt non ngày nào trên cành cây cao giờ cũng đã xanh lá.

- Tất cả đều nhờ ở chị đó chứ.

Lập Quần nói:

- Có chị là trụ cột chống đỡ chớ bằng không bây giờ chúng em có lẽ đã lêu bêu ở đầu đường xó chợ.

Vũ Vi cười.

- Thôi đừng thần thánh hoá chị như thế. Chẳng qua chị cố gắng để các em nên người thôi.

Nhược Trần từ trong bước ra.

- Chị em mấy người nói xấu tôi gì đó?

Lập Quần liếc về phía chị, rồi cười với Trần.

- Dạ em đang nghĩ, chị em đúng là một mẫu người kỳ lạ có một sức mạnh lạ lùng khiến người ta tin tưởng và không chán nản.

- Đúng, cậu có nhận xét hay đấy.

Nhược Trần vỗ vai Quần:

- Nhưng cậu có bạn gái chưa?

Vũ Vi đỏ mặt.

- Thôi đi, hôm nay mấy người điên hết rồi, tôi không ở đây nữa đâu.

Vi bỏ qua phía Luật sư Mậu, ông Quản lý và Lập Đức.

Lập Đức vừa tốt nghiệp năm rồi, hiện đang thi hành nghĩa vụ, nhưng vì đơn vị trú đóng gần thành phố, nên xuất trại được. Khi còn đi học ngành chuyên môn của Đức là giáo dục nhi đồng, vì vậy, bây giờ chàng đang thao thao bất tuyệt về đề tài đó. Ông Quản lý có một đứa trai, có tật bẩm sinh nói hơi bất thường, đã mười tuổi rồi mà vẫn chưa đi học. Lập Đức có vẻ tò mò, chăm chú nghe ông Đường nói về bệnh trạng của con trai.

- Có lần gia đình tôi mời cơm khách, vì là bạn thân, nên khách cũng xuống bếp phụ một tay, khi khách hỏi nó "Cậu có dùng ớt được không?" thì nó đáp "Dạ được, ớt xanh hay đỏ gì con cũng dùng được hết" nghe thằng bé đáp như thế khách khen ngoan, không ngờ nó lại xỏ thêm một tràng "Con cũng thích ăn ớt trắng, ớt vàng, ớt tím, ớt đen..." Cậu thấy với những đứa bé không kiểm soát được trí óc của mình như vậy, có cách nào chữa khỏi không?

- Bác có đưa em nó đến bác sĩ khám chưa?

- Có, nhưng không kết quả gì cả.

Lập Đức sốt sắng.

- Với những đứa trẻ phân biệt được sắc màu như con bác, chắc chắn nói chưa đến nỗi nào đâu, chỉ cần chúng ta chăm sóc chu đáo và dùng phương pháp giáo dục đặc biệt là có thể khiến nó bình thường lại ngay.

Ông Đường mừng rỡ.

- Thế cần biết ở đâu có mở trường đặc biệt giáo dục những đứa như thế không?

- Rất tiếc là ở xứ Đài Loan, chúng ta chưa có những trường đặc biệt đó. Tôi thường nghĩ nếu tôi có tiền, tôi sẽ mở ngay một trường như vậy và mở thêm một viện mồ côi nữa. Từ năm mười ba, tôi đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, nên tôi rất thông cảm với trẻ bơ vơ, họ thiếu thốn tất cả.

Luật sư Mậu có vẻ thích thú.

- Nhưng có người để dạy không chứ?

- Huấn luyện những giáo sư đặc biệt đó không khó chẳng hạn như chị Vi tôi đây, chị ấy là một trong những người có thể tận tụy chăm sóc trẻ con được. Chỉ cần sự kiên nhẫn, tế nhị là có thể làm được nhiều việc, chúng ta sẽ tuyển thêm nhiều người có ý thích trong việc giáo dục nữa rồi huấn luyện học sau. Vấn đề ở đây không phải nhân sự mà là tiền.

Nhược Trần bị câu chuyện quyến rũ.

- Theo cậu, thì muốn mở một trường như vậy tốn khoảng bao nhiêu?

Lập Đức suy nghĩ một lúc, nói:

- Tôi không tính được, và lại còn tùy lớn nhỏ nữa chứ, nhưng không phải ít đâu, vì một trường học như thế phải có bác sĩ và y tá chăm sóc. Nó vừa là một trường học vừa là một bệnh viện. Có nhiều trường hợp trẻ con mắc phải chứng bệnh tự ngược đãi mình. Nó bứt tóc mình, đập đầu vô tường... Với những đứa trẻ như thế, phòng học phải bọc bằng bọt biển, để nó không tự hành mình được.

Nhược Trần thở ra:

- Tiếc quá, phải chi tôi là tỷ phú thì xong rồi.

Ông Quản lý chen vào:

- Cậu muốn làm tỷ phú không khó đâu, sự nghiệp cậu và hãng dệt của chúng ta càng ngày càng phát cậu không thấy sao.
- Nhưng chúng ta còn mang nợ mà?

Luật sư Mậu nói:

- Tôi đã nói với cậu, càng buôn bán lớn càng mang nợ nhiều, hãng Định Khắc Nghị trước đây một năm không đáng giá mười triệu, nhưng nay nếu cậu bán tám mươi triệu xem có người mua không?
- Tại sao thế?
- Vì nó đang lên, về phương diện tín dụng cũng cao, đơn đặt hàng cao hơn số nợ thiếu thì làm sao chẳng có giá chứ? Chuyện này để từ từ tôi sẽ giải thích cho cậu biết. Bây giờ cậu cứ nhớ cho là cậu đã là triệu phú rồi đấy.
- Vâng, và không có quyền bán đi hãng dệt phải không?
- Đó là chuyện dĩ nhiên. Có điều cậu nhớ bao giờ là tỷ phú thì chớ quên chuyện mở trường nhé.

Lập Quần nhảy vào.

- Có mở trường đừng quên tôi, tôi thích trẻ con lắm.

Vũ Vi cười.

- Nếu anh mở trường, em sẽ đệ đơn xin dạy ngay.
- Tôi sẽ tình nguyện làm quản lý.

Ông quản lý đưa tay và Luật sư Mậu cười nói:

- Mấy người làm như trường mở rồi không bằng. Được rồi cậu Trần làm Giám đốc, cậu Đức làm hiệu trưởng thì tôi xin nhận chức cố vấn pháp luật vậy.

Mọi người cười to, không khí như ấm lại, Luật sư Mậu vỗ vai Trần.

- Đấy thấy không, việc gì mà chỉ cần cậu chịu nhúng tay vào là thành công ngay.

Trần yên lặng nghĩ đến cha, chàng nói.

- Đến bây giờ tôi vẫn thắc mắc không hiểu tại sao mình lại thành công dễ dàng như vậy.

Ông quản lý cười nói.

- Buôn bán thì như vậy đó, thành hay bại chỉ cần có thể một ngày thôi. Với một đơn đặt hàng, có thể khiến một xí nghiệp nhỏ phát tài, nhưng cũng có thể làm cho một đại xí nghiệp sạt nghiệp.

Vũ Vi cảnh cáo Trần.

- Vì vậy, đừng tưởng anh là triệu phú rồi ngủ mê nhé, anh phải cố gắng hơn mới được.

Nhược Trần giả vờ đau khổ.

- Có em cầm roi đứng sau lưng, làm sao anh dám làm biếng được chứ.

- Hứ!

Vũ Vi đỏ mặt, Luật sư Mậu ngo ngoác:

- Cái gì mà có roi nữa đấy? Điển tích gì lạ vậy nói cho mỗi người nghe một chút xem.

Nhược Trần cười lớn, Vũ Vi tròn mắt hờn yêu. Hạnh phúc ngập đầy phòng. Giữa tiếng cười, bà Lý bước vào mời mọi người đi dùng cơm, gõ rồi được cho Vi.

Khi mọi người đã ngồi vào bàn, Trần bảo bà Lý lấy thêm ba chiếc ly rồi đi gọi ông Lý và ông Triệu đến.

Mọi người nâng ly lên, ông Luật sư mới bắt đầu thắc mắc:

- Bữa tiệc hôm nay có vẻ lạ quá, tôi nghi chắc có tin vui gì đây.

Nhược Trần làm ra vẻ bí mật:

- Nóng làm gì, chút nữa biết ngay mà.

Ông Lý, bà Lý và ông Triệu đã đến, Trần trình trọng nâng ly lên:

- Yêu cần quý vị cạn ly rượu này, hôm nay tôi trân trọng tuyên bố. Bữa tiệc này là bữa tiệc mừng ngày đính hôn giữa tôi cùng Vi.

- Ồ.!

Mọi người lớn tiếng:

- Cụng ly, cạn ly đi chứ?

Mọi người cùng cạn ly, Trần lấy trong chiếc hộp nhỏ, chiếc nhẫn xinh ra nâng tay Vi lên và mang vào.

- Hôm mua chiếc nhẫn này, anh chưa biết anh đã là triệu phú

nên nhân hơi nhỏ, em không buồn chứ?

Vi yên lặng với nụ cười, Trần tiếp:

- Anh biết em sẽ không buồn, vì nhân tuy nhỏ, nhưng tình anh đây vô cùng em ạ.

Vi xiết chặt tay Trần. Ông Lý và ông Triệu sau khi chúc mừng Trần xong, xin phép rút lui trước. Lập Đức và Lập Quần bắt đầu tấn công Vi.

- Chuyện vui thế này mà chị cứ giấu em, đến hôm nay mới cho biết!

- Thế nào cũng không được, chị phải cặn ba ly em mới nghe, nếu không cặn được thì anh Trần phải thế.

Trần vui vẻ.

- Được rồi, được rồi mấy người muốn chực ly cũng được.

Nhưng Vi đã cản.

- Thôi đi ông, muốn mượn cơ hội để uống hả?

Trần phân bua với Lập Quần.

- Đấy thấy không, chưa gì mà bà chị của cậu đã khó tính với tôi rồi.

Bữa tiệc cứ thế kéo dài trong không khí vui nhộn. Ăn xong, lại tiếp tục kéo nhau ra phòng khách, họ bắt đầu bàn đến ngày cưới. Ông Mậu cho rằng tháng ba tốt nhất, trong khi Trần nôn nóng định sớm hơn.

- Thôi ngày mai đi!

Trần nói, Vũ Vi trừng mắt trách yêu:

- Nữa rồi, lại nói bậy nữa rồi.

Lập Đức không kém.

- Em thấy tối nay là hay nhất. Có đông đủ bá quan và Luật sư nữa thì hợp tình quá rồi.

Nhược Trần như gặp tri kỷ, đứng dậy.

- Tôi không phản đối điều đó.

Vũ Vi nhăn mặt.

- Anh giả vờ say hử? Em bỏ đi bây giờ.

- Đấy cậu Đức thấy không?

Trần phân bua:

- Bà chị của cậu dữ như chẳng vậy đó.

Mọi người lại được dịp cười đùa, giữa không khí ấm cúng như vậy, đột nhiên có tiếng chuông của reo, Nhược Trần ngạc nhiên.

- Vi, bộ còn khách nữa sao em?

Vũ Vi ngo ngác:

- Đâu còn ai đâu? Hay là khách của anh?

- Đâu có.

Mọi người yên lặng. Có tiếng xe hơi chạy vào cổng, Trần nhú mày.

- Không lẽ họ nữa?

Vũ Vi đã nghe rõ tiếng xe, nàng đứng thẳng lưng. đúng là khách bất ngờ. Ông Đường dụi mắt thuốc, trong khi luật sư Mậu đặt ly rượu xuống. Không khí vui vẻ ban nãy biến mất.

Cửa mở, Bồi Trung và Bồi Hoa cùng bước vào, nhìn thấy đám đông họ có vẻ chùn chân một chút, nhưng rồi Bồi Trung bình tĩnh ngay, hấn tiến tới Luật sư Mậu.

- Thừa Luật sư, chúng tôi đang tìm Luật sư đây, đến đăng nhà nghe bà bảo Luật sư đến đây chúng tôi mới đến...

Luật sư Mậu bình thản:

- Vâng, thế nấy người tìm tôi để thăm viếng hay có chuyện gì?

- Dạ chúng tôi có tí chuyện cần gặp Luật sư.

- Như vậy có liên hệ đến pháp luật chứ?

- Vâng.

- Nếu thế mời mấy cậu mai đến văn phòng tôi, bây giờ là giờ nghỉ, tôi không làm việc.

Bồi Trung cười nhạt:

- Nhưng chuyện này có liên hệ đến cả Nhược Trần, nên tôi nghĩ nói ở đây tiện hơn.

Rồi không đợi Luật sư lên tiếng, Bồi Trung hỏi tiếp:

- ủa hôm nay sao đông thế này? Có mục gì à?

- Vâng.

Nhược Trần lên tiếng.

- Hôm nay là ngày đính hôn giữa tôi với Vũ Vi.

- Đính hôn à?

Bồi Hoa hét lên như gặp chuyện lạ

- Tao đoán đúng lắm mà, bây giờ Vườn mưa gió, xường dột...
đều lọt vào tay mày hết!

Nhược Trần lạnh lùng.

- Vâng.

- Nói khác đi là ông già để hết gia tài cho mày, mày hốt trọn
à! Ha Ha! Cả cô nàng của mày nữa, ông già thế mà thâm thật!

Những bắp thịt trên mặt Trần như săn lại. Vũ Vi bước tới, đặt
tay lên tay người yêu, nhỏ nhẹ.

- Anh Trần, hôm nay em xin anh, anh đừng nổi nóng.

Nhược Trần cung tay lại, quay sang luật sư Mậu.

- Thừa Luật sư, xâm phạm gia cư bất hợp pháp có tội không?
Nếu có xin Luật sư điện thoại cho cảnh sát giúp tôi.

Luật sư Mậu nhìn Bồi Trung và Bồi Hoa.

- Đừng nóng để tôi hỏi rõ. Máy người đến đây hôm nay làm
gì? Nói tôi nghe xem?

- Vâng, thế thì tôi nói đây.

Bồi Trung nhìn thẳng vào mắt Luật sư Mậu:

- Ông là người thi hành di chúc của cha tôi phải không?

- Vâng.

- Thế thì, theo lời ông, hãng Định Khắc Nghị đang lâm vào tình trạng phá sản vậy mà sao mới hơn nửa năm, nó lại lột xác biến thành một đại xí nghiệp tiếng tăm nhanh thế? Trong trò ảo thuật này, ông đã giữ vai trò gì.

Luật sư Mậu nghiêm giọng.

- Tình trạng hãng Định Khắc Nghị nửa năm trước thế nào, chắc cậu đã nghiên cứu rõ hơn tôi. Nó sắp phá sản thật. Nhưng ngày nay mà nó được thế này, cậu phải hãnh diện vì có đứa em giỏi như Nhược Trần mới phải. Giữa lúc mấy cậu buông tay, Trần phải đứng ra gánh, cố gắng lắm mới thành công. Không lẽ bây giờ thấy cơ xường đứng vững, mấy cậu lại muốn nhảy vào chia phần sao?

Ông Mậu nhìn thẳng vào mặt Bồi Trung.

- Bồi Trung, dù sao cậu cũng đã lớn, đã lăn lộn nhiều trong đời, chắc cậu cũng hiểu biết chuyện đó chứ?

Bồi Trung không chịu thua.

- Nhưng tôi không tin một đứa ăn chơi như thằng Trần lại có thể thành công nhanh như thế. Nó cũng không phải là dân trong nhà buôn, cũng không có lấy một chút kinh nghiệm nào hết thì làm sao tháo vác nổi chứ? Chấn chấn là mấy người âm mưu gì đây. Nhứt định tôi sẽ tìm ra mà.

- Vậy thì cậu cứ đi tìm đi!

Luật sư Mậu thách.

- Nhưng mấy cậu nhớ là chữ ký của mấy cậu trên tờ di chúc bao giờ cũng hiệu lực nhé. Mấy cậu không có quyền tranh chấp tài sản gì hết, nếu có nghi ngờ thì phải khiếu nại ngay lúc đó, chứ bây giờ mà có muốn gì cũng vô ích thôi. Riêng về chuyện mấy cậu nghi ngờ Nhược Trần không có khả năng kinh doanh, điều đó thì... trên đời này có gì tuyệt đối phải không mấy cậu? Có nhiều việc ta tưởng người khác không làm được nhưng sự thật lại trái ngược. Tôi rất phục ông Nghị, ông ấy có mắt, bằng không thì sự nghiệp cả đời đã bị sụp đổ rồi.

Bồi Hoa hậm hừ:

- Chúng tôi không công nhận tờ di chúc đó, có âm mưu trong ấy!

Luật sư Mậu nhấn mạnh:

- Nếu không công nhận, thì tại sao lại ký tên làm gì? Cậu Trung, cậu có vẻ hiểu biết nhiều, vậy tôi chỉ cậu nhé. Hay là cậu đến Ty Thuế Vụ xem hãng Định Khắc Nghị có trốn thuế không?

Bồi Trung cười nhạt:

- Nếu ông muốn tội gì tôi không đi xét xem chứ, biết đâu chẳng nhờ dấu mà tìm ra ngựa được.

Quay sang Bồi Hoa, Trung nói:

- Thôi về Hoa, xem như hôm nay mình phí mất một buổi tối vậy, tiếc là lúc đầu ta hấp tấp quá, bằng không cũng nhờ một ông Luật sư nghiên cứu di chúc trước khi ký rồi.

Luật sư Mậu cười khẩy.

- Chỉ sợ không một ông Luật sư nào dám nhận giúp cậu chứ.

Bồi Trung giận dữ.

- Thôi về, Hoa!

- Khoan, đứng lại!

Tiếng ra lệnh của Vi. Nàng bước tới chặn ngay trước mặt lối đi của Bồi Hoa và Bồi Trung.

- Hôm nay quý vị đến đây, lại đến đúng lúc vào ngày đính hôn của tôi với anh Trần. Lúc xưa có thể vì tư cách tôi chưa có thể hầu chuyện với mấy người, nhưng hôm nay tôi đã là người trong gia đình này rồi thì mấy người cũng nên nghe tôi nói một chút.

Vũ Vi nhìn thẳng vào mắt hai ông anh chồng. Bồi Trung và Bồi Hoa có vẻ khó chịu, nhưng không làm sao khác hơn là đứng chịu trận.

- Từ lúc tôi đặt chân vào Vườn mưa gió này, từ khi tôi nhận đi sản của ông bố mấy người, tôi đã chịu không biết bao nhiêu sự nhục mạ, nói xấu của mấy người. Nhưng hôm nay thì khác. Tôi phải nói thẳng cho mấy người biết. Hồi nào tới giờ tôi chưa hề làm một điều gì để xấu hổ với lương tâm tôi cả. Tôi lấy anh Trần với một tâm hồn thanh thản và trinh khiết. Tôi không có gì phải dấu diếm, không một thủ đoạn hèn hạ. Tôi như thế đó. Còn mấy người? Mấy người có dám đối diện với lương tâm mấy người không? Đến đây chỉ để tranh gia tài. Hừ! Anh Bồi Trung, anh có một công ty kiến trúc lớn, còn anh Bồi Hoa thì cũng đã có một hãng plastic đầu phải nhỏ. Mấy người đều là triệu phú cả rồi, đều có tiền như nước, thế mà còn tham chi mấy món di sản này nữa chứ? Tại

sao mấy người không nghĩ, hồi xưa mấy người đã lấy tiền ở đâu để lập mấy cái hăng đó? Cha xử sự hậu hĩ như vậy với các người thế mà mấy người vẫn không biết. Còn anh Trần, chỉ có một cái hăng sắp sụp đổ thôi mấy người cũng đến tranh giành. Hôm nay tôi xác định một lần nữa, Vườn mưa gió này là của tôi, từ rày sắp lên nếu mấy người đến đây viếng thăm với tư cách anh của anh Trần thì tôi sẽ lấy tình thân mà tiếp và sẵn sàng quên hết chuyện cũ, bằng ngược lại đến đây làm ồn, tôi sẽ nhờ đến cảnh sát ngay, đừng trách. Bây giờ quý vị cứ tự tiện.

Gian phòng bỗng chốc chìm trong yên lặng. Bồi Trung, Bồi Hoa ngơ ngác trước thái độ cứng rắn đột ngột của Vi, họ không ngờ cô y tá lại ngày nào chẳng xem ra gì lại dám lớn lối với họ, Ông Luật sư Mậu cũng ngạc nhiên không kém. Một lúc thật lâu, mới nghe Bồi Trung dục Bồi Hoa.

- Thôi ta đi!

Khi tiếng xe nổ dòn bên ngoài cổng. Gian phòng mới ồn ào trở lại. Lập Đức, Lập Quần tò mò hỏi han, ông quản lý phải giải thích. Riêng Nhược Trần, chàng có vẻ xúc động mạnh bước tới lay vai Vi.

- Vi, em hay quá!

Luật sư Mậu đứng lên nâng cao ly.

- Cô Vi, bây giờ thì tôi mới biết tại sao ông Nghị lại phục cô như vậy. Cạn ly mừng cô đây.

Và Luật sư Mậu cạn ly thật. Vũ Vi được mọi người trầm trồ khiến đôi má nàng hồng thêm. Rượu lại được mang ra và mọi người tiếp tục cuộc vui. Gian phòng ấm và không còn bóng

tối buồn phiền nữa.

CHƯƠNG KẾT

Lễ cưới cử hành giữa tháng ba.

Tháng ba là tháng đẹp nhất trong năm, nhất là ở Vườn mưa gió, mưa không còn, trời mát và cỏ cây bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Rừng trúc nhuộm màu xanh ngát. Giàn mồng toi đỏ sậm trong khi những chậu hoa Đỗ Quyên và Lài thi nhau đua sắc. Buổi sáng thức dậy nghe chim hót líu lo. Chiều đến ngắm những tơ ráng giăng đầy trời, nhuộm đỏ cảnh vật. Tối thì có bóng trăng. Cảnh tối ở Vườn mưa gió có cái tuyệt vời huyền bí của nó. Những bóng cây lay nhẹ theo từng cơn gió thổi mang hương hoa đập vào phòng. Đúng là mùa xuân. Một mùa xuân đẹp và ấm cúng.

Hôn lễ cử hành trong không khí vui nhộn nhưng không ồn ào, trang nghiêm nhưng không hoang phí. Trần và Vi chỉ mời hai mươi bàn thôi, và điều ngạc nhiên hơn cả là sự hiện diện của Bồi Trung và Bồi Hoa. Nhược Trần nhìn Vi nói.

- Đòi là vậy đó em ạ, khi chúng ta thành công kẻ thù sẽ sợ hãi nhưng họ cũng sẽ đến nâng ta lên, trong khi nếu ta thất bại, họ sẽ sẵn sàng dày lên xác ta với những bãi nước miếng.

Vũ Vi phải khuyên.

- Đừng nhìn đòi bằng cặp mắt hận thù mãi anh. Nếu họ đến và muốn hòa thì ta cứ tiếp tục vui vẻ. Dù sao học vẫn còn

dòng máu giống anh trong người.

- Em lạnh lắm Vi ạ

Trần xúc động:

- Nhưng em không sợ họ đến gần ta chỉ để âm mưu sao? Em không sợ cảnh những con kiến vàng chỉ chờ ta sơ hở một tí là chui vào người hút hết máu ta ư?

Vũ Vi cười nhẹ

- Da thịt ta là đồng là sắt, họ sẽ không làm sao chui vào được, anh ạ.

- Em tự tin lắm.

Trần hôn nhẹ lên trán Vi:

- Em nói thế có nghĩa là em đã sẵn sàng làm hòa với họ rồi chứ?

- Vâng, vì dù sao, họ cũng là anh ruột của anh.

- Em quên hết những lời nhục mạ và kỳ thị của họ rồi à?

- Em biết anh sẽ không bao giờ quên.

Vũ Vi nhìn chồng:

- Em cũng là người, em cũng thế, có điều em nghĩ. Trong cơn mưa gió vừa qua, chúng ta đã từng lẻ loi tranh đấu, chúng ta đã biết thế nào là đau là khổ. Nhưng bây giờ thì ta đã được hạnh phúc. Người muốn có hạnh phúc toàn vẹn là không nên căm thù. Chẳng qua là vì nghĩ đến hạnh phúc riêng của chúng ta, nên em mới tha cho họ đấy chứ.

- Họ đáng tha không?

- Vâng, họ rất đáng được hưởng ân huệ đó, vì trong đời họ không hề biết yêu là gì.

Nhược Trần xiết Vi vào người.

- Em thật là bà tiên hiền diệu.

Hôn lễ cử hành xong, Trần và Vi không tổ chức chuyến du ngoạn hưởng tuần trăng mật, chỉ vì Vi cho rằng chẳng có nơi nào đẹp hơn Vườn mưa gió cả. Trần cũng đồng ý như thế. Và lại công việc ở hãng càng lúc càng bận rộn nên cũng không làm sao rảnh rỗi để đi chơi xa. Trần chỉ nghỉ được một tuần, để cùng Vi vui đùa trong mái ấm.

Buổi sáng thức dậy, họ đi ra vườn, nhặt những hạt sương đọng trên lá, hít lấy không khí trong lành đầu ngày và tắm dưới cơn nắng ấm ủa xuân. Buổi chiều, thả bộ trên con đường mòn với những sợi nắng chiều rơi rớt. Sương mù kéo đến phủ vây rừng trúc. Cảnh đẹp như mộng. Đêm ngồi dưới rặng liễu, trăng treo vàng vạc trên cao, họ ôn lại dĩ vãng và những ước nguyện ngày nào. Đời sống lúc nào cũng ngập đầy ân tình, hạnh phúc.

Có lần khi ôm Vi trong lòng Trần đã nói.

- Anh không thờ tin định mệnh, nhưng bây giờ anh phải cảm ơn nó, vì nó đã mang em đến cho anh.

Vi hồi tưởng lại chuyện cũ. Buổi trưa định mệnh ngày nào đã đưa nàng bước vào phòng bệnh của ông Nghị. Cô y tá thứ mười hai. Rồi những đột biến kế tiếp đưa nàng đến hiện tại. Nghĩ đến ông Nghị, Vi lại nhớ đến bức thư, nàng thờ dài.

Trần ngạc nhiên.

- Sao vậy? Làm gì thế?

- Em buồn quá... Em nghĩ chắc cha anh không thích chuyện hai đứa lấy nhau.

Trần hỏi:

- Đừng nghĩ đến nó nữa em ạ, cha đã qua đời rồi làm sao có ai xác định được ý nghĩa thực sự của bức thư? Nhưng anh nghĩ dù cha có thể nào đi nữa, nhưng nếu người biết được chúng ta đang hạnh phúc thế này, chắc người phải sung sướng hơn.

Có lẽ đó là sự thật, Vi hất mái tóc xõa dài ra sau vai, nàng cũng đẩy mất những phiến muộn ám ảnh.

Thế rồi một buổi sáng, đột nhiên luật sư Mậu ghé thăm.

- Tôi có món quà cưới tặng hai người.

Luật sư Mậu cười nói. Vũ Vi ngạc nhiên.

- Thật hả Nhưng hôm trước luật sư có cho rồi mà?

- Nhưng món quà này không phải của tôi.

- Vậy thì của ai?

- Cha cậu Trần- Ông Nghi

- Hà

Trần và Vi cũng ngạc nhiên:

- Ông nói thế là thế nào?

Luật sư Mậu yên lặng lấy phong thơ trong túi ra, với một

chiếc chìa khóa, trao cho Trần với nụ cười.

- Cậu có nhớ trước ngày cha cậu mất không? Gần như ngày nào tôi cũng đến để thảo luận với ông ấy, và trước ngày ông Nghị mất một tháng, ông có trao lại cho tôi chiếc chìa khóa này. Bao bao giờ hai người lấy nhau sẽ cho hai người làm qua cưới.

Vũ Vi tò mò.

- Thế chiếc chìa khóa này để làm gì?

- Ở tại ngân hàng X có học tủ loại nặc danh. Học tủ này chỉ mở được khi có chìa khóa này cùng số mật mã riêng và chiếc chìa khóa đó là đây.

Vũ Vi ngạc nhiên.

- Nhưng... Nếu trong trường hợp tôi và anh Trần không lấy nhau thì chiếc chìa khóa này thế nào?

- Riêng về thắc mắc đó, tôi nghĩ tốt nhất cô và cậu cứ đi mở tủ xem trước rồi tôi sẽ giải thích sau.

Chuyện xảy ra thật bất ngờ, Vi và Trần không chịu được sự tò mò, nhảy nhanh lên xe ông Triệu.

Sau cùng họ cũng tìm ra học tủ, vừa mở ra, vật đầu tiên đập vào mắt họ là một phong thư với nét bút của ông Nghị

"Thân gọi: Nhược Trần - Vũ Vi "

Nhược Trần nhìn Vi.

- Đây, em còn nói cha không muốn hai đứa lấy nhau nữa không?

Vũ Vi hấp tấp mở phong thư, không trả lời Trần.

" Trần và Vi hai con,

Khi hai đứa đọc được thư này, thì chắc chắn chúng bây đã thành đôi và Trần đã cứu vãn được sự suy sụp của hăng. Vì đó là hai điều kiện cần thiết để mở học tử này mà thiếu một trong hai là không được.

Cha biết rằng thế nào hai đứa cũng thắc mắc nhiều lắm. Thắc mắc không hiểu cha có tán thành chuyện lấy nhau của hai đứa không? Vì trong thư gởi cho từng đứa một, cha đã ngụ ý không muốn hai đứa lấy nhau, phải không? Ha, Ha! Chúng bây mắc kế ta rồi. Sự thật ngay từ lúc gặp, cha đã nghĩ ngay đến chuyện lập gia đình cho Trần. Và Trần chỉ có thể có hạnh phúc khi gặp Vi mà thôi. Đến lúc Vi kêu gọi được Trần trở về vườn mưa gió, rồi sau đấy chứng kiến những sự phát triển của tình cảm hai người, cha đã xác định được cái nhìn của cha là đúng, nhưng cha sợ hai đứa sẽ không bao giờ lấy nhau, vì bản tính đứa nào cũng tự ái cao và nhạy cảm. Vì thế sau nhiều ngày suy nghĩ, cha đã nghĩ đến mưu trên. Cha đem vườn mưa gió tặng cho Vũ Vi, nhưng buộc phải để Trần ở lại trong đó. Tạo nên tình trạng bắt buộc mỗi ngày thấy nhau. Cha cũng biết tánh của Trần cao ngạo, chưa hẳn chịu ở lại trong nhà của Vi, nhưng cha vẫn có biện pháp khác, cha biết Trần không chịu thua ai hết, nên ngụy tạo tin tức là Vi đang yêu bác sĩ Ngô, cố tình kích thích bản tính hiếu thắng và ưa ghen ở Trần. Với Vi, cha cũng xin nói rõ. Đàn ông trên đời này gần như người nào cũng thế. Háo thắng. Càng chiến thắng khó khăn càng thấy vinh quang, vì thế cha đã khuyên con đừng nên để Trần nó chiến thắng một cách quá dễ dàng. Dù như thế tạo khổ cho cả hai đứa, nhưng tình yêu mà có cam go thì tình yêu mới tuyệt đích. Tuy kế hoạch của cha

cũng có chỗ sai lầm, nhưng mong rằng hai con sẽ thông cảm cho.

Nhược Trần là đứa thông minh, nhưng thuở nhỏ vì cha nuông chiều quá thành thử lúc lớn lên thiếu đi bản tính trách nhiệm và trở thành phóng túng. Nếu Vi biết chắn, cha nghĩ thế nào rồi ngựa hoang cũng phải thuần.

Trần con, cha biết con là đứa hơn người, nhưng cha cũng quá sợ bản tính phóng túng của con, nên phải để lại số nợ hai mươi triệu cho con, bắt con phải gánh trách nhiệm. Nếu vì một lý do nào đó, con bỏ rơi, thì chẳng bao giờ con mở được tú sắt này. Vì tuy hãng Định Khắc Nghị có nợ đến hai mươi triệu, có đi vào tình trạng phá sản nhưng cha vẫn còn tiền đầu tư ở ngoại quốc, do đó món nợ đó chẳng qua chỉ là một thử thách cho dành cho con thôi. Bây giờ thì con hiểu rõ tất cả rồi chứ? Cha tuy không được sống để nhìn hai con và sự chiến thắng vĩ đại của con, nhưng cha rất mãn nguyện mà nhắm mắt.

Trong hộp bảo hiểm này có bảng tồn ngân của ngân hàng X ở Thụy Sĩ trị giá khoảng năm mươi triệu bạc Đài Loan. Đây là số tiền lời do việc đầu tư của cha ở ngoài nước mang lại. Bây giờ cho hết cho hai con, chúng bây muốn dùng nó làm gì thì làm.

Ha ha! Nhược Trần, con thấy không di sản cha để lại cho con đâu phải chỉ có nợ không đâu? Dù sao con cũng phải nhớ cha là một tay đại tư sản nữa chứ.

Ngoài số tiền trên ra, cha còn một hộp nữa trang, trị giá bao nhiêu cha cũng không biết, có điều nó là tất cả những châu báu ngày xưa cha đã tặng cho Kiều Gia mẹ con. Không ngờ mẹ con chẳng hưởng được, vậy thì cha để lại cho con dâu út

của cha vậy. Nhượng Trần! Nếu con đã vì chuyện cũ ngày nào của mẹ con mà hận cha, thì bây giờ con hãy ráng mà giữ lấy mối tình của con với Vi. Cha tuy có lỗi với mẹ con nhưng cha đã mang Vi về cho con, thì cha nghĩ, lúc chết đi cha sẽ không hổ thẹn khi gặp lại người xưa nơi tuổi vàng.

Bây giờ, thì chúng con đã có một số tiền ngoài ý muốn. Mong rằng hai con sẽ xử dụng nó một cách xứng đáng, đừng chia lại cho Bồi Trung và Bồi Hoa. Mấy năm nay, nó tiêu lòn của cha mẹ nhiều lắm rồi, với số tiền mà nó đã lấy, nó tiêu suốt đời cũng chưa hết. Hằng Định Khắc Nghị nếu không có bàn tay chúng nhúng vào, cũng chưa hẳn đã mang nợ đến hai mươi triệu. Vì vậy, đừng vì nhận được đi sản đột ngột này mà mang nặng mặc cảm "phạm tội". Tiền bạc có thể giúp người thân bại danh liệt như thường. Do đó để lại cho hai con còn hữu dụng hơn là để lại cho chúng.

Thôi thế là xong, tất cả những điều cha cần làm, đã làm xong hết. Và khi các con đọc được thư này thì chắc các con đã thực hiện xong những điều ta mong ước.

Cha rất sung sướng và mãn nguyện khôn cùng.

Trên con đường đời đầy chông gai và sỏi đá, cha đã đi hết quãng đời của cha, bây giờ vững đường sợ té. Vì trên đường dài làm gì có ai chẳng phải té một lần phải không?

Sau cùng cha mong rằng, sống trên đời dù khổ, hạnh phúc, đau thương hay lầm than gì đi nữa... Các con cũng sẽ mãi mãi bên nhau.

Vĩnh biệt các con"

Nhượng Trần và Vũ Vi đọc xong trang thư, họ nhìn nhau với

đôi mắt nhòa lệ

- Em còn nghĩ là cha vẫn phản đối cuộc hôn nhân của chúng mình không?

Trần hỏi vợ.

- Hết rồi, cha thật chu đáo!

Trần đưa tay vào trong lấy hộp nữ trang ra, trước mắt chàng những hạt ngọc lóng lánh. Nhẫn, dây chuyền, trâm cài tóc, vòng xuyên... Đây cả một cái hộp. Trần lựa chiếc nhẫn đẹp nhất có nạm hạt kim cương thật to, nâng tay Vi lên.

- Lấy chiếc nhẫn nhỏ ra đi, anh cho em chiếc nhẫn to này

Nhưng Vi rút ngay tay lại, lắc đầu.

- Không, em muốn giữ mãi chiếc nhẫn nhỏ này thôi.

Nhược Trần yên lặng ngắm vợ.

- Em thế này mà làm sao anh chẳng yêu cho được.

Vi ngã đầu vào lòng Trần, hai người yên lặng với hạnh phúc. Một lúc Trần nói.

- Đột nhiên chúng ta lại có được số tiền kếp xù này, bây giờ em tính sao?

Vũ Vi cười thật tươi.

- Chúng ta cứ để tất cả những món này ở yên nơi đây, về gặp luật sư Mậu xem ông ấy tính sao?

Cả hai quay trở về nhà, luật sư Mậu vẫn còn ngồi đợi. Nhìn khuôn mặt rục rỏ của đôi vợ chồng trẻ, ông cũng vui lây.

- Hai người đã xem hết rồi chứ? Bây giờ là triệu phú trẻ tuổi thật rồi đấy nhé!

Vũ Vi thắc mắc:

- Thừa luật sư, trong trường hợp chúng tôi không lấy nhau hoặc hăng dẹt bị phá sản thì số tiền và nữ trang trên sẽ về tay ai.

Ông Mậu cười giải thích.

- Theo lời ông Nghị thì nếu ba năm sau, mà một trong hai điều kiện kia vẫn không thực hiện hoàn hảo, thì số vàng bạc kia sẽ được trao tất cả cho những cơ sở từ thiện. Nhưng không ngờ, chưa đến một năm mà cả hai đều hoàn thành mỹ mãn. Tôi rất sung sướng khi thấy rằng mình không phụ được niềm mơ ước của người bạn xưa.

Trần cảm động nhìn luật sư Mậu yên lặng. Một lúc luật sư hỏi.

- Bây giờ các bạn định xử dụng món tiền đó ra sao?

Vũ Vi lên tiếng.

- Trước nhất là trao số tiền mà cha chúng tôi hứa cho ông Triệu và vợ chồng bà Lý. Đây là số tiền nhỏ thôi, phần còn lại theo tôi nghĩ thì nên...

Nhược Trần chận lại.

- Đừng nói, để anh..... .

Ông luật sư Mậu chen vào.

- Theo tôi thì..... .

Vũ Vi cười.

- Hay là thế này cho công bằng nhé, chúng ta viết ý kiến của mình vào mỗi lá phiếu, nếu có hai trong ba lá giống nhau, thì ta thì hành theo vậy.

Kết quả ba lá thăm khui ra. Lá đầu tiên của Vũ Vi.

- Ngôi Trường mà Lập Đức đã đề nghị

Lá thứ hai của Nhược Trần.

- Cô nhi viện và trường học dành riêng cho trẻ con phát triển không bình thường.

Và sau cùng là của Luật sư Mậu.

- Ngôi trường đề cập đến đêm đính hôn.

Mọi người nhìn nhau rồi bất giác cười vang, Luật sư Mậu nói.

- Hay thật, ba thăm đều giống nhau thế này thì phải uống rượu mừng chứ.

Nhược Trần lấy rượu và ly ra.

- Chúng ta phải cạn nhau ly này mới được!

Chàng rót cho Vi và Luật sư Mậu xong, nâng ly về phía ảnh ông Nghị trên bàn.

- Mời cha!

Khuôn mặt ông Nghị trong ảnh hình như đang cười với hạnh phúc riêng của họ.

Tối đến, Luật sư Mậu đã cáo từ, Trần dìu Vi ra vườn.

Đêm trăng thật sáng. Mùi hoa ngát ngào, theo gió. Giữa rừng trúc la đà, họ để lòng mình lắng xuống với hạnh phúc êm đềm.

Dừng chân bên tượng thần Venus Trần gọi:

- Vi.
- Dạ
- Em có còn phiền muộn gì nữa không?
- Không, em chỉ lo thôi.
- Lo gì?
- Không hiểu em yêu anh nhiều đến cỡ nào!

Trần cúi xuống, kéo Vi sát vào người chàng. Bóng trăng đã kết đôi họ lại thành một.

Đêm vẫn đẹp và tình vẫn say.

HẾT

TẬP 1

Trời nắng kinh khủng. Buổi trưa tìm trường Ngọc Huyền vừa đói, vừa khát, cô cần môi chạy xe, chiếc xe đạp quá cũ, càng đạp càng lạch xạch, vì xích líp đã nhão nhẹt, cô không thể xin tiền mẹ sửa xe, bởi mẹ cô đang bệnh nặng, mẹ bệnh ở nhà, cô từ chối lời mời của Minh Minh rủ đi ăn bún rêu. Món bún mà cô thích nhất, bởi nó ngon và rẻ, chỉ hình dung thôi, cô đã nuốt nổi thềm vào lòng. Hiện tại chỉ một ngàn đồng cũng có thể mua cho mẹ chút đường, miếng chanh, hoặc một ngàn đồng cháo xườn. Mẹ cô cần ăn từng chút cho khỏe. Cô sẵn sàng vì mẹ mà quên đói, quên khát.

Ngọc Huyền sợ hãi khi thấy trước ngõ nhà cô rất đông người, có cả những chiếc xe honda. Lạ chúa, là mẹ cô đã bị gì ư ? Ngọc Huyền cơ hồ nghe tim mình đập mạnh, chẳng dám nghĩ thêm, cô quăng chiếc xe đạp đầu nhỏ, chạy vô nhà.

Cô như không tin vào tai, mắt mình. Một người đàn bà to béo đang đâm tới tấp vào người mẹ cô, miệng bà ta rín rít, chát chúa:

- Tao đánh cho bây chừa cái tội lừa đảo. Đói khát, tới vay mượn, tao giúp cho, sao không chịu trả. liếm được mà không trả được, kêu à. Kiêu này.

Ngọc Huyền xô dạt mọi người, chạy ào tới đỡ mẹ, người đàn bà thấy cô như tức thêm, bà ta giơ chân lên đạp lên người

Ngọc Huyền, miệng không ngớt ngậm ngừ :

- Bầy sưong quá mà. Nghèo mạt rệp còn bày đặt cho con ăn, học. Tiền của tao, tiền xương, tiền máu. Tao thương tình cho bầy vay để rồi theo sau đòi tới khan khô cổ họng, thất đức. Tao không thể không đòi.

Ngọc Huyền trăn người chịu đòn. Người đàn bà kéo cô ra. Huyền dùng toàn bộ sức lực kéo trì tay bà ta lại :

- Mẹ cháu đang bệnh. Xin dì có đánh thì đánh cháu đây !

Cô chột lạnh tanh :

- Nợ thì trả. Do hoàn cảnh gia đình cháu đang khó khăn, mẹ cháu đau nằm một chỗ vẫn lo đủ tiền lời cho bà. Bà nghĩ, chúng tôi không muốn trả cho bà sao ? Để hoài, tiền mất tật mang, ích gì. Bà không được quyền đánh mẹ tôi. Trừ khi bà đánh mẹ tôi để trừ nợ.

Người đàn bà rít lên :

- Cái gì ? Đánh người để trừ nợ à ? Đùừng nằm mơ giữa ban ngày nghe con ranh. Thân tàn ma dại của mẹ mày, Không đánh nữa xu. Tiền tao, tao đòi.

Ngọc Huyền bật lên. Cặp mắt đen tròn đầy sắc giận, bờ môi cô run run :

- Tôi đổ bà đánh mẹ tôi nữa đó. Tôi ở đây thì không ai động tới mẹ tôi được. Tiền là bạc, người là nghĩa tình. Bà thử đi.

Người đàn bà nhếch môi :

- Mày thách tao à ? Thách nè !

Miệng nói, tay bà ta giơ lên nhằm bà Hân đáng xuống.

- Chát !

- Chết tôi ! Gãy tay mẹ rồi Hưng ơi.

mọi người bàng hoàng, gã con trai đứng sớ rớ bên chiếc honda chạy tới. Cánh tay bà mập đang bị Ngọc Huyền bẻ mạnh.

Hưng ào vô định kéo mẹ ra, Ngọc Huyền đành giọng :

- Anh động tới, đừng trách tôi. Là do mẹ anh ép người quá đáng. Trừ khi bà ta xin lỗi mẹ tôi, bằng không tôi bẻ cánh tay bà ta ra cho coi. Nợ tôi trả, chứ không thêm giạt của các người.

- Con nhỏ học Karate tới đai đen, hèn chi nó đánh nhanh thật.

Tiếng xì xầm trong đám đông khiến Hưng chững lại. Gì chứ vợ mấy con nhỏ đi "hàng hai" này, tốt nhất đừng chọc nó nổi giận.

Người đàn bà chua ngoa :

- Mà thật không biết trời cao đất rộng. tao là chủ nợ, mẹ mày nợ tao, tao đánh cho, cũng không pháp luật nào can được. Đừng... Á...

Ngọc Huyền xoay tay, khuôn mặt người đàn bà tái xanh.

- Bà chờ coi, tôi sẽ nhờ người đi báo công an.

Hưng xen vô :

- Mẹ à, đừng nói nữa. Chúng ta sai rồi. Cô bỏ tay mẹ tôi ra đi.

Ngọc huyền hất mặt :

- Tôi muốn nghe chính lời bà mẹ anh nói.

Mặt mũi người đàn bà đau từng chút. Cuối cùng bà ta nói:

- Bà Hân, tôi đồng ý cho bà khuất thêm một tháng. Tôi...xin lỗi bà đã quá nóng.

Ngọc Huyền lúc này mới bỏ tay bà ta ra. hưng vội kéo tay mẹ :

- Chúng ta về đi mẹ.

Người đàn bà rít lạnh :

- Tao sẽ không tha cho mày đâu. Nhất định cho mày nếm nhục nhã.

Ngọc Huyền bỏ ngoài tai những lời đe dọa của bà ta. Cô cúi xuống đỡ mẹ lên :

- Mẹ có sao không mẹ ?

Bà Hân ghen ngào :

- Mẹ không sao. Lần sau con đừng có xen vào chuyện của mẹ, nhớ chưa !

Ngọc Huyền giận dữ :

- Cũng tại mẹ bất lực. Nhưng mẹ không muốn con thất học. Muốn thoát cảnh nghèo nàn, tăm tối, muốn khỏi ngày ngày gục đầu quét dọn từng dãy nhà vệ sinh. Con phải học, nhớ không Huyền.

Ngọc Huyền chát đặng :

- Con hiểu mẹ thương con, muốn con thoát đời cực khổ. Một ngày năm tiết học, con thành thoi, vô tư. Còn mẹ, 5 giờ tay vục trong nước xà bông giặt những bộ đồ, tắm drap tanh nồng mùi máu. Con thật chẳng cam lòng mẹ Oi.

Bà Hân khóc nghẹn :

- Đừng cãi lời mẹ. Trừ khi mẹ cạn sức tàn hơi. Còn nhất định con phải học thành tài. Con muốn mẹ vui sống với con không Huyền ? Sắp thi rồi con ạ. Có tấm bằng trong tay, con sẽ có công việc đàng hoàng. Mẹ nhất định lo cho con.

Ngọc huyền lặng lẽ dìu mẹ vào nhà. Cô hiểu mình không thể phụ lại tấm chân tình của mẹ.

Buổi chiều, Ngọc Huyền xách giỏ tre xuống bãi biển trước nhà để cào nghêu. Đây cũng là nguồn thu nhập thêm cho gia đình. Dù mẹ cô đã cấm cô không được ra biển trong thời gian này.

Biển xanh ngấn ngát. Xanh giữa nắng và gió trời. Phía xa xa giữa muôn trùng biển khơi, những dãy núi đá đủ hình thù, đang chậm rãi đón từng cơn sóng vỗ vào vách đá. Ngọc Huyền rất thích nhìn biển những lúc trầm trạo cô trĩu nặng. Biển giúp cô xóa tan muộn phiền. Biển giúp cô thấy cuộc sống đánh yêu hơn.

Hôm nay cô gặp may, mới cào hơn chục đường, cô đã nhặt được cả giỏ nghêu đầy nhóc. Cần thận lấy lá xú đập lên miệng giỏ. Ngọc Huyền để cây cào nghêu và giỏ nghêu lên hoàn đá đầy hàu bám. Lâu lắm rồi Huyền không tắm biển. Cô sãi chân xuống biển, sóng từng hồi vỗ vào chân cô. Khi đã lội quá đầu gối. Ngọc Huyền bắt đầu sãi tay xuống nước, vừa bơi, cô vừa đùa nghịch từng cơn sóng, nước bám vào miệng

cô mẫn mẫn.

- Ngọc huyền !

Đang trời lên hụp xuống theo từng cơn sóng. Ngọc huyền sững người trong nước khi nghe tiếng gọi. Đôi mắt to đen, ngơ ngác :

- Anh là ai ?

Người con trai đứng giữa sóng, cặp mắt nhìn cô đắm đắm. Nở nụ cười trên bờ môi quyến rũ của anh, nghe Huyền hỏi, người thanh niên cười nhẹ :

- Là hàng xóm của em !

Ngọc Huyền cố rặn óc để hình dung những gương mặt trong xóm nhỏ ven thị xã biển của cô, không có nhiều thanh niên, nên Huyền dám khẳng định anh ta hoàn toàn xa lạ.

Như đoán được suy nghĩ của cô, anh thanh niên nhẹ giọng :

- Em không tin phải không ?

Ánh mắt đen vẫn không hề chớp, bờ môi đỏ au hơi trề xuống như gật như không.

Giọng anh trầm ấm :

- Anh là người mua nhà của ông Tư lân, phía sau nhà em.

Ngọc Huyền nhớ rồi. cả xóm cô, nhà ông Tư Lân đẹp nhất, sang nhất được xây đúng mô đen mới nhất, vài tuần trước cô có nghe thằng Lâm con ông Tư nói nhà nó sẽ lên tỉnh hoặc vào Đà Nẵng ở, cô bận học và phụ mẹ những việc gặt đồ thuê nên không có nhiều thời gian quan tâm đến xung quanh. Thì

ra ông Tư Lân đã đi, và người đàn ông có giọng nói êm như nhung, ánh mắt ấm như ngọn lửa này đã dọn đến.

Anh ta đã quá tự cao khi xưng "anh em" với cô ngọt xót, cứ như đã quen lâu lắm vậy.

Ngọc Huyền bấu đôi môi đỏ au. Mặc kệ gã con trai nhà giàu, cô tiếp tục xoay người bơi trong nước.

- Ngọc Huyền !

- Đừng gọi tôi nữa được không ?

Người thanh niên nhã nhặn :

- Thêm bạn bớt thù. Hồi trưa này tôi đã nhìn thấy Huyền chống đối bà mập. tôi muốn kết bạn với em.

Ngọc Huyền chưa lè :

- Hồng dám đâu. Nhà tôi nợ nần ngập cổ, nghèo mạt, sao dám làm bạn với nhà giàu chứ.

Anh thanh niên điềm đạm :

- Trong tình bạn không có sự phân biệt. Em chưa biết tôi là ai, tên gì ? Sao biết tôi giàu nhỉ ?

Ngọc Huyền rẽ nước đi vô bờ, cô cong cong bờ môi :

- Làm ơn đừng làm phiền tôi nữa, cả xóm tôi mấy chục nóc nhà. Duy nhất có căn nhà ông Tư đẹp nhất. Người nghèo, mơ ngủ ngàn năm chắc gì được ở trong căn nhà đó.

Dứt lời, Huyền xăm xăm đi lên cồn đá, nước nhỏ dài theo bước chân cô. loáng cái, Ngọc Huyền đã cho chiếc giũ vào cây cào sắt, cô khoác một bên và đi khỏi bãi biển đang rục trên cát

ánh hoàng hôn tím lịm.

Minh Minh chau mày :

- Ngọc Huyền mày sao thế ?

Ngọc huyền chớp mắt :

- Sao là sao ? Mày...

Minh Minh ngắt lời :

- Còn hỏi nữa, hai hôm nay tao thấy mày mặt mũi ảm đạm như những chiều mưa. Rủ mày đi ăn, mày không cả ậm ừ. vậy không lạ sao ?

Ngọc huyền thở dài :

- tao xin lỗi. Quã thật, tao đang có chuyện buồn.

- Chuyện gì ? Kể tao nghe coi. Phải tên Vinh chọc mày không ?

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

- Vinh không liên quan đến tao. Làm ơn mày đừng có ý nghĩ đó nữa.

Minh Minh liếc bạn liếc bạn thật dài :

- Tại mày không kể, tao phải đoán mò. Hồi nào giờ Vinh trồng cây si mày đến độ tụi con trai khác khóa hết chẳng dám chàng ràng. Nhỏ Thúy Hiền cũng tức anh ách đó thôi.

Ngọc huyền chua chát :

- Là tao buồn chuyện nhà. mẹ tao mấy hôm rày bệnh nặng,

tiền thuốc không có. Tao muốn bỏ học để lo cho mẹ tao. Vinh thuộc diện con nhà giàu. Mày đừng ngộ nhận cho tao, được không ?

Minh Minh kêu lên, nắm chặt tay bạn :

- Tao sẽ giúp mày. Còn hơn tháng nữa ra trường rồi. Đừng bỏ nghen Huyền. Tội cho mày đã đành. Còn khiến mẹ mày đau đốn, có thể chết đấy.

Ngọc huyền nhạt nhòa :

- Tao không thể mãi lạm dụng lòng tốt của mày. Bởi mày cũng chưa tự làm ra tiền. Tao rồi rắc rối, nhưng không thể Minh ạ.

Minh Minh chân tình :

- Bỏ tất tự ái chết triệt của mày đi. Mỗi ngày ba mẹ lo cho tao tới năm chục ngày đồng. Trong khi mày phồng tay với đồng quần áo, của bệnh viện cũng không có hơn hai chục ngàn. Tao là bạn mày, đã thế vui buồn chia hai với mày. Huyền ! Nhận cho tao vui.

Dúi vào tay Ngọc Huyền một sấp tiền đủ loại. Minh Minh lành lạnh :

- Mày không nhận, đừng coi tao là bạn nữa.

Ngọc Huyền ứa nước mắt :

- Được rồi ! Được rồi, tao sẽ nhận. Tao không muốn mất tình bạn. Cũng không muốn mắc nợ mày. Thôi thì...

Minh Minh xua tay :

- Nhận là tốt rồi. Đừng có thôi với nhưng gì nữa. bây giờ đi ăn với tao, sau đó tao chở mày về thăm dì Hân.

Thấy Huyền ngần ngừ, Minh Minh tỉnh bơ :

- Đừng có nói không đi đó nha. Chiếc xe của mày đã cũ quá rồi. Tao đã lên nhò bác bảo vệ đẩy vào viện bảo tàng rồi.

Ngọc Huyền ngần ngơ :

- Vứt xe tao hả ? Đừng đùa tao chứ Minh. Dù chiếc xe có quá đắt thật. Nhưng không có nó làm sao tao giao đồ, đi học ?

Dứt câu, Huyền bước vội về bãi giữ xe, Minh Minh kéo tay Huyền :

- Tao còn chiếc mini nhật để trong nhà kho. tao cho mày đó.

Ngọc huyền xụ mặt :

- Lại cho ! Tao không nhận đâu.

- Mày đúng là đồ cố chấp, tự ái cao hơn cái xệ..rác. Tao không có em út, lại đi honda. Chiếc xe đem bán được bao nhiêu ? Đủ tao xài một ngày không ? Trong khi tao xót cả ruột mỗi lúc nhìn mày khổ sở bên chiếc xe củ của mày. Đừng có lời thôi nữa, tao đói muốn chết rồi nè.

Ngọc Huyền thở dài, cô biết mình không thể từ chối tấm chân tình của bạn.

Bà hân có vẽ ngỡ ngàng khi Ngọc Huyền đẩy chiếc mini màu tím vô nhà. Chiếc xe còn mới toanh khiến bà Hân buột miệng :

- Huyền à. Chiếc xe của ai vậy con ?

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

- Minh Minh cho con mẹ ạ.

Bà hân trầm giọng :

- Con nhận sự giúp đỡ của Minh Minh, con không thấy áy náy sao con. Đừng tập thói lạm dụng lòng tốt của người khác.

Ngọc huyền cần môi :

- Con không lợi dụng bạn, là Minh Minh một hai bắt con nhận. Chiếc xe này nó bỏ trong kho từ hai năm nay. Con đâu muốn mắc nợ nghĩa tình mẹ Oì.

Bà Hân day dứt :

- tất cả là mẹ không đủ sức lo cho con. Mẹ thật có lỗi, khi...

Bà im bật giữa chừng. Ánh mắt đen như nhung của bà thăm thăm mêng mêng.

Ngọc Huyền nhẹ tênh :

- Mẹ đừng tự trách mình, 18 năm nay mẹ đã vì con tốn hao sức lực. Ở chốn này có không ít gia đình đủ đầy cha mẹ, mà con cái lờ học hành. Mẹ ! Trong lòng con mẹ luôn là tuyệt vời. Minh Minh ép mãi, nó còn nghĩ chơi con ra. Mẹ bảo con phải làm sao chứ?

Bà Hân buồn buồn :

- Mẹ chưa hề gặp ba mẹ Minh Minh, mẹ sợ nhất bị người ta cho chúng ta lợi dụng lòng tốt của con gái họ.

Ngọc Huyền cười nhẹ :

- Nếu chỉ có thế. mẹ đừng lo. hai bác Nhật - Mai thương con lắm. Luôn coi con như Minh Minh. Mẹ quên hồi đầu năm con học lớp 11, bác Mai, mẹ Minh Minh đã cho con bộ sách giáo khoa, gam vở viết và còn đóng học phí cho con ư. Mẹ Oi ! Đừng nói gì nữa. Con sẽ cố gắng để trả ơn Minh Minh. bây giờ con nấu cháo cho mẹ ăn nha.

Miệng nói, chân Ngọc huyền trở xuống bếp. Còn may mẹ con cô còn căn nhà che nắng che mưa. tuy không tốt nhưng vẫn tốt hơn những căn nhà lá xiêu vẹo trong con hẻm sau công ty hóa chất Nam - Hà kia.

Đã bao đêm, Ngọc huyền ước gì sáng ra cô trong căn nhà đầy đủ đầy tiện nghi, có mẹ, có cha vui vầy, ước để mà ước. Chứ hồi nào tới giờ, Ngọc Huyền luôn được mẹ trả lời câu cô hỏi :

- Ba con đâu hả mẹ ?

Bà Hân nói nhẹ tênh :

- Ba con mất tích trong một lần đi biển rồi. Khi ấy con chưa chào đời.

Ngọc Huyền ngây thơ :

- Vậy sao mẹ không lấy ba khác cho con ?

Nhưng khi ấy, mẹ như buồn hơn, lặng lẽ. Ngọc Huyền sợ hãi không dám hỏi mẹ nữa. Lớn lên, mỗi lần thấy cô được lãnh thưởng, nhiều đứa bạn độc miệng xì xầm :

- Thứ con không cha, luôn ranh mãnh.

- Mẹ tao bảo, mẹ nó không có chồng, nó được ông trời bù thiệt thời.

Ngọc Huyền nghe nhức con tim. Ngàn lần muốn kể mẹ nghe, rồi cô lại lặng im. Mẹ đã hi sinh cuộc đời cho cô, dầu là đưa con hoang, cô cũng không cho phép mình khơi vào vết đau của mẹ. Cô cùng mẹ ngồi bên nhau ăn cơm. Mẹ cô vẫn ăn cháo vì bao tử bà còn đau.

Bà Hân nhìn Ngọc Huyền ăn ngon lành, chén cơm chỉ có nước hầm xương ớt, rau muống luộc. Bà xót cả ruột. Lâu nay bà đau ốm, việc nhà, việc giặt giũ đồ ở bệnh viện đều do Ngọc huyền chu tất. Đêm nào cũng quá 11 giờ, cô mới ngồi vào bàn học bài. Ăn uống thiếu thốn, làm việc cực khổ, vậy mà Ngọc Huyền học rất giỏi. Năm nào cô cũng được đi thi học sinh giỏi của tỉnh, toàn quốc. nhờ vậy năm học nay cô được cấp học bổng hơn 700 ngàn đồng, thêm sách vở nữa.

Bà Hân nuốt nỗi buồn vào lòng. Bà nhất định phải khỏe mạnh, để Ngọc huyền được tiếp tục học đại học. Thêm năm năm nữa, con gái bà nhất định không còn khổ.

- Mẹ ! Mẹ nghĩ gì mà còn gọi không trả lời vậy ?

Bà Hân giật mình, Ngọc Huyền nhìn bà bằng đôi mắt trong veo. Bà cười gượng, chân tình :

- Mẹ đang nghĩ đến mai này, bữa cơm còn mình mẹ.

Ngọc Huyền cau mày :

- Sao lại một mình mẹ chứ. Con đi làm...

Bà Hân xua tay :

- Con đừng nghĩ đến chuyện đi làm. Con còn nhỏ lắm. Dầu còn hơi thở mẹ nhất định lo cho con học hết đại học. Con phải nhất định lo cho con học hết đại học. Con nhất định phải thi

đậu nghen Huyền ?

Ngọc huyền chậm rãi :

- Con muốn phụ mẹ. Bằng tuổi con nhiều người đã đi làm. Năm năm xa mẹ, con không chịu nổi. Mẹ đừng ép con. Con đã không nộp hồ sơ dự thi đại học. Con muốn gần mẹ thôi.

Bà Hân thần thờ :

- Con nói thật hả Huyền ? Tại sao con giấu mẹ ?

Ngọc Huyền trầm tĩnh :

- Nhà chỉ có hai mẹ con. Con không vì bản thân mà quên mẹ. Con hứa sẽ cố gắng học tại chức khi công việc ổn định.

Ngọc Huyền lẳng lặng thu dọn mâm chén. Cô không muốn mẹ cô hao tâm suy nghĩ lúc này.

Qua ngày hôm sau, Ngọc Huyền đi học về, cô ngạc nhiên khi thấy "anh hàng xóm" đang ngồi nói chuyện với mẹ cô ở hiên nhà. Chẳng biết hai người nói gì mà có vẻ tâm đắc.

Ngọc Huyền lễ phép :

- Thưa mẹ ! Con đi học về. Thưa anh !

Câu chào của cô kéo theo cái liếc dài sắc lăm dành cho "anh hàng xóm".

Bà Hân vui vẻ :

- Ngọc Huyền, vô cất tập vở, ra mẹ biểu.

Ngọc Huyền đang đói muốn chết. Cô đã không đi chung với Minh Minh. Ai dè về nhà gặp con kỳ đà to tổ chẳng. Mà anh

ta nói gì với mẹ nhỉ ? Nhìn vẻ mặt của mẹ, cô đoán chắc anh ta đã "rất được lòng" Mẫu hậu của cô. Ngọc Huyền rất ghét tội con trai. Cô biết mình đẹp, rất đẹp là khác. Nhưng nghĩ đến số phận của mẹ, nhớ đến câu mẹ Vinh nói ở chợ, cô vô tình nghe được :

- Cái ngữ trôi sông lạc chợ. Con không cha, nghèo kiết xác ấy, mẹ đâu có ngu cho con yêu nó.

Tự bao giờ cô trở nên lạnh lùng trước những lời tán tỉnh rẻ tiền. Trong lớp cô vui vẻ hòa đồng bao nhiêu, thì khi ra khỏi cổng trường, cô chỉ duy nhất còn Minh Minh và Huệ Lan là bạn.

Bà Hân kéo tay con gái :

- Đây là cậu Khoa. Người mua căn nhà của ông Tư. Cậu Khoa muốn chúng thành hàng xóm tốt của cậu ấy.

Ngọc Huyền lịch sự :

- Hân hạnh được biết anh Khoa.

Khoa mỉm cười :

- Tôi ở đây có một mình, nên rất cần hàng xóm. Hi vọng Ngọc Huyền không từ chối sự giao hữu giữa hai gia đình.

Ngọc Huyền ậm ừ. Vô tình cô lặp lại lời nói của Khoa :

- Vâng ! Thêm bạn bớt thù mà.

Bà Hân cười nhẹ :

- Cậu Khoa có biểu mẹ ký thị. Con coi làm cơm mời cậu Khoa ăn cho vui.

Khoa từ tốn :

- Bác đừng vất vả như vậy. Cháu xin phép bác được ăn bữa cơm vào hôm khác. Hôm nay cháu có việc phải đi rồi.

Khoa mỉm cười nói với Huyền khi anh đứng dậy :

- Hôm nào Ngọc Huyền dạy tôi cách cào nghêu với nha.

Chẳng đợi cô ừ hử. Khoa nhẹ bước đi ra cổng.

Ngọc Huyền xụ mặt :

- Mẹ ! Sao tự nhiên thay đổi vậy.

Bà Hân chau mày :

- Mẹ thay đổi ? Thay đổi cái gì ?

Ngọc Huyền cong môi :

- Chuyện mẹ nhận đồ của anh ta nè. Được ăn thịt kê cũng tuyệt vời, song con thấy thế nào ấy. Khi ta chưa mấy quen biết anh ta.

Bà Hân dịu giọng :

- Thật ra, mẹ đâu nhận quà từ người ta. Tại cậu Khoa nói sẽ là hàng xóm của chúng ta mãi. Mẹ đang bệnh, cậu ấy mua chút quà, cả đường sữa đầy nhóc trong tủ kia.

Ngọc Huyền phụng phịu :

- Thêm nợ nữa rồi. Con không muốn nhận đâu mẹ Oi. Để con đem qua trả.

Bà Hân nghiêm giọng :

- Cậu ấy nói đã mua rồi, nếu mẹ không nhận, cậu ấy sẽ vứt đi, con bảo mẹ phải làm sao ? Mẹ đã nhận không vì người ta giàu sang. Mà ở cậu ta có cái gì đó gần gũi vô cùng, mẹ không lý giải được. Con nghe lời mẹ. Thêm bạn, bớt thù nha Huyền.

Thời hạn một tháng đã đến. Dù bà Hân đã đi làm trở lại. Nhưng nghề giặt đồ thuê, đan hàng thủ công mây tre của bà làm sao có được số tiền một triệu đồng để trả nợ ? Buổi chiều, Ngọc Huyền tới trường học thêm vì yêu cầu của nhà trường. Bà Hân đang cúi húi dưới bếp làm đồ ăn.

- Chị Hân nè ! Đi đâu mà nhà vắng tanh vậy nè.

Bà hân cuống quýt, ước gì có thể tránh được người đàn bà dữ dằn kia. Bà lặng lẽ lên nhà, nhẹ giọng :

- Chị Ba tôi thật có lỗi, khi thất hứa với chị. Chị cho tôi gối trước tiên lời, bởi tôi đau miết, mới nhúc đi lại được hơn tuần nay.

Bà Ba mặt chưa lè :

- Hừm ! Hối rồi hứa ngon lành lắm mà ? Không cho khuất thì chị bảo tôi độc ác, tàn nhẫn. Cho chị khuất những ba mươi ngày, chị phải thu xếp cho tôi chứ. Ở đời này không có gì bằng chữ tín đâu.

Bà hân cắn môi :

- Tôi biết và để chị đi lại hoài, tôi cũng áy náy lắm. Tại tôi đau quá chị ạ. Ai cũng muốn hoa thơm trong nhà, có ai muốn thúி tha đâu chị.

Bà Ba cao giọng :

- Hối rồi tôi không dè chị có đứa con gái dữ dằn thế. Cũng

do lỗi ở tôi thật. Nhưng chị cũng thông cảm cho tôi "đồng tiền liền khúc ruột" khi chị tới hỏi, tôi vui vẻ đưa vay, thì khi tôi cần đúng ra chị nên trả tôi đầy đủ. lần này còn lần khác.

Bà hân nhân nhin :

- Chị cho tôi thêm tháng nữa. Nhất định không để chị buồn nữa.

Bà Ba nhìn quanh :

- Con gái chị không có ở nhà à ?

Bà Hân cười nói :

- Cháu nó đi học. Phải chị muốn nó xin lỗi chị không ? Để hôm tới, tôi nhất định bắt nó xin lỗi chị.

Bà Ba cười cười :

- Không phải tôi cố ý bắt lỗi con chị đâu. Chị có cô con gái xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ chị chấp nhận cuộc sống cực như vậy mãi sao ?

Bà hân nhẹ giọng :

- Ai không muốn thay đổi hả chị. Bởi vậy tôi mới ráng lo cho nó học hành. Sau này con nó không phải khổ như tôi.

Bà Ba thận trọng :

- Xin lỗi chị nha. Tôi nghe nói gia đình nội con gái chị giàu có lắm, sao chị không nhờ họ ?

Mặt bà Hân tái hân. Chuyện đau đớn của bà. Lâu lắm bà đâu tâm sự cùng ai ? Tại sao bà Ba lại biết chứ ?

Bà ba chậm rãi :

- Chị đừng sống cam chịu mãi. Dù gì Ngọc Huyền cũng là giọt máu của giòng họ Lý giàu sang tột đỉnh.

Bà Hân thần thờ :

- Chị Ba, tại sao chị lại biết rõ về tôi như thế ? Thật ra chị muốn gì ?

Bà Ba cười cười :

- Là do tôi muốn tìm hiểu thôi. Tôi nói thiệt, nếu chị muốn đổi đời, tôi sẽ giúp chị vốn.

Bà hân kêu lên :

- Giúp vốn cho tôi ư ? lãi xuất vay cao như thế, tôi nào dám ? Mà tại sao chị không la hét, la mắng tôi như mọi lần. Tại sao chị muốn giúp tôi ?

Bà Ba thẳng thắn :

- Không giấu gì chị, tôi thật sự không hề giúp không ai điều gì. Tôi vì con trai tôi. Thằng nhỏ rất mềm con gái chị. Nó muốn tôi giúp chị mở một gang hàng, để sau này không ai dèm chê nó được. Điều nữa là tôi hận gia đình ông nội con Huyền. Cũng như chị, ông ba Công đã bỏ rơi tôi khi bụng mang dạ chửa, cha ông ta chê tôi nghèo. Vì lẽ đó tôi muốn họ phải đau đớn, nhục nhã khi biết rõ số phận của tôi.

Sự tiết lộ của bà Ba, khiến bà Hân ngỡ ngàng. Bà quên nhanh chuyện con trai bà Ba thích Ngọc Huyền. Bà đã rõ tại sao bà Ba rành chuyện của bà như vậy ? Thì ra cậu Ba cậu Tám nhà họ Lý điều thuộc dạng bạc tình. Bà Hân nào biết đằng sau sự tử tế của bà Ba là một bến sông xám cho con gái bà. Thằng

con trai nhà giàu đã chết chìm trong ánh mắt đen huyền, đôi mắt chứa một thời khát vọng yêu thương của Ngọc Huyền.

Ngọc Huyền kêu lên :

- Mẹ nói sao ? Bà ta không đòi nợ ? Còn muốn giúp chúng ta nữa à ?

Bà Hân gật đầu.

Ngọc Huyền cắn môi :

- Mẹ à, dù cực một chút, mình vẫn là mình, tự do làm tự do ăn. Con không muốn trở thành kẻ làm công dưới danh nghĩa bà chủ đầu. Đời này làm gì có chuyện tốt lành giữa người xa lạ. Nhất là bà ta từng nói tiền là máu là hơi thở của bà ta mà.

Bà Hân gật đầu :

- Mẹ biết mà. Chỉ do số nợ một triệu đồng, khiến mẹ không biết phải làm sao ?

- Bác à, cháu có thể giúp bác được không ?

Giọng Khoa trầm ấm vang lên ngoài cổng.

Bà Hân cười gượng :

- Cậu Khoa đấy à, vô nhà uống ly nước đã cậu. Mấy hôm rày cậu đi đâu sao tôi không thấy ?

Khoa cười nhẹ :

- Cháu có việc phải về Hà Nội. Bác khỏe không ? Cháu biếu bác chút quà.

Bà Hân gật đầu.

- Cảm ơn cậu. Tô khỏe rồi, cậu đừng bày vẽ quà cáp làm gì. Chúng tôi đâu thể nhận riết của cậu.

- Anh ! Mời nước.

Ngọc Huyền đặt ly trà nóng trước mặt Khoa, cô nhỏ nhẹ nói :

- Anh Khoa đừng cho quà gia đình Huyền nữa. Mẹ tôi khỏe rồi, tôi sợ mắc nợ lắm.

Khoa tươi cười :

- Có vài phong bánh đậu xanh, bánh cốm vòng, ba thang thuốc bắc, tôi biếu bác và em ăn cho vui. Có đáng là bao. Bác mới khỏe, em nên sắc mấy thang thuốc này để bác uống. Là thuốc ông nội tôi bốc lấy, chứ tôi không đi mua đâu.

Bà Hân thở dài :

- Cậu đã có lòng, mẹ con tôi không nhận cậu cũng buồn. Nhưng chỉ lần này nữa thôi nha cậu.

Khoa cười cười :

- Hàng xóm với nhau, khi vui chia vui, khi buồn chia buồn. Cháu ở một mình hay đi nhiều. Quà bánh để đầy nhà ăn sao hết. Bác đừng ngại.

Chợt nhớ, Khoa ôn tồn :

- Cháu xin lỗi, hồi nãy cháu có nghe bác nói đến số tiền bà mập, chắc đã tới hạn trả ? cháu muốn giúp bác.

Ngọc Huyền bậm môi :

- Tôi thật cảm ơn tấm lòng của anh nhưng vay của anh để trả

cho bà Ba thì tôi vẫn là vay, thà nợ đâu nợ một chỗ cho xong.

Khoa điềm đạm :

- Một triệu đồng đối với anh không lớn. Nếu em và bác không nhận thì coi như anh cho em mượn, lúc nào có trả anh cũng được, và tiền của anh không có tiền lời. Bác ạ, cháu muốn bác dứt hẳn nợ bà mập kia. Để hoài, lời vẫn phải trả mà họ vẫn bị xài xể mình.

Bà Hân ngõ ngàng :

- Cậu cho tôi mượn thật ? Không lấy lời ?

Bà Hân xúc động :

- Tôi sợ mình trở thành người lợi dụng lòng tốt của cậu. Bia miệng tiếng đòi, túi nhục lắm cậu ạ.

Ngọc huyền cũng nói :

- Nhận sự giúp đỡ của anh, thà tôi nhận lời bà Ba, bỏ nghề giặt đồ thuê, làm chủ một gian hàng có lẽ tốt hơn.

Khoa nhú mày :

- Bà Ba muốn giúp vốn cho bác sao. Bác hai ?

Bà Hân chậm rãi kể cho Khoa nghe chuyện bà Ba vừa đề nghị. Bởi trong thâm tâm bà vẫn nghĩ Khoa rất tốt. cậu ta không có ý lợi dụng gia đình bà. nghèo như bà có cái gì để kiếm chát chứ ?

Khoa chậm rãi :

- Cháu xin lỗi đã xen vào chuyện gia đình bác. Thật ra những người làm nghề cho vay nặng lãi, đã từng đánh chửi mình.

Họ không bao giờ chịu nhè đồng tiền của họ cho ai, mà họ không tính tới lợi nhuận đâu.

Ngọc huyền đánh đá :

- Vậy anh nhất định cũng như họ.

Khoa lắc đầu :

- Tôi hoàn toàn xuất phát từ tấm chân tình, thấy mẹ đau ốm nên muốn giúp. Một triệu đồng, mẹ em mỗi ngày trả lãi tới 20 ngàn đồng. làm bao nhiêu nuôi bà ta hết, rồi cuộc bác và em ăn gạo hôi, nước mắm gắt. Tôi muốn bác và em không muốn lo toan nợ nần, làm ra tiền sẽ dễ tích góp hơn.

- Nhưng nhà tôi nghèo mạt rệp, có gì để người ta lợi dụng ?

Khoa điềm tĩnh :

- Nhà em thì không ? Nhưng họ đang ngấm vào em đấy.

Ngọc Huyền trợn mắt :

- Nhắm vào tôi ? Anh nói càng khó nghe lọt lỗ tai.

Bà Hân thì hỏi :

- Cháu nói vậy là sao ?

Khoa trầm giọng :

- Chả lẽ bác không nhận ra Ngọc Huyền rất đẹp ? Hôm ấy cháu thấy ánh mắt mẹ con bà mập nhìn Ngọc Huyền chăm chăm. Ánh mắt ấy không báo hiệu điều gì tốt đẹp cả. Cháu sợ bà ta đang bày binh bố trận, để tìm cơ hội hại Ngọc Huyền.

Nghe Khoa nói, bà Hân toát mồ hôi. Bà nhớ lại thái độ của bà

Ba. Quả thật ở người đàn bà này, độc ác không thể lường.

Bà Hân chép miệng :

- Không ngờ cháu sâu sắc đến vậy. Bà Ba có nói với bác, thằng con trai bà ấy thích Ngọc Huyền.

Ngọc Huyền bật dậy :

- Mẹ ! Thứ đàn ông con trai yếu ớt như con bà Ba, cho con không cả gia tài, con cũng không thèm đâu. Mẹ làm ơn đừng để bà ta tới đây nói tới chuyện đó nữa. Ghê chết được.

Bà Hân rầu rĩ :

- Con quên, chúng ta còn nợ bà sao ?

Khoa đặt sấp tiền vào tay bà Hân, anh chân tình :

- Bác hãy nhận sự giúp đỡ của cháu. Chấm dứt sự tới lui của bà mập ấy. Khi nào bác có, cháu xin lại.

Bà Hân ghen ngào :

- Thôi thì, cậu có lòng giúp, tôi xin nhận. Đúng là tôi không thể quan hệ với họ nữa. Nhưng cậu phải hứa sẽ nhận lại khi tôi trả nhen.

Ngọc Huyền lẳng lẳng đứng lên. Cô nghe lòng buồn mênh mang. Chậm rãi, cô đi ra biển. Hình như mỗi lần cô buồn, cô đều ngồi tâm sự với biển. Biển quen cô chập chùng màu xanh của nước., chen trong ngàn ngọn núi đá lô nhô. Hạ Long không là Nha Trang tận cuối miền trung xa xôi. Sao cô vẫn thấy biển quê cô qua lời ca ngọt ngào của Lam Trường, thật gần gũi, thân thương : " Ngồi kề bên nhau, nhẹ nhàng ru em trong chiều Nha Trang. Mắt em dịu dàng, hoàng hôn đã vội

tắt, nụ hôn thắm nồng say, lối em đi phủ đầy cát vàng. Cuộc tình trôi xa, bỏ lại hoa rơi bên thềm. Đàn chim én bay buồn phiền. Biển trong nỗi buồn, khóc mòn mắt, nắng chiều phai. Nghe đàn chim hót ru biển khơi phôi phai mãi, gót chân em hồng in trong dấu trong tim. Chìm mãi sóng sâu, đại dương cuốn trôi đi.

Nỗi đau nào phủ kín con tim. Từng đợt sóng vỗ phiêu bạt nơi nắng gió. Từng đợt sóng vỗ phiêu bạt nắng gió bờ cát xa. Thấp sáng trong tim ngọn nến sáng lung linh. Em đợi bên anh, bình yên sẽ qua mau. Rồi tan biến cuốn sâu vào gió, và biển cát sẽ cạn khô.

Anh tìm em dưới biển trắng. Sao không hóa cơn mưa để gần em mãi !"

Một bàn tay thật nặng, đặt lên vai Ngọc Huyền. Nắm cát mịn trong tay cô rơi xuống. Ngọc Huyền chưa kịp nói, giọng đàn ông ấm nồng đã vang lên :

- Em có tâm sự à ? Phải vì chuyện của tôi không ?

Ngọc Huyền cắn môi, lắc nhẹ :

- Không ! Mà anh Khoa ra đây chi vậy ?

Khoa tủm tỉm :

- Để cùng em ngắm hoàng hôn trên biển. Biển trong em đang rất trắng phải không ?

Ngọc Huyền ngơ ngàng :

- Sao anh biết hay vậy ?

- Xạo nữa.

Khoa ngồi cuống bên Huyền, giọng nhẹ ầm :

- Huyền thích biển lắm hả ?

Ngọc Huyền chớp mắt :

- Nếu mai này phải xa nó, tôi không biết mình phải nhớ biển thế nào. Chắc là bằng nỗi nhớ mẹ tôi. Còn anh ?

Khoa điềm tĩnh :

- Tôi cũng thích biển, vì quê tôi ở Nha Trang.

Ngọc Huyền nhận xét :

- Anh có nói quá không ? Khi giọng nói của anh y chang Hà Nội gốc.

Khoa hóm hỉnh :

- Thế nào là Hà Nội gốc ?

Ngọc Huyền điềm nhiên :

- Tôi có vài lần lên Hà Nội dự thi. Nghe người ta nói, người gốc Hà Nội có giọng nói rất chuẩn, thanh và nhẹ, anh cũng như thế.

Khoa mỉm cười :

- Em quả là tinh mắt, thính tai. Mẹ tôi là con gái nội thành, hiện gia đình tôi vẫn còn một căn nhà cổ ở phố hàng bạc. Mẹ tôi vào Nam năm 54 và lấy ba tôi ở Nha trang.

ngọc Huyền gật đầu :

- Ra vậy. Tôi nghe kể ở mỗi tên phố Hà Nội là nơi chuyên làm

mặt hàng đó, như hàng thiếc, hàng buồm, phải không anh ?

- Chỉ đúng một nửa thôi. Như phố hàng bạc, quả là cả phố làm nghề thợ bạc, có những cửa hàng vàng bạc lớn, nhưng cũng có phố không hề làm như tên gọi. Sau này Ngọc Huyền lên Hà Nội học, sẽ có điều kiện tìm hiểu kỹ hơn.

Ngọc Huyền chột thở dài. Tiến thở dài của cô khiến Khoa chú ý. Trong ráng hoàng hôn tím, nửa khuôn mặt trông nghiêng của cô thật lung linh huyền ảo.

Khoa nhẹ hỏi :

- Ngọc Huyền ! Em buồn gì vậy ? Kể tôi nghe đi.

- Mai này tôi sẽ không đi học nữa dù tôi rất khát khao học mãi.

Khoa nóng nảy :

- Học giỏi như em sao lại không đi học ? Khát khao học lại không học là sao ?

- Đơn giản là mẹ tôi không đủ khả năng lo cho tôi. Người nghèo luôn chịu những thiệt thòi. Tôi có nhỏ bạn tên Thủy, ba nó là tổng giám đốc xí nghiệp ô tô vận tải của mỏ. Nhà giàu nhất thị xã này. Nhưng nó chẳng thích học bằng nhảy nhót. Ba mẹ nó luôn van nài nó đi học với vạn lần hứa hẹn quà cáp. Còn tôi, tôi khát khao được học hành thì lại không có khả năng.

Khoa đã hiểu phần nào, nổi lòng cô gái. Anh nhẹ giọng :

- Tôi nghe bác Hân nói, nếu em đậu đại học, nhất là ăn cháo mỗi ngày một bữa, bác cũng cho em học.

Ngọc Huyền khịt mũi :

- Tôi có nộp hồ sơ đâu mà thi.

Chợt Ngọc Huyền đứng lên :

- Tôi phải về.

Bước chân cô quần trong cát mịn. Khoa chậm rãi đi sau cô, chậm rãi nói :

- Không dự thi đại học, em sẽ làm gì hả Huyền ?

Ngọc Huyền buồn buồn :

- Tôi sẽ đi làm công nhân. Anh quên là thị xã này đang rất cần công nhân sao ?

- Nhưng em còn nhỏ quá.

- Ở bãi than bên Cẩm Phú, còn ối đứa nhỏ hơn tôi cả tuổi lẫn vóc dáng.

Hình như khi nói câu này, đôi mắt đen huyền đang mở to, nhìn xa vời vợi. Đôi mắt là tên của cô. Cát vẫn không ngừng quần bàn chân hai người. Khoa chợt khao khát mình được sống mãi ở mảnh đất này để mỗi ngày nhìn sông biển, mỗi ngày nhìn Ngọc Huyền đi trên cát biển trắng phau. Phải công nhận cô bé đẹp như một nàng công chúa ngủ quên trên hoang đảo xa khơi.

- Ngọc Huyền ới ời ời ! Ngọc Huyền ! Đi đâu mà nhà cửa vắng tanh như chùa bà đanh vậy nè. Huyền ời !

Đang vun lại những luống hoa sau vườn, Ngọc Huyền khẽ lắc đầu, nụ cười tươi nở trên môi. Cô đã nhận ra tiếng gọi của

nhỏ Minh Minh. Cần thận dựng cuộc vô góc hàng rào. Ngọc Huyền vội chạy vô nhà, bởi âm thanh loa thùng của nhỏ bạn mở hết công suất.

Ngọc Huyền trề môi, sau khi đã nguýt bạn một cái dài cả trăm mét :

- Cháy nhà hay mày bị cướp giật vậy Minh ? Mới sáng sớm đã ầm ầm đến điếc cả tai. Con gái chưa thấy người đã thấy tiếng, ế chết Minh ơi.

Minh Minh ré lên :

- Cái gì ? Mày trù ẻo tao ế đấy hả.

Miệng nói, Minh Minh ào vô thực lết Ngọc Huyền. tiếng là giỏi võ, nhưng kiểu tấn công "cọp cào" này của Minh Minh thật sự khiến Ngọc Huyền chết vì cười :

- Chúa ơi...đừng cù nữa...tao đứt ruột...Minh ơi.

- Cho mày chết luôn, chưa có một mảnh tình vắt vai mà dám trù tao "ế".

Ngọc Huyền khô sở :

- Tha cho tao đi. tao hứa không tái phạm. Nhột quá à.

Minh Minh nhìn Ngọc Huyền cong mình uốn lại như con rắn buồn cười. Cô phán đanh thép :

- Nói thì nhớ lời. Đừng nghĩ có võ là tao sợ đâu, kẻ nào mạnh tới đâu cũng có điểm yếu. Nhớ chưa ?

Ngọc Huyền nhăn mặt :

- Dạ nhớ.

Minh Minh cười ngặt nghẽo, cười đến mức quên luôn nhỏ bạn đang trợn mắt bồ câu đen nháy vẫn còn ngấn nước.

Ngọc Huyền đay đấy :

- Khoái lắm nhỉ ? Mà chơi ứ đẹp chút nào, lừa lúc người ta không để ý rồi cù nhột. Ai mà không nhột chứ. Thử cho tao thọc lét mày coi, lại không van trời khóc đất. ghét.

Minh Minh nhơn nhớn :

- Mày thật điêu khủng khiếp. Đừng có mơ ngủ giữa ban ngày mụ Oi. Tao đứng cho mày cù lét nè. Thử coi tao có van ra nước mắt không ?

Ngọc Huyền trợn mắt :

- Mày nói thiệt hả ? Người nào mà là người không nhột ? Không lẽ mày không có cảm giác ?

Minh Minh hất mặt :

- Cảm giác chết ngũn như con giun của mày, thật tình tao không hề có.

Ngọc Huyền chua ngoa :

- Chúa ơi ! Nếu đó là sự thật thì tội cho bạn con quá. Mà không nghe cô dạy, người có tính nhột là người có nhiều cảm xúc, đa sầu, đa cảm, yêu thương thù hận đều làm đau trái tim. Kẻ không chút cảm xúc như mày, trái tim không lẽ là đá lạnh. vậy thì mày ế sắc ế là chắc rồi. Còn cãi.

Minh Minh thần nhiên :

- Cũng được, có chồng như gông đeo cổ. tao đâu ngu tự trối

cuộc đời mình.

Ngọc Huyền ngồi bệt dưới bậc tam cấp gỗ, cô chậm rãi :

- Sáng sớm tìm tao chi vậy ?

Minh Minh chợt cười rạng rỡ :

- Tại mày đó, suýt chút nữa tao quên tiết. Mày đậu thủ khoa cao nhất trường với số điểm 59/60, cách xa nhỡ Hà Ly những 5 điểm.

Ngọc Huyền bàng hoàng :

- Mày không nói dối tao phải không ? Sao mày biết vậy ? Còn mày ?

Minh Minh hạ giọng :

- Tối qua tao với ba mẹ đến nhà thầy Nguyễn thăm mẹ thầy bệnh. gặp lúc thầy đi chấm thi về, thầy cả danh sách học sinh đã vào máy vi tính. Tao được 50 chục điểm. Không đến nổi tệ.

Ngọc Huyền bật khóc ngon lành. nhìn bạn khóc. Minh Minh đứng ngây ra, một lúc sau cô mới nhẹ nhàng đặt tay lên mắt Huyền, chậm lau nước mắt cho bạn.

- Mày sao vậy ? Đậu cao mà khóc ?

- Tao mừng quá. Không ngờ mình còn khả năng làm bài tốt như vậy.

- Bây giờ biết rồi, có cần đến lớp coi nữa không ?

Ngọc huyền ngậm ngùi :

- Tao... thôi khỏi đi há Minh. Đến trường tao sẽ khóc nhiều

nữa, vì nghĩ đến cuộc đời mình chẳng còn thêm những lần tin vui.

Minh Minh trầm giọng :

- Mà mày không đi học nữa thật hả ? Tao nghe thầy Nguyễn nói, tuy mày không nộp đơn thi đại học, nhưng vẫn được xét tuyển thẳng vào một trong ba trường đại học quốc gia. Ráng đi Huyền, bỏ học uống lăm.

Ngọc Huyền thở dài :

- Tao cũng tiếc lăm. Nhưng không thể để mẹ ta khổ mãi, 5 năm học chớ ngần ngừ gì.

- Nhưng...

Ngọc Huyền đắng ngắt :

- tao đã nhận của mọi người quá nhiều. Mẹ tao tình yêu thương, sự hi sinh trọn vẹn. Mày cho tao tình bạn và những tháng năm nhọc nhằn học tập, mày giúp tao cuốn vở, tháng học phí. Đã tới lúc tao không thể nhận được nữa.

Minh Minh dè dặt :

- Không đi học, mày sẽ làm gì ?

Ngọc Huyền chưa kịp trả lời thì ngoài ngõ, một chiếc hoanda dừng lại. Ngọc Huyền chau mày khi nhận ra những người khách không mời.

Minh Minh hỏi :

- Ai vậy Huyền ?

- Bà Ba chủ hụi ở chợ. Mày không biết đâu.

Vừa lúc người đàn bà xăm xăm đi vào.

Ngọc Huyền lễ phép :

- Cháu chào dì. Dì tới tìm mẹ cháu có việc gì không ạ ?

Bà Ba tươi cười:

- Là dì nghe thằng Hưng nói, hồi sáng này nó có coi bảng đăng danh sách học sinh thi đậu ở trường cháu. Nó bảo cháu đậu thủ khoa. Dì tới chúc mừng cháu. Không ngờ cháu học giỏi quá.

Ngọc Huyền khiêm tốn:

- Học tài thi phận mà dì. Có lẽ số cháu gặp may.

Lúc này Hưng mới tươi cười :

- Mẹ anh muốn giúp mẹ con em vốn để buôn bán. Huyền thấy sao ?

Ngọc Huyền điềm tĩnh :

- Chuyện này, tôi nhớ đã trả lời cho dì rồi. Tôi không có gian buôn bán nên không thể nhận sự giúp đỡ của dì.

Hưng hỏi tới :

- Không đi học, không buôn bán, vậy em sẽ làm gì ?

Ngọc Huyền cao giọng :

- Tôi làm gì đâu cần anh quan tâm, Cuộc sống này không thiếu việc cho người nghèo chúng tôi.

Hưng vẫn nói :

- Mẹ tôi muốn em đứng bán hàng quầy mỹ phẩm của bà, em sẽ không phải mưa nắng và tiền lương mẹ anh trả cho em là triệu rưỡi một tháng. Em chịu không ?

Ngọc Huyền lắc đầu :

- Tôi xin lỗi vì tôi không biết bán hàng.

Thái độ của cô như đuổi khách. Bà Ba giận lắm, vì thằng quý tử của mình, bà đã hạ cố quan tâm đến thứ nghèo mạt rệp này. Hừ, còn làm cao sang. Chờ coi.

Hưng kêu lên :

- Mẹ à, từ từ đã, chuyện gì cũng cần thời gian.

Bà Ba hét lên :

- Con ngu vừa thôi. Đời này hết con gái cho con lấy rồi chắc, thứ con hoang ấy, ham chi cho ô ế. Về ngay.

Ngọc Huyền tím ngắt :

- Bà ! Các người nghĩ có chút tiền của, rồi muốn hành hạ ai cũng được sao. Đi ngay cho khuất mắt tôi.

Bà Ba hầm hừ :

- Con ranh, ngọt không ưa, thích cay đắng. tao phải cho mày sáng mắt để biết trời cao đất rộng.

Minh Minh nãy giờ làm người lạ theo dõi thái độ của mẹ con bà Ba, thấy bà ta phách lối, cố hết lên :

- Cút đi ! Bạn tôi nó hiền với bà, chứ tôi thì không đâu. Các người xéo mau đi.

Nhìn chiếc xe mẹ con bà Ba đi xa, Ngọc Huyền bật khóc, Minh Minh vỗ vai bạn :

- Mà sao vậy ? Mắc chi rơi nước mắt vì hạng người không biết phải trái chứ, vô thay đồ, đi ăn với tao.

Nhưng cả hai chưa kịp đi, nhà lại có khách, Minh Minh thì thăm :

- Ai nữa vậy mà ?

Ngọc Huyền đáp gọn :

- Hàng xóm.

Khoa tươi cười :

- Chào hai cô bé. Đang định đi đâu phải không ?

Ngọc Huyền cần môi :

- Anh sang có chuyện gì à ? Mẹ tôi không có ở nhà.

Khoa chậm rãi :

- Tôi đi qua cổng trường, thấy người ta đang xem kết quả thi. Tò mò tôi ghé vô.

Anh chột trầm giọng :

- Xin chúc mừng Ngọc Huyền.

Minh Minh xen vô :

- Chúc mừng sông trôi sao ? ngọc Huyền đậu thủ khoa kia mà.

Ngọc Huyền gắt nhẹ :

- Minh Minh !

Khoa tươi cười :

- Minh Minh là bạn Huyền hả ?

Minh Minh ngạc nhiên :

- Sao anh biết tên tôi vậy ? Phải nhờ Huyền tọc mạch không ?

Ngọc Huyền bủi môi :

- Tao không rồi hơi nha mày.

Khoa bình thản :

- Tôi là hàng xóm của Ngọc Huyền, cô hay tới nhà Huyền, tất nhiên tôi phải biết cô thôi. Bây giờ tôi mời hai cô đi ăn nha.

Minh Minh cắt cớ :

- Vì chuyện gì ?

Khoa cười nhẹ :

- Tất nhiên ! Vì kết quả thi của hai cô bé rồi.

Ngọc Huyền lắc đầu :

- Tôi không đi đâu. Tôi nghĩ chúng ta đâu có gì gọi là thân, bắt anh bao ăn trong khi tụi tôi là thứ háo ăn.

Khoa nhẹ nhàng :

- Huyền từng nói thêm bạn bớt thù. Em đã coi tôi là bạn. thì việc tôi đãi em có gì là không được.

Minh Minh gật gù :

- Anh Khoa có thiện ý. mày chẳng nên từ chối. huyền ạ. Hai người cho tôi kết tình huynh muội với nha.

Dù không mấy vui vẻ, nhưng Ngọc Huyền biết mình không thể từ chối lòng tốt của Khoa.

Nơi Khoa đưa hai cô đến là một nhà hàng nằm trong khu du lịch. Hình như Khoa là khách quen của quán. Một quán ăn theo kiểu nhà hàng ở tây nguyên, bàn ăn được kê khuất bởi các chậu kiểng, khóm trúc, mai, mận đầu đây là biển. Khoa gọi thật nhiều món ăn : Cua hấp, lẩu thái, mực nhồi thịt chiên bơ, cá hấp cuốn bánh tráng, tôm lăn bột chiên, gà rô ti và một thố con nhỏ có tên gọi thật kêu sa là cơm chiên hoàng hậu.

Minh Minh cười :

- Hôm nào tao dẫn mày đi ăn cơm dương châu, cơm hến, cơm gà nha Huyền.

Ngọc Huyền cắn môi :

- Chi vậy ? Ăn vào rồi thèm mãi, không có được lần nữa mà ăn, tội bao tử tao lắm.

Minh Minh thản nhiên :

- Từ từ mày sẽ được nắm bắt trong tay. Người như mày không dễ bị đòi cho ăn hoài cơm rau hột vệt luộc đâu. Phải không anh Khoa.

Khoa cười cười :

- Đòi mà, ai biết được chữ ngờ.

Ngọc Huyền lâu lâu :

- Chữ nghĩa thì có.

Dứt lời cô chăm chú nhìn các món ăn, bối rối vì không phải biết ăn thế nào. Cô sợ quê mùa của mình làm trò cười cho thiên hạ nên phải Minh Minh động đũa trước.

Suốt bữa ăn, Minh Minh nói luôn miệng, cô luôn hỏi Khoa về công việc của anh, về gia đình, thậm chí cả bạn gái anh nữa. Ánh mắt Minh Minh dành cho Khoa vừa đầm ấm vừa long lanh rạng rỡ. Chẳng như Huyền cứ lặng lẽ cười, lặng lẽ đếm từng hạt cơm để nghĩ coi tại sao nó có tên hoàng hậu ! Dù sao cô cũng cảm ơn bữa cơm của Khoa. lần đầu tiên trong mười tám năm làm người, cô mới ăn những món ăn cao cấp thế này. Cô còn mỉm cười vu vơ khi phát hiện ra vẻ "thực như miêu" của nhỏ bạn nổi tiếng là háo ăn.

Lạ chúa ! Đúng thật nhờ Khoa một bên nên Minh Minh ăn nhẹ, uống nhẹ đúng kiểu con nhà nho giáo, khác hẳn kiểu ăn thường ngày "đánh nhanh rút gọn" của Minh Minh. Cô tự hỏi có phải vì Khoa không ? Nếu Minh Minh chịu Khoa. Ngọc Huyền liệu mình làm bà mai một phen !

Ngọc Huyền nộp đơn đi làm ngay sau đó. Một công ty xuất nhập khẩu than đã nhận cô vào làm hợp đồng thời gian thử thách sáu tháng. Cô được điều về nhà ăn, với chức năng kế toán tài vụ.

Nghe Ngọc Huyền nói sáng thứ hai tới sẽ đi làm. Minh Minh buồn muốn khóc, Minh Minh ầm ức :

- Vậy là mày nhất định bỏ tao ?

Ngọc Huyền cười nhẹ :

- Sao dùng từ nặng nề thế. lúc nào tao cũng chỉ có mày là bạn. Trừ khi mày thấy tao không xứng đáng.

Minh Minh hét nhỏ :

- Cái gì mà không xứng đáng ? coi chừng tao giết mày luôn à.

Ngọc Huyền bình thản :

- Nghĩ chơi luôn cũng được. Tao linh cảm rồi đây hai đứa cách xa nhau về học lực, công việc. Mày đã thấy đúng không, những kỹ sư, bác sĩ chẳng khi nào làm bạn với dân ngu công nhân.

Minh Minh gậm chân :

- Tao thề với lòng nhất định không thay đổi. Suốt đời tao chỉ có mày là bạn, dù sao tao cũng muốn mày đi học cùng tao. Tương lai của mày nhất định rạng rỡ. Mười tám năm mẹ mày lo cho mày được. Có lẽ nào thêm năm nữa để con thành tài, mẹ mày từ nan.

- Vấn đề bây giờ không phải là thời gian, mà là sức khỏe của mẹ tao đã kiệt quệ. Tao không thể ngồi học trong khi mẹ tao mỗi ôm từng thau đồ chất ngất.

Minh Minh cắn môi :

- Anh Khoa đã hứa chăm sóc mẹ giúp mày. Đi Hà Nội mày có thể dạy thêm kia mà. Mày bỏ học thực sự tao đau lòng lắm.

Ngọc Huyền cười buồn :

- Khoa nói với mày à ? Tao biết mày thương tao. Nhưng đừng vì tao mà ép Khoa làm chuyện bao đồng. Thật ra tụi mình đâu đã biết rõ gia đình Khoa ra sao ? Ý tao đã quyết, tao

không thay đổi nữa.

Bà Hân khóc ngất :

- Ngọc Huyền, hãy nghe lời mẹ, ráng đi con, mười hai năm mẹ chắc chịu cho con ăn học, con cam lòng vui cuộc đời ở cuộc sống công nhân vất vả này sao ? Nếu để con làm công nhân, mẹ đâu cần hao tâm, hao lực suốt bao năm ?

Ngọc Huyền cắn môi :

- Con không thể vì bản thân mình mà nhìn mẹ khổ nữa. Làm công nhân có gì không tốt hở mẹ ? Con muốn có tiền, muốn mẹ thôi gặt đồ thuê cho thiên hạ.

Bà Hân bậm môi :

- Nếu con nhất định, mẹ cũng không còn cách trách con nữa. Âu cũng là số kiếp của chúng ta không thoát khỏi đời cực khổ.

Buổi chiều Ngọc Huyền lại lang thang ra biển. Hai hôm nay cô không thấy Khoa. Nhìn qua nhà anh thì cửa đóng im ỉm. Chắc anh đã về nhà ở thành phố. Đang là mùa hè, nên biển vẫn nóng hầm hập vì nắng, Huyền ngồi bên mép nước, đùa với những ngọn sóng vỗ vào bờ. Sóng nghịch làm ướt quần áo cô, khuôn mặt cô bỗng chốc ướt nhè nước. Cô buâng khuâng nghĩ đến bạn bè, thầy cô, mai này bước chân cô đã tách rời mái trường. Buồn ghê nơi. Mẹ và Minh Minh nào ai biết nỗi buồn trong cô. Tại sao cô không được sinh ra trong gia đình khá giả ? Tại sao cô không có trọn vẹn mẹ cha ?

Khoa không hề biết quyết định chớp nhoáng của Ngọc Huyền. Mấy hôm nay mẹ anh kêu về để tuyên chỉ :

- Mẹ đã đi coi thầy. Mồng mười tháng sau là ngày tốt của con, con lo sửa soạn tới nhà Thảo Vy làm đám hỏi. Tháng sau cưới.

Khoa kêu lên :

- Mẹ ! Con không đồng ý.

Bà Khánh chau mày :

- Nói rõ coi nào ?

Khoa liếm môi:

- Con và Thảo Vy chỉ là bạn bè. Tính khí không hợp nhau. Con không yêu cô ấy, nên không thể lấy cô được.

Bà Khánh nhip nhip tay :

- Lý do nghe ra có vẻ hợp quá nhỉ. Không yêu con người ta. tại sao con cứ lập lờ ? Thảo Vy có gì không tốt chứ ? Để con bé chờ đợi ba bốn năm. Con không thấy mình có lỗi hay sao ? Mẹ đã nhất định rồi.

Khoa bật dậy :

- Thừa mẹ, lấy vợ là hạnh phúc cả đời con. Con nhất định không chôn đời mình trong một cuộc hôn nhân do cha mẹ đặt để.

Bà khánh giận dữ :

- Ba mẹ đặt để con hồi nào ? Con theo Thảo Vy, chiều chuộng nó mọi thứ. Như thế ba mẹ phải nhìn ở khía cạnh nào ? Con không yêu nó vậy con yêu ai ? Nói đi.

Khoa chợt nhớ đến Ngọc Huyền. Anh không lý giải được vì

sao anh lại nghĩ đến cô lúc này. Nhưng rõ ràng hình dáng cô, đang hiện rõ trong anh, không hề có Thảo Vy.

Bà Khánh thấy con trai im lặng, bà gằn gằn :

- Bao nhiêu năm nay mẹ để con tự do làm việc, chơi bời. Bây giờ là lúc con phải dừng chân. Giòng họ Lưu chỉ còn một mình con để nối dõi tông đường. Con không được quyền quên đi trách nhiệm với dòng họ. Mẹ cho con thời hạn một tháng, chỉ một tháng thôi, con phải đưa bạn gái con về ra mắt mẹ. Mẹ không tin con đẹp trai, giàu có như con mà lại mất tài tới mức không thể tìm cho mình một cô gái. Sau ba mươi ngày, mẹ nhất định cưới Thảo Vy cho con.

Khoa nhăn nhó :

- Mẹ à, năm nay con mới hai mươi sáu tuổi, sự nghiệp vừa bắt đầu. Mẹ nên cho con vài năm nữa đi.

Bà Khánh đành giọng :

- Gia đình và sự nghiệp là hai điều cần thiết nhất của người đàn ông. Con đã có sự nghiệp, nên phải có vợ. Người vợ một bên sẽ giúp con hạnh phúc, vui vẻ sau những giờ làm việc. gia đình ta giàu rồi, mẹ không cần con dâu giàu. Con tự chọn cho mình đi.

Dứt lời bà Khánh bỏ về phòng. Khoa ngao ngán ngồi thờ người trong phòng khách.

- Anh Hai. Chiều nay có đá banh, đội Thái Lan đá với Việt Nam, giành vé vào vòng loại Tiger cup. Anh Hai không coi hả ?

Thy Khanh nhỏ nhẹ lay vai anh. khoa làu bàu:

- Đang rầu thúi ruột, còn đầu óc nào mà coi cơ chứ. Mà sao em là con gái mà lại ghiền đá banh hả ?

Thy Khanh cười toe :

- Tại hồi hộp theo bước chân đội tuyển việtnam, chứ em có ghiền giống gì.

Thy Khanh hạ giọng :

- Mẫu hậu bảo anh lấy vợ hả ?

Khoa than vãn :

- Bắt cưới ngay tháng sau kìa. Anh chắc trốn quá.

Thy Khanh nheo mắt :

- Mấy hôm nay bà Vy bám mẹ suốt, cả em cũng được ăn theo quà cáp nữa. Mà anh hai không yêu Thủy Vy sao

- Nếu yêu anh đâu phải khổ thế này.

Thy Khanh chép miệng :

Thực ra trong nhà này chỉ có mẹ ung Thảo Vy thôi, mẹ biết ba không thích chỉ, nên lúc nhân lúc ba qua Mỹ thăm nội, mẹ nhất định thuyết về bên đó. Bà Vy yêu đương lem nhem lắm, chắc gì còn trong trắng nữa. tại mẹ bị sự giã tạo của bà Vy đánh lừa.

Khoa giận dữ :

- Anh nhất định không nghe lời mẹ. Thà chết !

Thy Khanh nhăn mặt :

- Đừng có suy nghĩ bậy nghe anh Hai. Đàn ông đại trượng phu có đầu liều mình vì một chuyện không đáng. Hồi nãy mẹ cho anh thời hạn gì vậy ?

Khoa ngán ngẫm :

- Mẹ bảo anh dẫn bạn gái về nếu anh còn người yêu, mẹ sẽ cưới cho anh, bất kể giàu nghèo. Mẹ khẳng khẳng bắt anh phải lấy vợ vào ngày đó. Sao khi không mẹ mê tín quá vậy ?

Thy Khanh nheo mắt :

- Vậy là dễ cho anh rồi. Anh yêu ai cứ đưa về ra mắt mẹ.

Khoa khỗ sở :

- Khỗ nỗi anh đã có ai đâu. Ừ mà anh đang để ý một người, mới để ý thôi chứ chưa tỏ tình gì hết thì biết người ta có chịu không ?

Thy Khanh ngăn ngại :

- Anh không xạo em chứ ? Người như anh mà không có người yêu sao ?

Khoa lâu bầu :

- Bộ cứ giàu hay đẹp trai là được con gái yêu à ? Hơn nữa anh chưa thấy ai làm anh rung động, trừ người ấy.

Thy Khanh dè dặt :

- Em đọc tiểu thuyết thấy người ta lấy vợ lấy chồng hờ dầy ra. Hay là anh cũng đóng kịch ?

- Là sao ?

- Thì anh nhờ ai đó giã làm bạn gái anh đưa về nhà cho mẹ gặp.

Khoa lắc đầu :

- Mẹ muốn anh cưới vợ, chứ đâu phải coi mặt bạn gái anh.

Thy Khanh cắn môi :

- Hay là anh...cứ mạo hiểm thuê một ai đó, cưới cũng được.

Khoa trợn mắt :

- Em có điên không ? Tự nhiên nhờ con gái người ta làm vợ mình. Như thế có khác "hôn nhân" không tình yêu đâu.

Thy Khanh xua tay :

- Anh này, chẳng chịu nghe cho rõ đã phản đối. Theo em, nếu anh không muốn có vợ lúc này, anh cứ tìm một ai đó, tất nhiên phải để coi, có học, cho họ một số tiền để họ để họ làm đám cưới giã với anh. Sau đó giường ai nấy ngủ. Cao tay lắm anh ở nhà một tháng chứ bao nhiêu. Anh trở ra ngoài ấy, mẹ nào biết. Một năm, hay nửa năm tùy thời cơ, tìm cách chia tay.

Khoa sáng mắt :

- Hay ! Công nhận nhỏ Út có đầu óc thông minh.

- Đừng vội mừng anh Hai ơi. Thời gian một tháng không nhiều đâu. Anh phải tìm được người làm vợ anh kìa. Con gái danh giá ngàn vàng đâu dễ đâu ai thất thông lọng vô cớ mình.

Khoa cười cười :

- Cám ơn em gái đã quân sự cho anh. Em chờ đi. Nhất định anh sẽ tìm được. Em nhớ không tiếc lộ nha Út.

Thy Khanh gạt đầu :

- Thấy anh râu rĩ buồn phiền, em thương anh đứt ruột. Phải bà Vy tử tế, thì em đâu dám xúi anh làm vậy. Em ngu gì cho mẹ biết để mẹ đánh em chết à.

Khoa như trút được gánh nặng ngàn cân dè vô tim. Ngay sáng hôm sau, anh trở ra Hạ Long.

Bà Hân cười cười, khi thấy Khoa xách một bọc đồ qua nhà :

- Khoa à, cháu đi đâu mấy bữa nay vậy ? Lại quà cáp nữa, con Huyền nó cần nhần đó. Ờ, sao thấy cháu có vẻ buồn vậy ? Gia đình cháu có chuyện à ?

Khoa cười gượng :

- Dạ không đâu bác. Cháu đi vội không kịp nhần bác trông chừng nhà giùm, Ngọc Huyền đâu rồi hả bác.

Bà hân thở dài :

- Còn đi đâu ngoài biển. Cả tuần nay nó thơ thẩn ngoài bãi biển. Chỉ là đi làm thôi, chiều về nhà. Vậy mà con bé làm như nó sẽ xa biển vậy.

Khoa thắc thỏm :

- Bác nói, Ngọc Huyền đi làm ? Bác đồng ý cho cô bé vào đời sớm vậy sao ?

- Bác hết cách rồi. Mọi khi chỉ cần nhìn nó không bao giờ dám để bác buồn. Bây giờ nó rần lòng quá.

Khoa lâm bẩm :

- Thôi rồi. Mình hết còn huy vọng.

Bà Hân nhú mày :

- Cháu nói cái gì huy vọng hả Khoa ?

Khoa quyết định kể cho bà Hân nghe chuyện của mình.

Bà Hân chép miệng :

- Không ngờ mẹ cháu lại độc đoán như vậy. Chắc cô gái kia rất tốt.

Khoa buồn bã :

- Cháu luôn coi Thảo Vy như em gái. Gia đình cô ấy là chỗ làm ăn với gia đình cháu. Nhưng cháu không thể lấy cô ấy.

- Mẹ cháu cho cháu điều kiện. Cháu nên tận dụng cơ hội này đưa bạn gái về ra mắt mẹ cháu.

Khoa khổ sở :

- Cháu biết mẹ cháu nói thật. Khổ nỗi, cháu chưa có người yêu.

Bà Hân cười :

- Cháu thật khéo đùa. Người như cháu mà không có cô gái nào của riêng mình đúng là chuyện lạ đấy.

Khoa cố thu hết can đảm :

- Là cháu nói thật. Bác ạ, cháu có ý định muốn nhờ Ngọc Huyền một chuyện. Cháu sợ nói ra bác giận.

Bà Hân nhân từ :

- Sao bác lại giận người đã giúp mình chớ. Cháu nói bác nghe thử. Ngọc Huyền giúp cháu được điều gì ?

Khoa nói một hơi :

- Cháu định nhờ Huyền đóng giả người yêu của cháu.

Bà Hân chau mày :

- Giả làm người yêu thì không khó là mẹ cháu làm đám cưới thì sao ?

Khoa cúi đầu :

- Bởi cháu biết chắc chắn, mẹ cháu sẽ chấp nhận Ngọc Huyền. Cháu muốn cô ấy nhận nơi cháu một hợp đồng làm vợ cháu một thời gian.

Bà Hân nhăn mặt :

- Chuyện này bác không thể giúp cháu được, danh dự một đời con gái, đâu có nghèo, bác cũng mong con bác được hạnh phúc, một lần xe hoa thôi. Đám cưới, làm vợ....ôi cháu thông cảm, bác không dám liều đâu.

Khoa điềm tĩnh :

- Cháu hứa sẽ giữ trọn đạo lý, lời thề với bác, trước mặt gia đình cháu phải đóng kịch một chút thôi. Khi có hai đứa, cháu không làm điều thất hứa với Huyền đâu. Cháu xin lỗi khi phải nói câu này có thể khiến bác giận. Song cháu phải nói. Cháu cho sửa lại căn nhà của bác. Cho cô bé một ít tiền để cô bé tiếp tục đi học.

Bà Hân chắc lười :

- Chuyện tiền bạc, không lớn. Cho rằng Ngọc Huyền có làm đám cưới, thì sau này cháu làm sao trả tự do cho nó ?

Khoa mừng rỡ :

- Bác nói vậy là bác đã bằng lòng. Cháu hứa sau ba tháng, tự cháu có cách ly dị trong danh dự của Ngọc Huyền.

Vừa lúc Ngọc Huyền về tới. Ánh mắt cô sáng lên khi thấy Khoa. Cũng thật nhanh, tia mắt ấy biến mất, chỉ còn đôi mắt đen thăm thẳm nhìn Khoa :

- Anh Khoa về cưới vợ hả ? Qùa em đâu ?

Khoa bất ngờ trước vẻ vui tươi của Ngọc Huyền. Anh kêu lên :

- Cưới vợ gì mà chỉ có ba bốn ngày. Ngọc Huyền đi ra biển về hả ?

Ngọc Huyền gật đầu :

- Chẳng biết mai này em không được mỗi chiều ngắm biển giữa hoàng hôn nữa, em sẽ thế nào. Chứ bây giờ không ra biển, đề về em ngủ không an giấc.

- Nghe bác nói tuần tới em đi làm hả Huyền ?

Ngọc Huyền cắn môi :

- Em không còn cách chọn lựa.

Khoa chợt nói :

- Vậy là tôi còn huy vọng nhờ em rồi. Không lẽ tôi phải trở

thành đưa con bất hiếu ?

Ngọc Huyền quan tâm :

- Anh gặp chuyện buồn hả ? Huyền giúp được anh sao ?

Bà Hân chậm rãi :

- Chuyện là thế này, mẹ cậu Khoa muốn cậu lấy vợ.

Ngọc Huyền cong môi :

- Chuyện vui như vậy mà anh còn than thở. Em có trong danh sách mời không ?

Bà Hân nạt đùa :

- Huyền à, cậu Khoa không muốn lấy cô gái gia đình sắp đặt. Cũng không thể làm trái lời mẹ, vì mẹ cậu ấy có bệnh tim. Cậu Khoa muốn nhờ con làm cô dâu.

Ngọc Huyền hét to :

- Há ? Mẹ nói cái quái gì thế ? Tự nhiên nhờ con làm cô dâu. Anh Khoa không bị "man" chứ.

Khoa miễn cưỡng kể lại toàn bộ câu chuyện. Anh kể xong thì đứng lên :

- Thật ra thì tôi không hề có ý định lợi dụng em. Tại tôi bối rối quá. Tôi xin lỗi.

Ngọc Huyền ngồi chết lặng. Hình như tận đáy tim cô, tin cô cưới vợ khiến cô nhói đau. Tại sao cô lại như thế ? Tại sao mấy hôm nay không có Khoa một bên, cô như thấy biển mêng mông hơn ? Đó là gì ? Cô không tự trả lời được. Nhưng cô biết một điều, cô mãi mãi muốn Khoa ở cạnh cô, trò

chuyện cùng mẹ con cô. Minh Minh cũng rất thích Khoa. Sự thăm hỏi nồng nhiệt của Minh Minh về Khoa, khiến cô không vui. Bây giờ anh muốn cô làm vợ anh. Lạy chúa ! Cô có thể nói dối chúa hay sao ? Thật ra cô không phải không đau đớn, xót xa, khi quyết định thôi học. Bây giờ Khoa hứa cho Khoa một số tiền, còn sửa lại nhà cho mẹ con cô ? Có nên nhận lời không ? Cô vẫn muốn đi học nhất là muốn mẹ cô có mái nhà không mưa dột nắng xiên ? Chỉ giã thôi mà.

Suốt buổi tối hôm đó. Khoa trở về nhà với tâm trạng buồn, thì Ngọc Huyền cũng đấu tranh với chữ "tôi" của mình thật quyết liệt.

Trước khi ngủ, cô đã nói với mẹ :

- Con đồng ý làm đám cưới với anh Khoa.

Bà Hân sững sờ :

- huyền ! Con đừng trả ơn Khoa kiểu ấy, nguy hiểm lắm. Đàn ông tốt miệng thì nhiều. Nhưng cái tâm của họ, mẹ sợ lắm.

Ngọc Huyền tự tin :

- Mẹ ! Con nhất định thử sức mình, dù sao làm vợ giã cũng dễ chịu hơn đi làm, há mẹ !

Khoa mừng phát khóc, khi bà Hân nói cho anh hay, Ngọc Huyền đã đồng ý làm vợ anh với điều kiện đạo ai nấy giữ. Và Huyền chấp nhận mang tội trước chúa.

Dù mẹ anh nói sẵn sàng cho anh cưới cô gái mà anh yêu thương, bà không cần con dâu giàu, chỉ cần đức hạnh. khoa tin Ngọc Huyền thừa sự dịu dàng thùy mị của người con gái. Cô rất giỏi việc nấu nướng. Đó là điều mẹ anh thích nhất.

Dầu thố, Khoa cũng nhất định sửa sang cho mẹ con Huyền lại căn nhà. Để tránh miệng thiên hạ bàn tán, anh đưa tiền cho bà Hân đi mua vật liệu. Nhà bà Hân quay ra mặt biển nên không thể mở hàng quán. Khoa sang luôn một cửa hàng tạp hóa ngoài chợ để sau này để bà Hân có khoảng thu nhập riêng. Suốt thời gian Khoa sửa nhà, Ngọc Huyền ở luôn ngoài hàng tạp hóa.

- Bán cho tôi chai dầu ăn Trường An.

Ngọc Huyền đang lúi húi dọn dẹp vài món hàng cho gọn, nghe khách nói, cô vội lấy chai dầu đưa ra :

- Dì !... ủa ! Cô Tư.

Người đàn bà được Huyền gọi bằng cô Tư nhếch môi :

- Ngon há ! Phải ông nội giúp mẹ conmày không ? Làm nhà mới và có nguyên căn hàng này.

Ngọc Huyền cố kiềm con giận, cô lễ phép :

- Cô Tư đừng nghĩ oan cho nội. Có tới hai năm nay, cháu không gặp nội rồi. Cô Tư đi đâu xuống đây vậy ?

Bà Tư cười nhạt :

- Nội không cho ? Chả lẽ mày trúng số ?

Ngọc huyền điềm tĩnh :

- Dạ ! Ông trời thương mẹ con nghèo nên cho con trúng số. Con trúng tới hai tở lặn cô ơi, nên mới có tiền để xây nhà, cô à, hồi này nội có khỏe không cô ?

Bà Tư nanh nọc :

- Khỏe chán. Ông còn sống vài chục năm nữa, tiền ông cất khư khư thể nào mà cũng có trong di chúc.

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

- Cô à, bao nhiêu năm nay mẹ cháu giặt thuê, làm mướn nuôi cháu nên người. Nếu có của nội cho. Cháu cũng nhường lại cô thôi.

Có khách tới mua hàng, Ngọc Huyền quay về công việc của mình. Sự thờ ơ xen chút kính trọng của cô cháu gái khiến bà Tư giận dữ.

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ khi vãng khách :

- Cháu xin lỗi cô. Từ nhỏ, cháu đã không biết cha mình là ai ? Cháu luôn bị người ta gọi hai tiếng con hoang. Nếu không có chuyện ông nội bệnh nặng, chắc chắn mẹ cháu chưa cho cháu biết giòng họ mình. Cháu thật sự hụt hẫng khi nhìn ông bà, cô chú mình sống trong giàu sang tột bậc, còn cháu sống đời hạ cấp, nhục nhã. Cháu không khi nào nghĩ tới nguồn lợi của ông nội đâu.

Bà Tư bỏ ra về. Ánh mắt đen buồn loáng nước. Một gia đình có những con người độc ác, ích kỷ như thế, hèn gì mẹ cô không nuốt nhục vào lòng, không cho cô biết cội nguồn của mình là đâu. Bây giờ biết rồi, cô cũng đâu thấy mình hơn gì khi trước.

Minh Minh ào vào nhà Huyền, khi thợ đã nghỉ. Mẹ con Huyền che tạm tấm bạt để nghỉ, nên sự vội vã của Minh Minh sém làm đổ căn lều.

Minh Minh nắm vai Huyền lắc mạnh :

- Có thật mày lấy Khoa không ?

Ngọc Huyền nhăn mặt :

- Ồi chao, đau gãy vai tao rồi nè. Thật thì sao ? Mày buồn phải không ?

Minh Minh buồn buồn :

- Tất nhiên tao buồn rồi. Xa mày có mười ngày, tưởng khi về, mày đang làm công nhân. Ai ngờ mày quay một trăm tám. Mày yêu Khoa, sao còn nói làm mai cho tao ?

Ngọc Huyền hạ giọng :

- Nếu tao nói, tao lấy Khoa vì tiền, vì căn nhà này và những năm tháng được đi học. Mày tin không ?

Minh Minh kêu lên :

- Nghĩa là mày không yêu Khoa ?

Ngọc Huyền gật đầu. Cô không giấu bạn một điều gì. Nghe xong Minh Minh mãi bức rức :

- Lạy chúa, mày đã suy nghĩ kỹ chưa. Là đám cưới, có đầy đủ họ hàng, có cả căn phòng tân hôn nữa. Mày không sợ hả Huyền ?

Ngọc Huyền nhắm mắt :

- Tao chấp nhận, để có cơ hội cho mẹ tao thoát khổ. Và tao được đi học cùng mày. Chả lẽ mày không muốn có tao học chung ? Tao không sợ nếu như có sự đánh đổi.

Ồi trời, nó đã nói như vậy thì còn gì thuyết phục nữa ? Dù có chút tiếc nuối trong tim, Minh Minh vẫn không nghe buồn

giận Huyền. Khoa chưa đủ sức để thay thế tình bạn của Huyền trong cô.

Nhắc máy Thy Khanh hỏi :

- Alô ! Biệt thự Văn Khoa đây. Ai gọi vậy ?

Giọng Khoa vang lên :

- Là anh nè Khanh !

Thy Khanh reo lên :

- Anh Hai ! Mẹ đang nhắc anh đấy. Còn một tuần nữa là hết hạn. Sao em không nghe anh nói gì hết vậy n?

Khoa rên rỉ :

- Chắc không xong Khanh ơi !

Thy Khanh trề môi :

- Không ngờ anh trệ quá vậy. Hay để em nhờ bạn em nha.

Khoa dè dặt :

- Bạn em ? Nhỏ xíu à, chắc chắn mẹ sẽ chê con nít, không biết làm dâ con.

- Vậy thì thua. Coi như anh hết thời, tàn đời, nên phải cưới Thập Vy. Nói thiệt, em sao không thể thân thiện với Thảo Vy. Chẳng biết bả làm chị dâu, em sẽ thế nào nữa.

Khoa hét lên :

- Anh nói lấy Thảo Vy hồi nào hả ?

Thy Khanh nhăn nhó :

- Chết triệt anh đi. Hết muốn lũng màn nhĩ em Út nữa. Mà anh gọi cho em chi vậy ?

- Mẹ có nhà không ?

- Đi siêu thị với Thảo Vy rồi. Mẹ cũng kỳ, chưa đến đầu đến đũa đã nhận quà Thảo Vy rần rần. Anh nhắn mẹ chuyện gì, nói em sẽ nhắn lại.

Khoa chậm rãi :

- Ba ngày nữa anh sẽ đưa người ta về. Em nhắn mẹ giùm anh.

Thy Khanh hạ giọng :

- Người ta yêu anh không ? Hay đóng kịch ?

Khoa lơ lửng :

- Khi gặp em đoán coi nha.

Thy Khanh cười dòn :

- Mặc kệ người ta là thật hay giả của anh. Anh nhớ phải có quà hậu tạ em nha.

- Con nhỏ này còn nhỏ xíu mà đã biết ăn hối lộ. Sau này ai dám giao sự nghiệp cho em.

Thy Khanh cười cười :

- Mai sau còn ở phía trước xa mù anh Hai ơi. Em chỉ biết hiện tại.

Khoa cười to :

- Anh Hai tuyệt vời. Anh Hai nhất định việc thành như ý.

- Anh Hai không thích ăn bánh ngọt quá đâu. Thôi nha !

Thy Khanh kêu lên :

- Khoan đã. Người ta thế nào ? Có đen không ?

Khoa cười lớn :

- Tò mò quá. Mọi bí mật sẽ được Út đột phá sau ba ngày nữa. Bất ngờ mới hay, nhỏ oi.

Khoa cúp máy mà không cần sự ầm ức của Thy Khanh.

- Ủa ! Khanh ! không đi chơi sao ngồi bí xị một đồng vậy con gái.

Bà Khanh cười cười.

Thy Khanh ngơ ngác :

- Thy Khanh liếc Thấy Thảo vy đi sau mẹ, cô vội đứng lên ôm vai bà Khanh :

- Đố mẹ biết vì sao đấy ?

Bà Khanh ngơ ngác :

- Vì sao điều gì ?

- Chúc oi, chớ không phải mẹ vừa nói mặt mày con bí xị hay sao ?

Bà Khanh bật cười :

- Chắc lại giận bạn con phải không ?

Thy Khanh cong môi :

- Là anh Hai chộc giận con.

Bà Khanh nhìn quanh :

- Anh con về à ? Nó đâu rồi ? Vô đây đi Vy ! Chiếc cà vạt cháu chọn, bác nghĩ thằng Khao nhất định thích. Khanh lên kêu anh Hai, xuống mẹ biểu.

Thy Khanh cười cười :

- Ảnh về hồi nào đâu mà mẹ hỏi ?

- Chứ con vừa nói ?

Thy Khanh cong môi :

- Ảnh gọi điện về, báo tin ba ngày nữa sẽ dẫn bạn gái về ra mắt mẹ. Con tức ảnh vì hỏi đẹp hay xấu, ảnh không chịu nói.

Bà Khanh chau mày :

- Con không đùa mẹ chứ ?

Thy Khanh le lưỡi :

- Con mà dám ! Mẹ này, nếu bạn gái anh Hai nghèo, mẹ vẫn cho ảnh cưới phải không ?

Thảo Vy bật dậy :

- Thừa bác cháu về.

Bà Khánh kêu nhỏ :

- Bình tỉnh đã Vy. Cháu sao dễ bỏ cuộc quá vậy. Lời bác hứa, bác không thay đổi kia mà.

Thảo Vy cắn môi :

- Cháu nghĩ anh Khoa đã không chọn cháu. Thôi thì...

Bà Khánh chặn lời cô :

- Ta chọn cháu, được chưa. Nói là vậy nhưng ta đâu có thể ngồi sui với một người nghèo. Chuyện đâu còn đó, cháu đừng có lo lắng như thế.

Thy Khanh mỉm môi :

- Mẹ ! mẹ nói thế là sao ?

Bà Khanh gạt ngang :

- Con còn nhỏ, đừng xen vô chuyện người lớn.

Thy Khanh ầm ức :

- Không con lớn rồi, năm nay con đã vào đại học, con hiểu rõ nhân tình thế thái. Mẹ hứa với anh Hai, dẫu gia đình bạn gái anh có nghèo, mẹ vẫn đồng ý. Anh Hai con không thể lấy Thảo Vy. Chị ấy không xứng đáng với sự ưu ái của mẹ.

Thảo Vy tái mặt :

- thy Khanh, chị đã có lỗi gì với em ? Chị luôn quý mến em. Tại sao em lại cư xử với chị như vậy ? Em thật quá đáng.

Bà Khánh cũng giận dữ :

- Khanh ! Con học đâu thói ăn nói mất dạy với Thảo Vy thế hả ? Mẹ cấm con nghe chưa.

Thy Khanh phẫn nộ :

- Chị có thể qua mặt mẹ tôi. Còn tôi thì không bao giờ, chị nghĩ tôi không biết chị chơi bời như thế nào sao ? Con gái suốt ngày mê chơi, mê nhảy hơn học hành. Tôi nói thiệt, nếu không may mẹ tôi nhận chị làm dâu, chị cũng không bao giờ có hạnh phúc đâu.

Cô cắn môi, nén tiếng khóc :

- Mẹ đánh con, con nhất định đứng im để mẹ đánh. Con chỉ nói sự thật về Thảo Vy. Tin hay không tùy ở mẹ. Con chỉ xin mẹ giữ lời hứa với anh Hai con.

Thảo Vy ôm mặt chạy nhanh ra cửa, mặc cho bà Khánh hốt hoảng gọi, cô cũng không quay lại.

Bà Khánh bực bội quát Khanh :

- Con thật quá đáng. Phép lịch sự con để đâu hả. Dù gì Thảo Vy cũng là chỗ thân thiết với chúng ta bao năm nay. Thảo Vy xinh đẹp, giỏi giang trong kinh doanh, con nhà giàu, nó chơi bời một chút đã sao? Mẹ còn quan hệ làm ăn với ba mẹ Thảo Vy nữa. Thật là con với cái. Yêu với đương.

Thy Khanh điềm tỉnh :

- Có thật mẹ cho con tự do đi nhảy, đi chơi với lũ bạn ngoài xã hội không ? Nhà giàu gấp mấy lần nhà Thảo Vy, sao mẹ không dám thả lỏng con ? Con xin lỗi, thà nói thật khỏi mất lòng. Thảo Vy thành con dâu mẹ, không chừng ba bảy hai mươi mốt ngày mẹ lên con đau tim mà chết ấy. Mẹ cần, hôm nào con dẫn đi, mẹ nhìn thấy sự thật của chị ta, con dám cá mẹ sẽ khen con đấy.

Bà Khánh hoang mang :

- Sao con lên án con vy dữ vậy ? Mẹ thấy nó cư xử đẹp với con lắm mà. Thật ra Thảo Vy là thế nào ?

Thy Khánh chậm rãi :

- Anh Hai con không biết sự chơi bời của Thảo Vy. Tại con có nhỏ bạn, nhỏ Hồng Mai, mẹ chắc nhớ nó. Nhà nó có hai vũ trường lớn ở thành phố này. Thảo Vy là khách quen của Vũ trường "Đêm màu hồng ". Biết Thảo Vy có quan hệ thân thiết với con, Hồng Mai đã cho con thấy rõ chân tướng của Thảo vy. Con sợ rằng cô ta đã thất hân nữa kìa.

Bà Khánh thân thờ :

- Đúng là mẹ không thể tin. Nếu đó là lời người khác nói. Không ngờ bề ngoài ngoan hiền của nó, chỉ là giả dối. Khánh à, dù sao con cũng không nên nói thẳng như vậy.

Thy Khanh cười nhẹ :

- Con xin lỗi mẹ. Tại mẹ khẳng định chắc chắn quá. Con lo sợ cho hạnh phúc của anh Hai con, nên nói năng không giữ lời. Con hứa lần sau sẽ "uốn tắc đủ ba lần" mới nói.

Bà Khánh lừ mắt :

- Lẻo mép quá đi cô ơi. Cô chịu uốn lưỡi trước khi nói, chắc bà già này hết đau tim. Mà con biết mặt mũi bạn gái anh Hai con chưa ? Xinh xắn, hiền lành hay..

Thy Khanh bật cười :

- Chúa ơi, mẹ sao vậy ? Anh Hai ở tíu ngoài Hạ Long cùng với khu du lịch " Biển Trắng" gò đó của anh. Mẹ còn chưa ra. Thì con làm sao biết bạn anh là ai. Nhưng con tin là người anh Hai con chọn, nhất định phải tuyệt vời.

Bà Khánh nạt đùa :

- Ở đó mà tưởng tượng. Sợ rằng mai này con lại thành "Giặc bên ngô, không bằng bà cô bên chồng" đấy. Anh Hai con ra đó mới hơn hai tháng, tình yêu đâu lạ vậy.

Thy Khánh ôm vai mẹ, cười khì :

- Tình yêu sét đánh mà mẹ. Anh Hai con đâu còn ở tuổi bông bột, tính anh luôn cẩn thận, khینگ bạc, mẹ lo gì cho mệt. Con nhất định ủng hộ anh Hai, dù vợ anh xấu một chút cũng không sao. Xấu gổ hơn tốt nước sơn là được rồi.

Bà Khanh cũng cười :

- Cô gái nào đó thật có phước, chưa gì đã được con gái mẹ quý mến.

Hai mẹ con vẫn ngồi ở phòng khách nói chuyện thì bà Lam tới (Bà Lam là cô ruột của Thảo Vy, cũng là chị em bạn dẫu của bà Khanh, vai chị)

Bà Khanh vồn vã :

- Chị Ba, chị đi đâu giữa trưa nắng thế này ? Thy Khánh mau vô làm nước cho bác Ba con uống.

Bà Lam nhìn quanh :

- Thăng Khao đâu ?

Bà Khanh cười nhẹ :

- Cháu đang ở ngoài Hạ Long. Cha con nó nổi hứng lên đòi xây khu du lịch ngoài đó. Chị tìm em có việc gì không ?

Bà Lam hồ hững :

- Tôi nghe anh Ba thím kể chuyện này, chuyện làm ăn kinh doanh của cánh đàn ông tôi không quan tâm. Tôi muốn hỏi thím một việc.

Thy Khánh đặt hai ly nước cam trước mặt bà bác dâu và mẹ.
Cô lễ phép :

- Con mời bác, mời mẹ dùng nước.

Bà Khanh khoát tay :

- Con để đó, về phòng học bài đi.

Thy Khánh tròn mắt, mẹ cô có sao không nhỉ ? Đang mùa hè, biểu cô vào học bài. Liếc nhìn vẻ mặt bà bác dâu, Khánh đoán chắc một trăm chín mươi phần trăm, bà ta tới đây là vì Thảo Vy. Con nhỏ quý này luôn đưa nước mắt ra để vùi vỉnh bà cô ruột của nó cũng là bà bác dâu của Khánh.

Dù rất muốn hóng chuyện. Khánh vẫn cúi đầu bước đi, bởi ánh mắt nghiêm khắc của mẹ.

Đợi Thy Khánh lên khuất cầu thang, bà Khanh nhẹ hỏi :

- Chị muốn hỏi em chuyện gì ?

Chậm rãi uống từng ngụm nước cam ngọt mát. Bà Lam nhếch môi :

- Thảo Vy đã làm gì để mẹ con thím phải xài xể nó ? Nó về nhà tôi, cứ khóc miết, hỏi sao cũng không nói. Tôi nóng ruột đoán nó qua thím. Nên chạy sang hỏi cho rõ.

Bà Khanh bối rối :

_thảo Vy..nó đã nói gì với chị ?

- Nếu nó chịu mở miệng, tôi đất mất công qua thím. Phải thằng Khoa không ?

Kiểu nói chuyện bề trên, lấp lửng của bà Lam, khiến bà Khanh không mấy vui. Xưa nay bên nhà chồng, bà luôn cư xử đúng vai vế trong nhà nên không hề có chuyện xích mích mất lòng giữa mấy chị em dâu. Dù sao, bà Lam đã hỏi, bà cũng nói thẳng như lời Khánh nói.

Bà Khánh chép miệng :

- Thằng Khoa có nhà đâu mà khiến con Vy buồn. Nhưng là thế này. Xưa rày tôi thấy con Vy thân thiết với thằng Khoa. Nên cũng muốn hai đứa nên duyên phận. Chị biết tôi thương quý Thảo Vy thế nào. Tôi đã cùng con Vy đi coi thầy. Họ nói thằng Khoa phải cưới vợ vào tháng sau để được hạnh phúc viên mãn. Tôi gọi nó về và quyết định nó phải cùng tôi sang nhà anh Hai chị để làm đám cưới.

Bà thở dài :

- Ai dè tới lúc đó nó nói nó không yêu Thảo Vy, chỉ coi con bé như con Khanh.

Bà Lam tức tối :

- Nó là con thím chứ đâu phải là anh Hai Thím. Nghe nó nói thế rồi thím cũng bằng lòng ruồng bỏ Thảo Vy. Thím nghĩ tôi còn mặt mũi nào nhìn anh Hai tôi chứ ?

Bà Khánh giận lắm. Lời nói của bà Lam thật quá quắc. Bà phải kìm lắm mới không nổi giận.

Bà Khánh từ tốn :

- Thôi buổi này, chúng ta không thể ép đặt con cái. Em xin lỗi, như thằng Phú nhà chị đó. Anh Ba nghiêm khắc thế nào nói nó cũng không nghe, chơi bời quậy phá. Con trai còn dễ tha thứ, con gái mà tập tành nhảy nhót, đi chơi đêm, chị có chấp nhận được không ?

Bà Lam gằn giọng :

- Thật ra muốn ám chỉ cái quái gì vậy ? Thảo Vy cháu tôi, luôn là đứa con gái ngoan.

Bà Khánh điềm tĩnh :

- Có thể cả em và chị đều đánh giá về Thảo Vy như vậy. khổ nổi, sự thật thì không thể che giấu. Con Vy tối nào cũng tới vũ trường nhảy nhót. Chuyện này em mới biết đây thôi, song em nghĩ ba mẹ Thảo Vy ắc rành con bé. Chị Ba à, dù sao em cũng chỉ có một mình thằng Khoa người ta nó "cưới vợ xem tông" Em không thể chấp nhận một đứa con gái đêm đêm mở cổng đi chơi. Vũ trường bây giờ có trời biết, ngoài nhảy nhót ra, tụi nhỏ còn làm chuyện gì nữa.

Bà Lan giận dữ :

- Thím cho là con Vy hư hỏng à ?

Bà Khánh nhả nhận :

- Em đâu dám. Là em nói chung chung thôi. Em xin lỗi vì không thể giúp cháu Vy.

- Thật tức chết đi được. Thím khiến tôi không biết nói năng thế nào với anh chị tôi nữa. Khi nào thằng Khoa về.

Bà Khánh nhỏ giọng :

- Em không rõ lắm. Nhưng cũng không hơn một tháng đâu chị. Em coi thầy rồi. Cháu về, em sẽ nói cháu qua thăm anh chị.

Bà Lam cau mày :

- Tháng sau đám cưới à ?

- Dạ ! Đúng mồng mười.

Bà Lam hấp tấp :

- Rồi vợ Ở đâu ra cho nó cưới ?

Bà Khánh vui vẻ :

- Là do mình không quan tâm đến con cái, cứ thấy mỗi khi nó về, Thảo Vy luôn quẩn quít, nên nghĩ tụi nó thương nhau. Hóa ra thằng Khoa đã có người yêu rồi chị ạ.

Bà Lam nhếch môi :

- Con bé ấy là ai ? Gai thế nó ra sao, thím phải cẩn thận đó. Không rồi chê con vy lại vớ lầm một con dâu tham lam là tàn đời hết cả.

Bà Khánh lấp lửng :

- Vài hôm nữa, tụi nó về. Em nghĩ chị cũng nhận xét dùm em coi sao.

Bà Lam hậm hực :

- Tôi vẫn không cam lòng nhìn con Vy đau khổ.

Câu nói của bà Lam nhu cố ý đe dọa bà Khánh. Tiễn bà chị dâu ra về, bà Khánh còn mãi ở ghế đá dưới gốc cây hoa Ngọc

Lan.

Buổi trưa nắng gắt, hương ngọc lan tỏa nhẹ trong không gian như xua đi cảm giác nặng nề đang đè nặng lên nỗi lòng người mẹ. Nói gì thì nói, bà cũng không thể ép Khoa lấy một người vợ chỉ biết đam mê nhảy nhót. Bà quyết định để con trai chọn hạnh phúc cho nó. Sống nhờ, khổ chịu.

Nhờ vào sự nhạy cảm của mình, Khoa đã tạo cho mẹ con Ngọc Huyền một căn nhà khang trang. Anh còn giữ kẻ đến mức, suốt thời gian nhà xây cất, anh chỉ ghé chơi với tư cách hàng xóm. Miệng đời mà, có trời mới biết họ nói tốt hay xấu về mẹ con Huyền, khi gia đình anh ra đây. Bởi lẽ đó, người trong khu phố không ai biết gì. Họ nghĩ bà Hân trúng số.

Và mẹ anh, dẫu nói sẵn sàng nhận con dâu nghèo. Anh không hiểu mẹ mình thì ai hiểu bà nữa. Nói là vậy chứ bắt mẹ phải bước vào căn nhà lụp xụp, bùng cau trầu đi cưới vợ cho anh. Khoa đâu đành lòng. Dòng đời dâu chỉ là " Môn đăng hộ đối" Anh muốn mẹ không bị hụt hẫng về gai thế Ngọc Huyền.

Nhà nhỏ, thợ đông, chỉ trong vòng ba tuần. Không sang trọng nhưng cũng không xập xệ. Phòng bà Hân hay phòng Huyền đơn giản sao cũng được. Bởi mẹ anh cũng không vô đó. Khoa tìm mua cho bà Hân bộ salon cũ bằng gỗ đỏ, sau đó đánh vệt ni lại. Mẹ anh là người sành sỏi nên tốt nhất đừng khoe khoan của cải, bà sẽ biết tất tần tật. Chiếc ảnh thờ treo ảnh chúa Giesu, bên cạnh là bức tranh của mười hai vị thánh của đức chúa trời. Một tivi màu loại mười bảy inch, tuy cũ nhưng màn hình rất nét, vài bức màn cửa sổ bằng trúc, khiến phòng khách vừa giản dị vừa thanh nhã.

Bà Hân ngẹn ngào nói với Khoa :

- Bác không ngờ đời mình còn có ngày được ở trong căn nhà như thế này. Cháu tốt quá.

Khoa điềm đăm :

- Bác đã không ngại cho Ngọc Huyền giúp cháu. Thì bao nhiêu đây, cháu nghĩ vẫn không xứng đáng lòng ơn đâu.

Bà Hân lắc đầu :

- Để từ chối một người vợ, cháu phải bỏ ra khá nhiều tiền, cháu không tiếc sao ?

Khoa mỉm cười :

- Hơn đây nữa, cháu vẫn làm để tránh phải chôn đời trong cuộc hôn nhân địa ngục. Cháu sợ điều đó.

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

Có cần phải sửa sang nhà cửa. Lại còn tung tin là tiền mẹ em trúng số. Em nghĩ anh đang muốn đối phó với mẹ anh, phải không ? Và bác không đơn giản nhận con dâu nghèo ?

Khoa điềm tỉnh :

- Bác và em thông cảm. Cháu thật sự không muốn mẹ cháu coi thường bác, dù chỉ là " giả tạo một đám cưới" Hơn nữa, gia đình cháu thuộc loại danh giá ở Hà Nội. Cháu không muốn họ hụt hẫng. Dù sao, thế này vẫn tốt hơn.

Ngọc Huyền cao giọng :

- Tôi lại nghĩ anh hơi bốc đồng tâm bốc đó, anh nên nhớ tôi không đủ sức trả nợ cho anh đâu nha.

Khoa cười nhẹ :

- Em sẵn sàng mang cuộc đời em nhảy vào lửa để cứu anh thoát khỏi cuộc hôn nhân kia. Anh mang ơn em không hết, có đâu đời em chứ

.

Ngọc Huyền tò mò :

- Nghe anh nói, tôi nghĩ cô gái ấy chắc là xấu ?

Khoa cười nhẹ :

- Không ! Thảo Vy khá đẹp, gia thế lại giàu có.

Ngọc Huyền chép miệng :

- Một cô gái xinh đẹp giàu có, có sao anh lại sợ nhỉ ? Anh đúng là khó hiểu.

Khoa nhẹ lời :

- Tại trái tim tôi nó cứ lạnh như băng, chẳng chút rung động nào. Thử hỏi, tôi đâu thể sống cùng cô gái mình không yêu.

Ngọc Huyền thắc có :

- Thế tôi thì sao ? Không yêu, lại xa lạ, sao anh cưới ? E rằng mẹ anh không tin đó.

Khoa tự tin :

- Chỉ cần em khéo léo một chút, tôi đảm bảo, mẹ tôi sẽ mến em ngay. Làm đám cưới giả thôi, có gì mà không dám nhỉ ?

Ngọc Huyền im lặng. Cặp mắt đen xa vắng rũ buồn, mười

tám tuổi, tại sao cô không được nay mắn như bao người ? Cũng là đứa con gái mang họ Lý. Dòng họ giàu sang bậc nhất với hàng chục cửa bán hàng tạp hóa, mỹ phẩm và cả hàng điện tử ở thị xã này, vậy mà đứa con gái Lý Hoàng Ngọc Huyền lại phải sống khổ cực suốt mười tám năm làm người, bên một bà mẹ còn khá trẻ, suốt tháng năm quần quật với hàng chục tấm drap, hàng trăm bộ áo quần vấy máu từ bệnh viện đưa ra. Một giọt nước mắt rung rung trên bờ mi cong.

Mười tám năm, mẹ giấu kín cội nguồn, giấu luôn người cha bội bạc nhẩn tâm của cô. Phải ! Nếu cô không bị tai biến mạch máu tưởng chết, thì còn lâu cô mới biết cha mình là ai ? Và biết rồi thêm tủi nhục hơn. Nội chưa chết thì di chúc ấy vẫn là những giòng chữ vô tri trên giấy. Cô cháu gái duy nhất của dòng họ Lý Hoàng ấy, vẫn mỗi ngày lay lắt bên người mẹ Ốm đau.

Chẳng phải vì muốn vươn lên, muốn thay đổi số phận của mình, để cho nội, để cho các cô chú biết, dù không có họ, đứa cháu lạc loài này vẫn sống, vẫn vươn lên đó sao !

Qua ngày hôm sau. Ngọc Huyền theo Khoa về thành phố. Cảm giác lo lắng sợ hãi khiến cô muốn quay trở về. Nhưng rồi khuôn mặt vui vẻ của mẹ khi rung rung nhìn căn nhà xây do Khoa tặng. Cô lại thấy mình không được quyền quay đầu.

Khoa xiết nhẹ bàn tay cô. Anh nghe bàn tay Huyền lạnh ngắt.

- Sao vậy em ? Tay em lạnh ngắt vậy ?

Ngọc Huyền bối rối nhìn căn nhà lâu trước mặt :

- Tại em hồi hộp quá. Nhà anh đây phải không ?

Khoa đưa tay nhấn chuông. Tiếng reo của chuông cửa càng

khiến Huyền lo sợ vu vơ.

Khoa trều mến :

- Đừng căng thẳng như vậy. Mẹ anh không khó khăn lắm đâu. Dễ thương như em, nhất định mẹ em sẽ chịu mà.

- Chịu ? Chịu cái gì nhỉ ? Chịu cô làm một đứa con dâu ư ? Cô đâu có yêu Khoa, nên cũng đâu cần lắm. Thái độ của mẹ anh. Vì cuộc sống, tương lai của cô và mẹ, nên cô chấp nhận liều. Một chút ngoan hiền, sự dịu dàng, tháo vát của một cô gái siêng năng, nấu ăn khéo. Cô dư sức thừa điểm tám trên mười những gì trong mắt người đàn bà khó tính.

Vậy thì có gì đáng phải sợ chứ.

- Ôi ! Anh Hai về ! Chào chị !

Tiếng reo vui của một cô gái trẻ tuổi Ngọc Huyền vang lên thật ngọt, thật vui.

Ngọc Huyền khẽ mỉm cười, gạt đầu thay cho câu chào xã giao.

Khoa kéo tay cô bước qua cánh cổng bằng sắt, anh cười cười.

- Thy Khanh, em gái anh đó.

Còn Thy Khanh riu rít sờ chiếc giỏ nơi tay Huyền :

- Chị Ngọc Huyền, bạn anh chứ gì. Chị xinh hơn sự tưởng tượng của em nhiều. Anh Hai đúng là ác, có bạn gái xinh xắn thế này mà không chịu nói rõ, báo hại mấy ngày nay em tưởng tượng đủ kiểu.

Ngọc Huyền thấy dễ chịu và không còn lo lắng trước sự vui

vẻ của Thy Khanh, Huyền cười :

- Chắc Thy Khanh hình dung mình đẹp lắm hả. Bây giờ thất vọng vì mình "ẹ" quá, đúng không ?

Thy Khanh cười toe :

- Không dám đâu. Chị đẹp ác luôn, phen này mẹ không gặt đâu mới lạ.

Khoa mỉm cười :

- Mẹ có nhà không em ?

Thy Khanh tươi cười :

- Dù biết hôm nay anh Hai về. Mẹ vẫn không thể, không đi ăn đám giỗ bên nhà bác Ba.

- Ủa, nhà mình tháng này đâu có giỗ của ai chứ ?

Thy Khanh cười cười :

- Là bà nội của Thảo Vy. Chị Huyền à, để em đưa chị lên phòng, tắm rửa, nghỉ ngơi cho khỏe, rồi com nha. Mẹ đã sửa soạn phòng cho chị Ở tạm khi về đây.

Thy Khanh vui thật sự. Thái độ của cô không hề có chút kiêu sa, điệu dàng, như những đứa con nhà giàu mà Huyền biết.

Ngọc Huyền thở nhẹ. Coi như cửa ải " bà cô" này cũng rất dễ chịu, còn sự diện kiến mẫu hậu mới là điều đáng lo ngại.

Khoa nhẹ giọng :

- Em làm cho Ngọc Huyền ly nước đi Khanh, rồi hãy về phòng.

Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

- Em không khát đâu. Khanh dẫn mình đi rửa mặt một chút. Ngồi xe từ sáng tới giờ ngọt ngạt quá à.

Thy Khanh nheo mắt :

- Vậy thì anh Hai chịu khó lo cho mình đi. Để chị Huyền cho em.

Theo chân Thy Khanh lên lầu, Khanh mở cửa một căn phòng và cười :

- Tạm thời chị Ở đây. Chị vào coi có cần gì thêm không, để em lo.

Ngọc Huyền xúc động nhìn căn phòng xinh xắn, đầy đủ tiện nghi mà Khanh nói dành cho cô. Chỉ là khách vài ngày thôi mà mẹ Khoa đã sắm đầy đủ thế kia. Phải bà cũng mong có cô ? Hay là một sự khoe của gián tiếp ?

Thấy cô im lặng, Thy Khanh lo lắng :

- Chị à ! Phải căn phòng không đẹp lắm ?

Ngọc Huyền cười gượng :

- Khanh gọi mình bằng tên đi. Huyền nghĩ tụi mình bằng tuổi nhau mà. Căn phòng đẹp lắm, Huyền thật sự cảm động trước sự ưu ái của của bác. Căn phòng của Huyền ở quê "nghèo nàn" lắm thế mà Huyền đã coi sang trọng ghê đi.

Thy Khanh cười toe :

- Vậy thì em yên tâm rồi. Việc chị đề nghị, em không dám thay đổi đâu. Vì còn bao lâu nữa, chị sẽ là chị Hai em. Gọi từ

bây giờ cho quen chị ạ. Buồng tắm ở phía trong. Chị tắm cho khỏe, lát em kêu chị xuống ăn cơm.

Còn lại một mình trong căn phòng sang trọng. Căn phòng sang trọng. Ngọc Huyền cứ ngẩn ngơ mãi. Thái độ vui mừng, nồng nhiệt của Thy Khanh khiến cô thật bức rức như thấy mình thật xấu xa, lợi dụng và lừa dối tình cảm của gia đình Khoa. Vẫn biết tất cả là do Khoa đề nghị. Anh còn bí mật tiếc lộ với cô " Là nhỏ Khanh quân sư cho anh đấy" Chính vì lời thố lộ này, khiến cô thật khổ sở, bối rối trước Khanh.

- Ngọc Huyền ơi ! Em tắm chưa ?

Giọng Khoa thật ngọt ngào. Cô vội vã mở cửa. Vù thấy Khoa đang nhìn ngạc nhiên. Huyền dè dặt :

- Có gì không anh Khoa ?

Khoa dịu lời :

- Nãy giờ em chưa tắm à ? Phải lạ không ? Từ từ em sẽ quen thôi. Em tắm xong xuống ăn cơm nha.

Cuối cùng. Ngọc Huyền cũng tắm rửa xong. Nước mát khiến cô dễ chịu nhiều. Nó làm tan những mệt mỏi sau những giờ dẫn sóc trên xe.

Phòng ăn khá rộng. Khoa đang ngồi bên chiếc bàn tròn trái khảm màu xanh nhạt. Thấy cô và Khanh, Khoa rùn vai :

- Mau ngồi vào bàn đi, anh đói quá rồi.

Mâm cơm có đủ thịt vịt quay, chén tương cay, đĩa thịt bò xào rau cần, sườn ram chua ngọt, cá chim nấu khế chua và đĩa rau sống có xát những lát cà chua để bên trên.

Suốt bữa ăn. Ngọc Huyền luôn được Thy Khanh gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô, và cô nhỏ cũng tí lia đủ chuyện. Chết tiệt cái vai "chị dâu" Cô đang đeo mang, nếu không cô ngần ngại hòa theo Thy Khanh những chuyện trên trời dưới đất. Bữa cơm kết thúc trong không khí đầm ấm, vui vẻ.

Trở ra phòng khách, mấy anh em đang ngồi uống nước thì bà Khánh về tới. Sau câu chào vui của Khoa, Ngọc Huyền nhỏ nhẹ :

- Cháu chào bác !

Bà Khánh gật đầu :

- Cháu về chung với Khoa hả ?

Ngọc Huyền lễ phép :

- Dạ !

- Mẹ à, thời hạn mẹ cho con còn năm ngày nữa mới hết. Hôm nay con mạn phép mẹ, đưa bạn gái con về ra mắt mẹ, cô ấy tên Ngọc Huyền.

Thy Khanh rót cho bà Khánh ly trà nóng. Uống xong bà mới nhẹ lời hỏi Ngọc Huyền.

- Cháu là thứ mấy ?

Ngọc Huyền cười nhẹ :

- Dạ ! Cháu chỉ có một mình.

- Thế ba mẹ cháu còn đủ cả chứ ?

Ngọc Huyền cắn môi. Cô không nghe Khoa dặn điều này. Cô có nên nói thật không nhỉ ? Còn nói dối, mai một bà Khánh ra

đó, cô sẽ là đưa con gái đổi trả.

Khoa nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm, khích lệ, Ngọc Huyền nói nhỏ :

- Thừa bác, khi cháu lớn lên, cháu chỉ có mẹ. Điều đó làm cháu đau đớn vì bạn bè gọi là đưa con hoang. Nhưng cách đây bốn năm, cháu được biết ba cháu vì ham mê cờ bạc đã bỏ mẹ cháu sau khi cầm hết cửa nhà. Ông nội cháu giận ba, nên cũng bỏ mặc cháu. Bây giờ thì cháu đã có ông và các cô, các chú.

Bà Khánh hơi bất ngờ vì vẻ chân thật của Ngọc Huyền. Con bé xinh hơn hẳn Thảo Vy, ánh mắt đen luôn sáng long lanh. Con người có cặp mắt như vậy nhất định không già dối. Thằng Khoa cũng khéo chọn vợ đấy.

Bà Khánh lại từ tốn :

- Thế cháu có hận cha cháu không ?

Ngọc Huyền cắn môi :

- Thừa bác ! Từ nhỏ cháu đã sống bên mẹ, cháu không có khái niệm gì về ba mình, nên cháu không thể khẳng định là cháu thương hay ghét ông. Cháu tự nghĩ, không có ba mẹ thì không có cháu. Nếu mai một có gặp lại ba mình, cháu cũng tùy theo tình cảm của mẹ cháu, bác ạ.

- Cháu có hiếu lắm. Mẹ cháu ở nhà làm gì ? Và cháu còn đi học không ?

Sao mà giống hỏi cung tội phạm vậy trời. Một chút bất mãn thoáng qua mắt Huyền. Chỉ một chút thôi, cô đã nghĩ một điều đơn giản nhất : vì bà Khánh chưa biết cô là ai ? Bây giờ

muốn cưới cô cho Khoa, bà phải hỏi để biết về cô thôi.

Hơi mỉm cười, khi nhớ đến những gì Khoa làm cho mẹ con cô. Khoa thật tế nhị. Chứ không bây giờ cô chẳng biết nói sao về gia cảnh của mình. Gia đình Khoa giàu quá, tề tề cũng phải được như mẹ con cô hiện tại. Một bà mẹ sang trọng thế kia, đời nào chịu làm sui gia với bà mẹ giắt đồ mướn chứ ?

Vặn vặn những ngón tay, Ngọc Huyền vẫn dịu dàng :

- Cám ơn bác đã hỏi thăm. Mẹ cháu có một gian hàng nhỏ bán tạp hóa cũng đủ sống bác ạ. Cháu vừa thi xong lớp mười hai.

Thy Khanh reo lên :

- Ôi ! Vậy là em có bạn để học chung nữa rồi. Chị Huyền thi trường nào ?

Khoa từ tốn trả lời thay :

- Ngọc Huyền là học sinh toàn quốc đó Út. Được xét thẳng vô đại học.

Thy Khanh xuýt xoa :

- Không ngờ thật. Em là học sinh trường chuyên, vẫn còn lâu mới theo kịp chị. Tụi bạn em biết em có chị dâu học siêu thế, nhất định sẽ nể em.

Ngọc Huyền nóng bừng mặt, từ chị dâu mà Khanh nhắc trước mặt bà Khánh, khiến cô vừa ngượng vừa khó chịu.

Bà Khánh không giấu tình cảm của mình, bằng câu hỏi trìu mến :

- Thế, cháu muốn đi học nữa không ?

- Dạ ! Cháu...

Bà Khánh cười hiền :

- Khó nói lắm phải không ? khi cháu nhận lời làm vợ Khoa ? Nhưng ta không hẹp hòi đâu, nếu cháu thích sau đám cưới, cháu vẫn cứ đi học. Nhà đã có người làm, cháu còn nhỏ ở không cũng buồn lắm, đúng không ?

Ngọc Huyền hơi bất ngờ trước lời nói chân tình của bà Khánh. Được đi học sau ngày cưới thì quá tốt với cô rồi. Dù Khoa nói chỉ cần cô làm tốt vai trò "vợ" trong ba tháng. Rồi anh sẽ tìm cách trả tự do cho cô.

Tình hình này cũng không cần ly dị sớm nữa. Vừa mất danh dự, vừa day dứt vì mình đã lừa dối những người đã quý mến cô.

Thy Khanh reo lên :

- Ôi mẹ ! Mẹ tuyệt vời ghê đi. Thế là em được học chung với chị rồi.

Khoa nheo mắt :

- Chưa thi nha Út, đừng mừng vội, đừng ham có bạn đi ăn hàng chung.

Thy Khanh cong môi :

- Học trò, thì không ai ăn hàng chứ ? Còn em hả ? Đảm bảo đậu.

Bà Khánh không còn lo lắng về cô vợ tương lai của Khoa nữa. Gì chứ Ngọc Huyền chắc chắn hơn Thảo Vy rồi. Thật lòng bà cũng không thích mấy Thảo Vy, cũng tại bà chị dâu của bà

đốc vô dữ quá, thêm Thảo Vy cứ quẩn quít bên Khoa. Thanh thản với niềm vui vừa chợt thấy bên những đứa con, bà Khánh nhẹ đi về phòng riêng.

Loáng cái, Thy Khanh cũng biến mất tiêu. Còn lại Khoa và Ngọc Huyền nơi phòng khách. Khoa trầm ảm :

- Em lên phòng nghĩ cho khỏe, chiếu mát anh đưa em đi chơi.

Ngọc Huyền gật đầu :

- Em cũng đang buồn ngủ. Chiều, anh nhớ rủ Thy Khanh đi chung nha.

Chẳng ai lại thích có kẻ thứ ba xen trong cuộc vui của mình. Khoa muốn từ chối, nhưng nhớ đến những "giao ước" đã ký kết với cô. Khoa lặng lẽ gật đầu.

Cũng như thông báo của bà Khánh. Đám cưới sẽ được cử hành vào mùng mười như lời thầy coi tướng bói quẻ. Đám hỏi chỉ trước có một tuần. Ôn Khánh được điện báo cũng từ Mỹ về gấp.

Trước ngày đám hỏi, thấy mẹ cứ mãi dăm chiêu, nét mặt đầy băn khoăn một điều gì.

Ngọc Huyền nhẹ hỏi :

- Mẹ buồn phải không ? Khi mai này căn nhà còn mình mẹ ?

Bà Hân mỉm cười :

- Ôi con nhỏ này, tại sao mẹ phải buồn nhỉ. Con gái lớn phải lấy chồng. Chỉ ai vô phước mới làm bà cô già bên mẹ. Mẹ đang tự hỏi, với tấm chân tình của gia đình cậu Khoa, chúng ta có quá đáng không, khi lừa dối họ.

Ngọc Huyền xụ mắt :

- Chuyện này con hông biết đâu. Là mẹ và ông Khoa xui con chứ bộ.

Bà Hân trợn mắt :

- Trời đất, sao lại gọi Khoa là "ông" hả con gái. Thì mẹ cũng vì cậu ấy năn nỉ quá nên mới khuyên con. Mẹ đâu biết gia đình cậu ấy lại thương con thật.

- Bây giờ mẹ tính sao ? Hay là trả tất cả lại cho Khoa đi. Vẫn còn kíp đấy mẹ Oi.

Bà Hân lắc đầu :

- Một lời nói đã thốt ra, không để thay đổi đâu. Thôi thì cứ tùy cơ ứng biến. Được thì ở, khó quá thì con tự tháo gò ra. Không chừng đến trái tim con lại hết muốn chia tay với người ta nữa kìa.

Ngọc Huyền kêu lên :

- Mẹ ngạo con hoài. Mà mẹ Oi, việc con lấy chồng, phải thông báo cho nội không mẹ ?

Bà Hân trầm tư :

- Khi nội đã nhận con. Tức là đã tha thứ cho ba con và không còn ghét bỏ mẹ. Đã có một gia đình, chúng ta phải nói cho nội con và các cô, các chú biết thôi.

- Con phải qua đó hả mẹ ? Con không muốn gặp cô Tư chút nào.

Bà Hân Thở nặng :

- Chuyện hệ trọng của con, mẹ phải đích thân tới mời nội và cô, chú con. Mẹ chỉ ngại họ nghĩ mẹ tới nhờ vả.

Ngọc Huyền cau nhẹ môi :

- vậy thì mẹ đừng đi. Con dám chắc ai chứ cô Tư sẽ nghĩ chúng ta đến xin xỏ đấy.

Bà Hân cười gượng :

- Không được. Bất luận mọi người nghĩ thế nào, mẹ cũng phải tới, không thôi sau này cũng bị trách.

Vừa lúc Minh Minh chạy ủa vào gian hàng, đem theo một loạt âm thanh chói lói :

- Con khỉ kia, tính âm thầm lên xe hoa hay sao, mà sao không trình báo gì với tao hết vậy ?

Bà Hân đứng lên :

- Hai đứa vừa nói chuyện vừa bán hàng nghe chưa. Mẹ về nhà.

Chờ mẹ đi khuất. Ngọc Huyền mới chậm rãi :

- Chưa gì đã sợ mất phần. Tao có một con bạn giàu, ngu sao quên ?

Minh Minh chột nhìn đăm đăm vào mặt Huyền. Tia nhìn như lột từng mảng thịt của cô.

Ngọc Huyền cau mày :

- Mày sao vậy ? Tao nhớ mình vừa vừa rửa mặt bằng sữa rửa mặt Bioré nha mày, không có vết nhò đâu nhìn.

Minh Minh nằm dài xuống chiếc ghế xếp, giọng trầm buồn :

- Tao vẫn nghĩ, hôm ấy mày đùa tao thôi. Sau đó người ta nói mẹ mày trúng vé số, nên sửa sang nhà và mở gian hàng này. Bây giờ tao đã hiểu vì sao rồi. mày thật sự không sợ hả ?

Ngọc Huyền thở dài :

- Sợ chứ. Nhưng để có cơ hội gỡ mặt với đời. Tao nhắm mắt làm liều. Mày đừng buồn. Tao không hề yêu ông Khoa đâu. Nếu mày muốn tiếp cận Khoa sau này, mày có thể tới nhà tao mỗi ngày. tao hứa sẽ tạo điều kiện cho mày.

Minh Minh tư lự :

- Mày nói nghe đơn giản quá đấy. Tao nghĩ mày vô tư. Chúc anh Khoa thương mày đấy. Tao thấy...

Ngọc Huyền giả nảy :

- Đẹp ba cái vụ thấy của mày đi. Với tao chỉ là một hợp đồng màu hồng có giá trị kinh tế để giúp mẹ con tao thoát khổ. tao sẽ chia tay khi có điều kiện hợp lý nhất ?

Cả hai đang mỗi người một suy nghĩ thì có khách mua hàng :

- Cô bé ơi, ở đây có bán quà lưu niệm không ?

Minh Minh chau mày. Giọng nói nghe quen quá. Cô đứng lên nhìn ra, bốn mắt cùng nhau kính ngạc.

- Minh Minh !

- Thế Vinh ! Sao lại bất ngờ thế nhỉ.

Đang định đi ra, nghe Minh Minh gọi tên khách. Ngọc Huyền vội ngồi xích vô phía sau tủ. Cô chẳng thích gặp tên lớp

trưởng chút nào.

Thế Vinh vui vẻ :

- Minh Minh mà cũng thích làm bà chủ những món hàng lan nham này à ? Đúng là bất bở thật ?

Minh Minh thản nhiên :

- Tại sao lại không nhỉ ? ông kêu là hàng lam nham, chứ ông vẫn không thể tiểu chúng trong cuộc sống mỗi ngày đâu nha. Định mua quà tặng ai đây hả ?

Thế Vinh cười cười :

- Sinh nhật con nhỏ cháu. vinh tính mua cho nó chai sữa tắm. Nhưng không biết nó ưa loại nào ?

Minh Minh làm bộ cúi tìm, cô thì thào :

- Sao mà ? Bán loại nào ?

Ngọc Huyền cắn môi, cố nén cười :

- Sữa tắm con ngựa loại bốn mươi lăm ngày đồng, chai lớn nhất.

Thế Vinh ngơ ngác :

- Minh nói chuyện với ai vậy ?

Minh Minh cười cười :

- Bà chị họ của mình. Vinh à, mua cho cháu gái chai sữa tắm đi. loại mới nhất đó.

Thế Vinh gật đầu :

- Gói luôn gùm Vinh.

Chuyện gói quà thì Minh Minh chào thua. Cô nghe Huyền lâu lâu :

- Con khi chết tiệt. Có mỗi việc đơn giản thế cũng không biết.

Ngọc Huyền nhanh nhẹn gói chai sữa tắm cho Vinh. Xong xuôi, cô nhìn lên thì không thấy Minh Minh đâu nữa. Cực chẳng đã, Ngọc Huyền phải đứng lên :

- Xong rồi, Vinh ơi !

Đang quay lưng nhìn ra đường, Vinh nghe tiếng nói quen thật quen, bèn quay lại :

- Ủa ! Huyền !

Anh lắc đầu ngao ngán :

- Thì ra quầy hàng của Huyền. Nhỏ Minh đúng là sạo ke.

- Ê ! Người ta đi mua nước về cho uống, còn nói xấu nữa hả ?

Minh Minh dứ dứ bịt nước ngọt vào mắt Vinh, găm gừ.

Ngọc Huyền nhìn Minh Minh, lắc đầu, con nhỏ này mắt mũi để đâu không biết. Cả một tú nước ngọt đủ loại thế kia, không uống còn bày đặt đi mua.

Thế Vinh nhìn Huyền :

- Lâu ghê không gặp Huyền.

Ngọc Huyền nhay nha :

- Tại Vinh đi du lịch khắp nơi, thời gian đâu nữa mà nhớ bạn

bè.

- huyền trách Vinh à ?

Ngọc Huyền bật cười :

- Không có đâu. Khi Vinh chỉ là bạn đơn thuần, ra trường mấy ai dễ nhớ đến ai.

Thế Vinh trầm giọng :

- Ngọc Huyền lúc nào cũng cay cú với tôi sao ?

- Là do Vinh suy diễn à nha. Đừng để Huyền phải ghét bạn.

Thế Vinh cười cười :

- Con gái nói ghét là thương hả Huyền ?

Ngọc Huyền chau mày :

- Không biết. Tôi và Vinh học cùng nhau mấy năm. Tính nết nhau chúng ta đều biết rõ. Có cần phải ví von nữa không ?

Minh Minh giậm chân :

- Thôi đi, hai người sao ưa cãi đặng nhau quá. Ông chịu khó nhường Ngọc Huyền chút đi. Chứ vài hôm nữa nó đi xa rồi, ông chẳng còn có cơ hội nói chuyện đâu.

Ngọc Huyền lừ mắt :

- Minh Minh !

Minh Minh tỉnh bơ :

- Sao hả ? Thế Vinh không đáng cho mày gọi một tờ thiệp sao ?

Thế Vinh hấp tấp :

- Minh Minh nói rõ hơn được không ?
- Sao không ? Mồng mười tới này, Ngọc Huyền đám cưới ! Tiện gặp Vinh ở đây mời miệng Vinh đi không ? Đi cho vui nha.

Thế Vinh ngần ngợ :

- Thật như thế sao ? Huyền không học nữa à ?

Ngọc Huyền lúc này mới bình thản nói :

- Minh Minh nói thiệt đấy. Mai mốt tôi sẽ gởi thiệp mời tới Vinh. Tôi nghĩ lấy chồng là không có gì ghê gớm lắm. Và tôi vẫn được đi học.

Ngọc Huyền hơi lạ với mình, khi tự nhiên kể cho Vinh nghe một chút riêng tư của mình.

Cô cười nhẹ :

- Vinh sẽ đến chứ ?

Thế Vinh buồn buồn, ánh mắt như hắt hiu, hụt hẫng :

- tôi sẽ đến. Đến nhìn đàn ông nào có phước cưới được em ?

Minh Minh kêu lên :

- Ông không sao chứ ông Vinh. Cái gì mà có phước với không ? Làm như xưa giờ ông yêu thương nó vậy, mà ghen.

Ngọc Huyền khỏ sở nhìn Minh Minh múa mép. Thế Vinh lạng lẽ rút tờ năm chục ngàn đặt lên mặt tủ :

- Cho tôi gọi tiền.

Minh Minh chau mày :

- Ông về à ? Cho tôi quá giang được không ?

Ngọc Huyền kêu nhỏ :

Minh Minh, đừng phá Vinh nữa. Còn xe máy thì sao ? Vinh đừng giận Minh nhé. Tính nó ưa giỡn.

Thế Vinh cười gượng :

- Chào hai bạn. Táo hứa sẽ đến, nếu đó là đám cưới thật.

Dứt câu, Vinh đi nhanh khỏi quầy hàng.

Ngọc Huyền gắt nhẹ :

- Máy điên hả Minh ? Đang không chọc hần.

Minh Minh cong môi :

- Tao chỉ muốn thử xem nhận xét của tao chính xác bao nhiêu thôi. Máy thấy không ? Mặt hần chảy dài một dòng, khiến tao mắc cười.

- Máy lúc nào cũng đùa được.

- Chứ tao phải làm sao ? Khóc thì không có ai lau giùm nước mắt. đành phải cười để che đi nỗi buồn đang giậm nhậm trái tim tao. Mà thôi, đi thang thang với tao một chút đi.

Ngọc Huyền tròn mắt :

- Tự nhiên đi lang thang là sao ?

Minh Minh buồn buồn :

- Tao muốn ra biển với mày, đi nha !

Ngọc Huyền nhìn Minh Minh. Hình như mắt nó đỏ lên thì phải. Minh ơi đã nói là tao không có yêu Khoa đâu. tao nhất định sẽ tạo cơ hội cho mày kia mà. trái tim tao là đá, nó không bị ánh mắt Khoa nung chảy như mày đâu.

Khẽ gật đầu. Ngọc Huyền thu dọn gian hàng thật nhanh. Có đến tuần nay cô không ra biển. Nghe nói chỗ cô vẫn ngồi ấy, sau này Khoa sẽ cất một nhà hàng ở đấy. Bao giờ tới hãy hay. Họ đi bên nhau, bước chân trần trên cát. những bước chân mãi mãi là đường thẳng song song. Là nỗi buồn của Minh Minh, buồn mãi.

Cuối cùng thì mọi nghi lễ của một đám cưới cũng xong. Ngọc Huyền đã không đến nhà thờ làm lễ cưới, bởi Khoa không theo công giáo. Cô đành chịu làm đũa con chiên tội lỗi.

Ông nội cô có vẻ buồn, khi thấy cô không quan tâm tới đạo. Song ông cũng hiểu, ông đâu thể ép buộc đứa cháu gái của mình. Vì mười tám năm qua, ông có cho nó được cái gì ?

Nhìn đoàn xe mười chiếc sang trọng vượt hai trăm cây số đường đất về đây đón dâu. Ông Lý Hùng mới giật mình ngỡ ngàng. Cả giòng họ Lý cùng chung tâm trạng như ông. Để gỡ danh dự. Ông nội đã bắt chú Út ra cửa hàng vàng bạc, mua cho cô sợi dây chuyền 24k đúng một lạng.

Ông Lý Hùng cười gượng :

- Nội cho cháu làm quà cưới. Chúc cháu hạnh phúc trọn đời. Khi nào rảnh nhớ về thăm mẹ nha cháu.

Bây giờ cô đã ở khá xa nội, xa mẹ cô. Gia đình Khoa giàu có

nhất nhì Hà Thành này, nên tiệc cưới cũng kéo dài tới nửa ngày trời.

Bà Khánh không giấu hết niềm vui trong ánh mắt. Bà cười nhẹ bảo Khoa :

- Con đưa vợ về phòng đi. Hết đi xe lại tiệc tùng, lễ nghi, con bé mệt đừ rồi.

Khoa nghe lời mẹ, anh nhẹ dịu Huyền về phòng. Cả ngày nay, Ngọc Huyền đã nhập vai khá chuẩn, không chê được điểm gì. Nhất là trước mắt ba mẹ và bà con dòng họ của Khoa, cô tỏ ra rất dễ thương, hiền dịu.

Cửa phòng vừa khép lại, Ngọc Huyền đã vội rời tay Khoa. Cô than dài :

- Làm cô dâu mệt đứt hơi, cả ngày không có gì vô bụng, sao lắm người thích lấy chồng thế chứ.

Khoa bật cười :

- Để anh phụ tháo tóc cho. Lát nữa anh cho Huyền ăn bù há.

Ngọc Huyền lo lắng nhìn căn phòng cưới sang trọng, mắt cô chợt buồn, hàng mi cong trĩu nặng rung rung :

- Anh Khoa ! Rồi anh ngủ ở đâu ?

Khoa tủm tỉm :

- Trên giường chứ đâu.

- Anh nói thiệt hả ? Như vậy là vi phạm hợp đồng. Anh ngủ dưới đất đi, nếu, nếu không muốn ngày mai...

Khoa nhẹ giọng :

- Anh đùa đấy. Đừng có nói xui xẻo trong đêm tân hôn nha Huyền. Em tắm đi rồi hãy ăn một chút hãy ngủ. Anh ngủ ở ghế được không ?

Ngọc Huyền se sẽ gật đầu. Cô nhanh chóng vào phòng tắm. Ngõ ngàng nhìn phòng tắm sang trọng, để rồi phải nhếch môi xót xa.

- Giá như có một phép màu nhiệm làm nóng trái tim cô để cô mãi là vợ của Khoa? Mãi ở trong sự đầy đủ này ? Cũng là kiếp con người, sao kẻ quá dư thừa, sung sướng. Còn như cô, để có một mái nhà không đột nát, để bữa cơm của mẹ có chút cá, thịt, để bàn tay mẹ không bị xà bông ăn lở loét. Cô phải tự dối trái tim, làm cô dâu giả. Một đám cưới rình rang nhất thị xã vùng biển ? Bỏ cả gốc đạo gia đình, chỉ để lấy chút hư danh đây sao ?

Ngọc Huyền không đến nỗi "quê" lắm khi sử dụng vòi sen. Vì những thứ này cô đã từng xài qua ở nhà Minh Minh. trở ra phòng, cô thấy buồn ngủ kinh khủng. Quên đói, quên cả sự e dè, bởi mi mắt đã sụp xuống. ngọc Huyền trèo lên giường. Niệm hồng êm ái phút chốc đã đưa cô vào giấc ngủ.

Khoa ngán người với khay đồ ăn đang bốc khói. Cả ngày nay Ngọc Huyền không ăn miếng gì, ngoài uống nước. Nhịn đói ngủ, không biết có sao không nữa. Gọi cô dậy thì sợ mất giấc ngủ của cô. Lạ nhà, tâm trạng bất ổn cô sẽ không ngủ được.

Đ dẫn đo mãi, cuối cùng Khoa đành đặt khay đồ ăn xuống bàn. Anh trở xuống bếp tìm lồng bàn đem dậy lại. Cứ để đó, ngủ một giấc, biết đâu đói, cô sẽ dậy tìm đồ ăn.

Bằng lòng với suy nghĩ của mình, Khoa tới tủ lấy đồ Đi tắm.

Hôm nay anh cũng mệt rã rời. May mà anh không uống nhiều bia. Tắm xong, anh khẽ lấy chiếc gối qua ghế ngủ. Giấc ngủ đến nhanh và anh quên đêm tân hôn, chú rể nằm chèo queo trên ghế của mình.

Buổi sáng, Khoa còn ngủ, Ngọc Huyền đã dậy, thói quen bao năm nay của con gái nhà nghèo, dậy sớm quét dọn nhà cửa, tranh thủ phụ mẹ giặt thau đồ, rồi đi học.

- Chị Huyền ơi, dậy chưa ?

Đang chải đầu, Ngọc Huyền nghe tiếng Thy Khanh gọi, vội bước ra :

- Có gì không Khanh ? Gọi Huyền xuống làm điểm tâm hả ?

Thy Khanh liếc nhanh vào phòng, cô bật cười khi thấy anh trai ngủ ở ghế.

Ngọc huyền lo lắng, khi quên mất chuyện phải giấu.

Thy Khanh cười cười :

- Chị không phải đề phòng em, chuyện này là do Khanh bày vẽ cho anh Hai.

Ngọc Huyền trợn mắt :

- Khanh nói thật ?

Thy Khanh hạ giọng :

- Tại Khanh không ưa Thảo Vy, thấy mẹ ra quân lệnh cho anh Hai dữ quá, đành xúi anh làm liều. Côn nhận Huyền cũng gan ghê đi.

Ngọc Huyền cắn môi :

- Tất cả vì hoàn cảnh thôi, phải Thảo Vy là cô gái mặc đầm màu huyết dụ, hôm qua ngồi chung bàn với Khanh không ?

Thy Khanh gật đầu :

- Chị quan tâm đến bà Thảo Vy chi cho mệt. Mẹ coi vậy chớ sất lắm, bà đã quyết định chuyện gì, thì không ai thay đổi được. Nhà có người làm, Khanh rủ chị đánh cầu lông.

Ngọc Huyền vui vẻ :

- Chờ Huyền một chút, phải kêu anh Khoa sang giường ngủ, không thôi lỡ mẹ lên là chết tôi cả lũ.

Thy Khanh cười cười :

- Đừng gọi, em với chị khênh đại ảnh qua.

Khoa nặng kinh dị. Phải cố hết sức cả hai mới kéo được Khoa lên giường. Bị vằn như bó rau lật qua trở lại Khoa chẳng hay biết.

Thy Khanh cầm tay Ngọc Huyền chạy nhanh xuống lầu. Cô cười cười :

- Hồi nãy Khanh buồn cười quá. Cố ghê lắm mới nâng nổi đầu anh Hai. Coi ảnh vậy mà nặng khiếp.

Ngọc Huyền cũng cười. Cô yên tâm vì tính nết vui vẻ, thân tình của Thy Khanh.

Lâu ghê rồi, Huyền mới cầm lại cây vợt, những cú đánh đầu của cô thật uyển chuyển, nhẹ nhưng mạnh. Thy Khanh không ngờ "Chị Hai" của mình chơi cầu siêu vậy. Từ nay cô có bạn đánh cầu mỗi sáng rồi, không cần phải năn nỉ mẹ hay chị Tín

(chị bếp) chơi cùng nữa.

Bà Khánh đang ngồi ở phòng khách uống cà phê. Thấy mặt mũi hai cô gái đỏ bừng, mồ hôi rịn trên trán. Bà khẽ hỏi :

- Khanh à, con rũ chị Hai tập thể dục hả ? Sao không để chị ngủ thêm chút nữa, cả ngày qua Huyền nó bị quay đừ.

Thy Khanh lè lưỡi :

- Con thấy chị Hai dậy, nên mới rũ chỉ chơi cầu lông. Chị Hai đánh cầu hay lắm mẹ Oi..

Ngọc Huyền cắn nhẹ môi :

- Con chào mẹ. Mẹ ngủ ngon không ạ. Còn ba con ?

Bà Khánh tươi cười :

- Chưa đêm nào mẹ ngủ ngon như đêm qua. Ba con, ông còn nướng, chắc khi nào khét mới dậy nổi.

Thy Khanh cười ngất :

- Trời ạ, chưa gì mẹ đã "có mới nói cũ" nói xấu ba nha. Mẹ Oi, thế đêm qua mẹ có mơ thấy mình lên chức không mẹ ?

Ngọc Huyền nóng cả mặt. Cô thừa thông minh để hiểu, Thy Khanh trêu bà Khánh chuyện gì.

Bà Khánh nạt đùa :

- Ranh con, chỉ nói lung tung. Chị Hai con còn phải học cho xong, sau này mới đủ khả năng phụ anh con. Mẹ cho con đi học, con đồng ý không Huyền ?

Ngọc Huyền sững sờ. Cô thật sự không tin mình được ưu ái

như vậy ? Cô nhận lời lấy Khoa, cũng không ngoài mục đích có tiền để đi học. Chỉ cần năm đầu thôi. Rồi cô sẽ tìm việc làm. Cô đã nghe cô chủ nhiệm kể rất nhiều về những sinh viên vừa học vừa làm.

Vậy mà ! Ngọc Huyền rung rung :

- Mẹ ! Như thế có thiệt thòi cho mẹ không ? Cưới con dâu về, đã không phụ giúp được gì, mẹ còn phải tốn tiền cho con học.

Bà Khánh hiền hòa :

- Con chưa trả lời mẹ. Con muốn học tiếp không ?

Ngọc Huyền gật đầu :

- Các thầy cô nói, con được xét tuyển thẳng vào đại học. Hồi ấy con không dám làm hồ sơ, nên không biết thế nào nữa. Con rất muốn học.

Bà Khánh gật gù :

- Con muốn là được rồi. Mẹ có vài người quen làm ở bộ giáo dục và bên tuyển sinh đại học, để mẹ liên hệ với họ coi sao ?

Ngọc Huyền ứa nước mắt :

- Con cảm ơn mẹ !

Bà Khánh cười hiền :

- Không cần khách sáo như thế, chỉ cần con yêu thương chồng con, cố học cho giỏi là được.

Thy Khanh láu lỉnh :

- Thế mẹ không bắt chị Hai sinh cháu cho mẹ bằng hả ?

Bà Khánh cốc nhẹ lên đầu Khanh :

- Nhiều chuyện quá cô Út, chị Hai còn trẻ, vài năm nữa thì có sao. Bà mẹ còn khỏe để đợi các con trưởng thành kia mà. Thôi lên tắm rửa rồi kêu Khoa dậy, xuống ăn sáng nha Huyền.

Ngọc Huyền vẫn không thôi bỏ ngỡ trước quyết định của bà Khánh, quyết định của bà cũng đồng nghĩa với sự Ở lại của cô. Bốn năm, hay năm năm làm vợ mà không phải là vợ. Cô có mạo hiểm quá không ? Khi thời gian kéo dài. Thôi thì, chuyện gì đến sẽ đến. Cô cũng mến những người trong căn nhà này rồi.

Buổi chiều, Ngọc Huyền cùng Khoa và Thy Khanh đi ngắm phố phường, người ta nói. Hà Nội ba mươi sáu phố phường thật không ngoa. Phố nào cũng đông đúc và sầm uất. Nghe nói chính phủ có ý định giữ nguyên khu phố cũ, cổ xưa như văn miếu, hàng Buồm, hàng Cót, hàng Da. Lang thang đến mỗi như đôi chân, Thy Khanh kêu lên :

- Tìm chỗ nào uống nước đi anh Hai.

Khoa gật đầu. Anh dẫn hai chị em vào một quán cà phê máy lạnh. Ngọc Huyền rất khi vô quán, nhất là quán như chỉ dành cho đàn ông thế này, cô cúi đầu đi theo Thy Khanh.

- Ai da !

Ngọc Huyền lão đảo vì cú đập đầu quá mạnh. Chắc chắn có một cục u to tướng nằm chình ình giữa trán. Đang xoa xoa tay lên trán, Ngọc Huyền giật nảy mình vì tiếng la chói lói của một cô gái. Cô ta ngồi bệt dưới nền nhà, dùng chân đẩy chân Huyền ra.

- Ui da ! Gãy chân tôi.

Tiếng kêu của cô gái khiến nhiều người quay lại, trong đó có Khoa và Thy Khanh. Hai anh em đứng trên người, nhìn Huyền cô đang bối rối bên cô gái :

- Chị có sao không ? Tôi xin lỗi, tôi đã vô ý.

- Híc híc ! Muốn nát chân người ta rồi còn hỏi nữa. Cô gái bấu chặt vai Huyền la bai hải.

Ngọc huyền bối rối :

- Chị để tôi coi vết đau, cần thì tôi kêu xe cho chị đi bác sĩ.

Ngọc Huyền không hề nhìn thấy ánh mắt cố gái lóe lên vẻ căm ghét cô. Nên khi Huyền định dìu cô ta tới một chiếc ghế, đã bị cô ta xô ra, giọng hằn học :

- Thì ra ra mày. Con dâu quý của bà Hoàng Khánh. Gia đình họ luôn kiêu cách, cô dâu đi đứng như mù, như mày chứ.

Ngọc Huyền bậm môi. Cô trừng mắt nhìn lên, là cô ta, Thảo Vy, chỉ có cô ta mới nói năng mất dạy như thế với cô. Dẫu sao, cô cũng có lỗi, nên dần nổi tức. Huyền nhỏ nhẹ :

- Chị bị sưng tím bàn chân rồi. Chị có dầu đưa em xử cho.

Thảo Vy trợn mắt :

- Cái gì ? Mày hỏi tao có đem dầu theo không hả. Chẳng biết ông Khoa yêu mày ở chỗ nào, chứ tao thấy mày vừa quê vừa ngu quá sức. Mặc kệ mày, đèn chân tao đi.

Ngọc Huyền không còn kèm được nữa. Chưa có ai dùng từ đó với cô. Cái thứ chỉ biết nháy nhót ngang ngược này, cô nhất định cho cô ta một bài học.

ngọc Huyền chưa kịp nói, tay cô đã bị kéo nhẹ, Thy Khanh cười cười :

- Chị Thảo Vy xin lỗi nha. Tất cả chỉ là vô tình thôi. Có cần chị cay cù nặng nhẹ với chị Huyền không ?

Thảo Vy ầm ức :

- Chứ Khanh không thấy chân chị tím ngắt hay sao ? Con gái gì mà chỗ đông người mà vô ý quá vậy.

Thy Khanh đang giọng :

- Chị Huyền đã xin lỗi chị. Như vậy chưa đủ sao ? Chỗ đông người, chị không dẹp bớt âm thanh của mình, đừng trách người ta vô tình lần nữa.

Thảo Vy hung dữ :

- Khanh muốn đánh tôi à ? Đừng sống kiểu vắt chanh bỏ vỏ như thế chứ. Sẽ không hay lắm đâu. Người đàn hoàng không ai vô quán với thái độ lấm lét, cúi đầu chur cô ta. Ngoại trừ ...

Thy Khanh mím môi :

- Vắt chanh bỏ vỏ đấy, rồi sao ? Sao chị không tự nhìn lại mình, chị định ám chỉ gì, nói luôn đi.

Thảo Vy nhon nhon :

- Nếu cô ta không là vợ Ông Khoa, tôi sẽ nghĩ cô ta vừa giật đồ của ai đó, nên mới cảm mắt xuống đất như vậy.

Chúa ơi ! Tới nước này thì Ngọc Huyền không cần tử tế nữa. Cô ta dám ví cô là đồ ăn cướp đấy sao ? Mặc kệ xung quanh Ngọc Huyền giáng thẳng Thảo Vy hai tát tai. Cô hành động

nhánh đến nỗiThy Khanh không kịp giữ tay cô, và Khoa đứng lịm đi.

Thảo Vy nhào tới :

- Con ranh, mày đánh tao là mày tới số rồi. Anh Văn đâu, còn không dạy cho nó một bài học.

Nghe Thảo Vy kêu, lúc này Khoa mới nhớ ra, đây là quán cà phê nhà Thảo Vy. Anh định bước tới can ngăn. Thì Ngọc Huyền đã nhếch môi :

- Mày có là bà chủ ở đây đi nữa. Tao cũng khôngt sợ đâu. Tội xúc phạm mặt sát người khác, chị đáng bị như vậy. Ai đánh được tôi, xin mời.

Khoa không im lặng được nữa, anh bước tới, chưa kịp lên tiếng đã bị Thảo Vy ào tới, kéo tay anh, mắt rơm rớm :

- Anh Khoa, nãy giờ anh có nghe thấy không ? Một con nhà quê không hết mùi bùn, nói năng không biết trời cao đất rộng. Vậy mà anh...

Thy Khanh nóng mũi :

- Chị bỏ anh tôi ra đi, nhìn dị hợm lắm. Chị cần, tôi chờ chị đi bác sĩ.

Thảo Vy kêu lên :

- Thy Khanh ! Em coi chị không bằng con nhà quê này à ? Em nhìn coi, nó có xứng là chị em không ?

Thy Khanh nhếch môi :

- Giữa chị và chị Huyền, anh tôi chọn chị ấy, tất chị Huyền

phải hơn chị rồi. Đòi mà chị. Khi yêu xấu cũng thành tốt mà chị. Nếu biết vào đây mà phiền phức như thế này, tôi tha uống nước vĩa hè. Bán buôn mà nói năng kiêu chị, có ngày không còn khách. Về thôi anh Hai.

Dứt câu. thy Khanh kéo tay Ngọc Huyền ra cửa. Còn ném lại một câu.

- Đừng tự đánh mất mình, cuộc đời này không chỉ có mỗi tiếng kim loại. Con gái phải dịu dàng, tế nhị mới mong tìm được nữa còn lại của mình đó, chị Vy.

Vậy là mất toi một buổi chiều đẹp.

Bà Hân sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt. Mười tám năm, bà tiêu tụy như cây khô cạn nước. Mười tám năm, người đàn ông từng đầu gối tay ấp với bà, ra đi và trở lại, hồng hào, mập ú. Mấy hôm nay, phần nhớ Ngọc Huyền, phần mỗi một trong người, nên bà đã không thể ra cửa hàng.

Nhếch môi, bà khô khốc :

- Là ông à ? Ông về đây chi nữa ?

Người đàn ông đảo mắt nhìn quanh. Ông không ngờ, bà lại xây được căn nhà khang trang như thế này. Ông Hoàng cười nhẹ :

- Em vẫn không lấy chồng ? Vẫn mong tôi trở về đúng không ? Tôi muốn về lại quê hương mình, lo cho em và con. Bé Huyền đâu rồi ?

Bà Hân nói như kể vô hồn :

- Con tôi, nó đi lấy chồng rồi. Nhờ vậy tôi mới có căn nhà này đó. Ông hiểu không ? Bao năm nay, tôi đã quên ông rồi. Xin hãy cho tôi yên.

Ông Hoàng nhíu mày :

- Chứ không phải ba cho em tiền xây nhà à ? Cô Tư Hương kể với tôi như vậy mà.

Bà Hân đắng ngắt :

- Ba ai ? Ông đã nhẫn tâm hất đổ tất cả. Ngọc Huyền đang lên cơn sốt. Những đồng tiền cuối cùng tôi để mua thuốc cho con bé. Ông cũng giật lấy như một kẻ cướp vô lương. Gia đình ông trút mọi giận dữ lên đầu tôi. Căn nhà ấy, họ cũng nhất định đòi lại. Ông và gia đình ông đối xử với mẹ con tôi như cầm thú. Họ thương tiền hơn thương người. Bây giờ họ còn muốn ông đòi hỏi ở tôi ư ? Tàn tạ, bệnh hoạn như tôi, xứng với Việt Kiều hay sao ? Ông đi đi.

Ông Hoàng chậm rãi :

- Tôi biết mình có lỗi với em, cũng nhờ những đồng tiền sinh mạng của con, tôi đã đi được nước ngoài. Nhờ tôi trúng một canh bạc. Sông có nguồn. Cây có cội. Không có tôi. Bà đâu thể sanh Ngọc Huyền. Bà cho tôi được bù đắp lại.

Bà Hân nhếch môi :

- Ông muốn bù đắp điều gì? Khi con tôi đã thành con dâu nhà người ta.

Ông Hoàng bật dậy :

- Bà nói dối. bà hận tôi nên nói như vậy. Tôi có một chỗ quen biết bên ấy. Gia đình họ giàu có, cũng là dân di tản, nên muốn có con dâu người Việt. Năm nay Ngọc Huyền cũng đã lớn rồi, gả con vào nơi giàu sang, bà cũng đủ đầy.

Bà Hân chua chát :

- Rốt cuộc, ông cũng lật ngựa bộ mặt thật của mình. Cũng may, con Huyền đã có chốn có nơi. Ông không xứng đáng là cha của nó. Công sanh không bằng công nuôi dưỡng, nó bao năm không biết ông là ai. Ông không cho nó được miếng cơm, chén nước. Giá như buổi chiều cay nghiệt đó, hàng xóm không giúp tôi. Liệu hôm nay con Huyền có còn sống để ông về làm trọn đạo "phụ tử" không ? Ông đi đi, nó có về, cũng không tha thứ cho ông đâu. Với ông, nó không còn cha. Với tôi. Ông không còn tư cách của người chồng. Ông đi đi.

Ông Hoàng nghênh nghênh :

- Hôm nay bà có khí phách nhỉ? Chua ngoa, thách thức và dám đui tôi. Sao hồi đó bà không dữ chút đi. Bà đẹp thật, nhưng sự ủy mị, nghe lời của bà, khiến tôi chán. Ai dạy cho bà vậy ? Tôi ở đây đợi con Huyền.

Bà Hân uất nghẹn :

- Ông là con người vô liêm sỉ. Gia đình ông và sự phản bội như một con thú của ông dạy cho tôi đấy.

Ông Hoàng hét lên :

- Tôi nhìn bà nãy giờ rồi đó. Còn móc méo nữa thì đừng trách tôi vô tình. Tôi đã nhận tiền và đã đưa người ta về đây. Tôi là cha nó. Tôi nhất định có quyền.

Bà Hân giận lắm. Con đau từ trái tim bỗng phát tán đau dữ dội. Bà đã không còn bình tĩnh trước những lời nói cặn tình, cặn đạo của ông.

Có tiếng xe honda dừng trước cửa. Ngọc Huyền chạy vô nhà,

miệng gọi mẹ Oì ới.

- Mẹ Oì! Con về...

Ngọc Huyền trợn mắt, mẹ cô nằm rã rọi dưới đất, bên khốe miệng bà rỉ máu từng giọt. Cô điên cuồng quỳ xuống bên mẹ, nước mắt chan hòa :

- Mẹ Oì, đừng làm con sợ. Anh Khoa ới, phụ em đưa mẹ đi bệnh viện.

Mặc cho Khoa rồi Thy Khanh xúm vô đỡ mẹ lên. Ngọc Huyền ngẩn rãng nhìn người đàn ông, cô hét lớn :

- Ông là ai ? Ông đã làm gì mẹ tôi.

Ánh mắt cô rung rung, đau đớn. Ở người đàn ông này, sao có nhiều nét thân quen, có lẽ nào ?

Ngọc Huyền lao tới cào vào mặt ông Hoàng, cô như một người mất trí :

- Mẹ tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định giết ông, dù ông có là cha tôi đi nữa. Ông đi đi, đi mau đi, trời ới.

Ông Hoàng bây giờ mới nhìn đến vẻ mặt tái nhợt của bà Hân. Tim ông nhói lên. Mười sáu năm rồi, ông ra đi để lại cho bà bao đớn đau, uất hận. Bây giờ, ông thật sự giết bà sao? Mới ngoài bốn mươi, bà tàn tạ như người ốm đói. Trừ đôi mắt vẫn rất đen thăm thẳm. Ông đau đớn nói :

- Ngọc Huyền cho ta cơ hội chuộc lỗi cùng mẹ con.

- Tôi không cần. Ông không đi, tôi nhất định mời công an tới.

Khoa kêu lên :

- Huyền à, đưa mẹ vô viện đã. Mau đi.

Quay sang ông Hoàng. Anh chân tình như một người thân :

- Bác về đi. Ngọc Huyền đang trong trạng thái căng thẳng vì lo cho bác gái. Đừng để cô ấy nói những điều đau lòng bác ạ. Cháu sẽ lo cho bác gái.

Gương mặt ông Hoàng nhăn nhúm, ân hận. Ông lầm lũi quay đi. Thêm một lần nữa ông tự mình gây nên mối oán hận trong lòng con gái. Hình như vợ Ông nói đúng. Cậu thanh niên và hai chiếc xe honda kia, đủ nói lên tư cách và thân phận của cậu ta. Được người đàn ông ấy che chở, ắt Ngọc Huyền sẽ không khổ như mẹ nó.

Những ngày kế tiếp sau đó, Ngọc Huyền luôn ở bên cạnh mẹ. Bà Hân đã qua cơn bệnh hiểm nghèo, bà trở nên trầm lặng hơn. Ánh mắt bà đã buồn giờ càng trĩu nổi buồn thăm thẳm khó chịu. Vì công việc của Khoa, nên bà Khánh cho cô theo Khoa trở ra Hạ Long. Thy Khanh mến Huyền, cô ước gì anh Hai cô có được Ngọc Huyền trong tay mãi mãi, chứ không là sự giả tạo hiện tại.

Ngọc Huyền ngồi luôn trên cát, mắt cô nhìn sang khu du lịch đang náo nhiệt ồn ào. Khoa thuộc típ đàn ông say mê công việc. Dám làm những gì mà mình khao khát. từng đoàn xe Kom- mát- su chở đất đá ra làm đường, lấp biển. Khoa nhất định phải làm cho được con đường từ khu du lịch qua đảo khi. Gọ "đảo khi" vì hòn đảo rộng lớn ấy, ngoài rừng chuối bạt ngàn, cùng những vạt dừa xanh tươi chạy ven đảo, trên đảo chỉ toàn là khi đủ loại, lớn bé, già trẻ khác nhau. Sở thông tin văn hóa và bảo vệ môi trường sinh thái đã thành lập trạm bảo vệ loài khi này, khi rất dạn dĩ khi có người lên đảo. Khoa muốn du khách được sang đảo, thả hồn trong khung cảnh

thiên nhiên rất thật ấy.

Thy Khanh lượm được vài vỏ ốc, cô bé chìa trước mặt Huyền:

- Đẹp quá hả, chị Hai ?

Ngọc Huyền nói :

- Lát nữa lên gò hầu kia, Khanh tha hồ nhặt. Nhưng phải thận trọng không thôi hầu cắt đứt chân. Khanh à, ở đây không có mẹ, Khanh đừng gọi mình là chị Hai nữa.

Thy Khanh cười cười :

- Kệ đi mà. Già trẻ chết chóc gì một câu gọi. Khanh quen rồi, đang cầu trời "Giả thành thật" nữa đó.

Ngọc Huyền buồn buồn :

- Nhiều khi Huyền thấy day dứt trước sự chăm sóc của ba mẹ. Vì muốn được học, muốn mẹ không còn lam lũ mà Huyền đã sống giả dối. Sự giả dối khiến Huyền đau đớn. Nếu thời gian tới. Huyền tìm được việc làm thêm. Chắc chắn Huyền trả lại sự tự do cho anh Khoa. Anh ấy không thể mãi thiệt thòi.

Thy Khanh lắc vai Huyền :

- Chị à, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi, chị đâu cần căng thẳng quá. Ít lâu nữa chị về Hà Nội học. Anh Khoa phải làm việc ở đây. Đó cũng là cơ hội để xem xét lại tình cảm của mình. Đản ông ba mươi tuổi mới là tuổi chín chắn, trưởng thành. Chị lo làm gì. Hơn nữa, Khanh thấy anh Hai thương chị lắm đó. Không giống đóng kịch đâu.

Ngọc Huyền kêu nhỏ :

- Lại xét đoán lung tung, Huyền có nhỏ bạn. Hôm đám cưới nó làm phụ dâu ấy. Minh Minh thương anh Khoa, và Huyền muốn giúp họ.

Thy Khanh chau mày :

- Nghe chị nói. Chắc chị thương chị đó lắm. Nhưng ván đã đóng thuyền rồi. Một gia đình danh giá, chẳng ai chịu cưới chàng rể đã qua một lần vợ dâu.

Ngọc Huyền trầm ngâm :

- Ngoài tình bạn, Huyền còn mang nặng ơn nghĩa với Minh Minh, thật ra nó không buồn gì Huyền, nhưng thấy nó buồn quá, Huyền chịu không nổi.

Thy Khanh kêu lên :

- Đừng nói chuyện đó nữa chị. Mình xuống tắm đi.

Huyền gật đầu. Giữa làn nước biển xanh ngan ngát. Huyền sải những đường bơi thật mạnh mẽ. Nước giúp cô xua tan những buồn phiền đời thường. Bên cô. Thy Khanh bơi ngựa trên sóng, hàng mi dài, cong vút nhìn lên bầu trời đang dần tối bởi sắc tím hoàng hôn. Chẳng biết "bà cô chồng" này đang nghĩ gì nhỉ ?

Bà Hà đang mãi mê ngắm soi những viên hồng ngọc, chợt giật mình bởi tiếng thả người đánh uỳnh xuống ghề. Vội thu mấy viên đá bỏ vô túi, bà nhìn lên, mắt chau lại sâu thẳm :

- Chuyện gì nữa đây Thảo Vy ? Cha trời ơi ! Con...ai bày cho con ăn mặc kiểu này hả ? Ai?

Bà lắc vai Thảo Vy, lạnh tanh :

- Con gái, con đũa, mặt mũi sáng rõ, bộ con sợ không khoe vai, hở rốn, hở đùi thì con không có người yêu hả ? Hèn gì thằng Khoa nó không chịu con cũng phải.

Thầy Vy ầm ức :

- Mặc thế này thì sao ? Mẹ đừng khắc khe với con quá. Mấy cô tiếp viên của mẹ, không phải mẹ yêu cầu họ ăn mặc moden à ?

Bà Hà gận dữ :

- Con ăn nói vậy hả ? Công việc là công việc. Con là con gái có ăn học, gia đình sang trọng. Con không thể như mấy người đó. Con tưởng mẹ không xốn xang sao. Chỉ vì cuộc sống của chúng ta, mẹ đành phải chạy theo khách. Con không thể đeo mo vô mặt mẹ.

- Mẹ thật là mâu thuẫn. Một người kinh doanh quán cà phê đèn mờ. Một người cho vay lấy lãi. Mẹ không có xốn xang cái gì hết, ngoài tiền. Mẹ luôn bắt con hiền lành, nhu mì, không thôi Khoa nó ghét. Bây giờ mẹ đã nhận ra chưa. Con còn ước gì có sức mạnh để giết tụi nó kia.

Bà Hà khựng người :

- Thảo Vy ! Thật ra con đã gặp cái gì hả ? Hôm nay con còn xiên xỏ cả mẹ nữa. Thật ra con còn coi ta là mẹ con hay không ? Đàn ông trên thế gian này đã chết hết đâu. Sao cứ hạ thấp tư cách mình vậy. Ta cũng vì con tất cả, nên lương tâm day dứt ta cũng nhắm mắt làm lơ đi. Vì con, ta phải tới nhà dì Khánh. Thà đi vay mượn cũng không nhục bằng, ta phải đi năn nỉ họ cưới con. Vậy mà con chưa vừa lòng ? Con muốn sao hả ?

Thảo Vy hơi gòn gợn, bởi mẹ cô rất hiếm khi giận với cô. Liếm môi, cô buông gợn :

- Con biết mẹ thương con. Nhưng mẹ làm ơn đi, hãy để con làm theo ý của mình.

Bà Hà trợn mắt, nghẹn lời :

- Thảo Vy ! Mẹ thật không ngờ những gì mẹ lo lắng cho con, huy sinh tất cả những gì thuộc về danh dự để mong con vui. Bởi con vô phước có một người cha yếu đuối, nhu nhược. Mẹ chỉ có duy nhất một mình con. Mẹ muốn con tự do thoải mái, dè dặt mẹ đã hại chính mình. Đáng ra mẹ không nên cho con bỏ học, không cho con đi chơi, đi nhảy. trời ơi...

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của mẹ, Thảo Vy chợt thấy mình có lỗi, song bản tính cao ngạo, được nuông chiều, cô uất ức :

- Mẹ tài giỏi. Mẹ là bạn dì Khánh. Cô Ba là ai ? Sao mọi người không kéo được Khoa lại. Con nhà quê ấy nó có gì hơn con.

Bà Hà ngậm ngùi :

- Con nên nhìn lại mình, để tự tìm ra câu hỏi, vì sao thằng Khoa nó không cưới con ?

Thảo Vy kêu lên :

- Mẹ !

Bà Hà chưa xót nhìn con buồn bã :

- Thảo Vy, mẹ nói thiệt con nên tu tỉnh lại. phận nữ nhi, công dung ngôn hạnh phải là cốt yếu. Thằng Khoa có mấy năm bên con, cơ hội trong tay con không nắm bắt. Đàn ông, khi chơi bời. Nó thích con gái đẹp, rục rờ, ưa chơi bời. Song khi

lấy vợ, nó sẵn sàng gạt người phụ nữ rục rồ để cưới người phụ nữ bình thường bởi sự giản dị. Tính nết hiền hậu mới đích thực đem lại cho nó hạnh phúc.

- Mẹ có vẻ bệnh vực họ ? Con ghét con nhỏ đó.

- Mẹ là mẹ con. Mẹ sao bệnh vực người ta mà bỏ con được. Thật ra cô gái đó cũng đáng trân trọng lắm.

Thảo Vy tròn môi :

- Mẹ !

Bà Hà xua tay :

- Con lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm. Chuyện thiên hạ, đừng quan tâm nữa. Hãy tu sửa mình, con gái ạ.

Một bóng người đứng ngoài cửa phòng.

Thảo Vy chau mày :

- Là anh hả Du ?

Du mỉm cười :

- Cháu chào dì, hôm nay dì không đến quán sao ? Còn em, mặt mũi anh lạ lắm à ? Khi không nhìn ghê quá Vy ơi.

Thảo Vy hơi cười :

- Tại thấy lạ. Lâu nay anh đi đâu vậy.

Du thản nhiên :

- Anh vô Sài Gòn tìm nguồn tiêu thụ hàng. Sao rồi, mặt mũi em nhìn bí xì quá vậy.

Thảo Vy đậm chân thành thịch :

- Tuyệt vời. Anh thích thật. Đi Sài Gòn như đi chợ. Còn em thì...

Du nhìn như đốt từng vùng da thịt của Vy. Cô nhỏ này, chịu chơi không thua gì dân chơi ngoài đường.

Du cười cười :

- Hôm nào xin phép mẹ, anh dẫn đi tham quan.

Thảo Vy tươi cười :

- Mẹ Oi ! Mẹ nghe anh Du nói không, hôm nào mẹ cho con đi Sài Gòn nha.

Bà Hà nghiêm lạnh :

- Khi nào mẹ sắp xếp thời gian, mẹ đưa con đi, mẹ không cho con đi đâu một mình cả.

Thảo Vy buồn rĩ, Du cũng sượng trân trước câu cảnh cáo của bà Hà.

- Con lên thay đồ đi.

Thảo Vy bối rối :

- Mẹ à, anh Dụ..

- Mẹ sẽ tiếp dùm con. Đi mau đi.

Nét mặt của bà Hà trầm lặng, có vẻ gì khắc bạc. Du rụt rè.

- Dì vẫn khỏe hả dì ?

Bà Hà lơ lửng :

- Ủm ! Bình thường. Cháu vẫn làm việc cho gia đình à.

Du nhẹ lời :

- Dạ ! Bố mẹ cháu quyết định mở thêm chi nhánh phía Nam. Hiện tại ngành thời trang đang được đầu tư mạnh.

- Cháu sẽ vào đó chứ ?

Du trầm tĩnh :

- Cháu chưa rõ dì ạ. Đi hay ở đều phải làm việc. Ba cháu thì đi biết đấy, tham việc hơn cả ăn ngủ.

Bà Hà gật đầu :

- Đàn ông mà. Sự nghiệp phải luôn đặt hàng đầu.

Du dè dặt :

- Dì à, cháu nghe nó Khoa đã cưới vợ hả dì ?

Bà Hà thoáng buồn :

- Ủ ! Thằng đó khá đấy, cô gái kia thật có phúc.

Du xoắn xang :

- Sao lạ vậy dì ? Khoa và Thảo Vy thân thiết lắm mà.

- Thân thì có, nhưng đâu phải thân nhau là cưới được, Thảo Vy nhà dì còn nhiều thói hư lắm.

Du cười nhẹ :

- Dì lại tự ti rồi. Thảo Vy..

Bà Hà cao giọng :

- Không cần cháu phải khen nó. Thảo Vy là con dì, tính nết nó thế nào, tự dì biết. Nếu cháu muốn, dì cho phép cháu tìm hiểu nó. Với điều kiện.

Du mừng rơn :

- Điều kiện gì ạ ?

- Không khó lắm đâu. Cháu giúp nó bớt đi chơi, đi nháy, hướng nó trở lại trường học cho xong chương trình. Nó sẽ được gia đình cháu thương, nếu nó thật sự thay đổi.

Du tự tin :

- Cháu sẽ cố dì ạ.

- Con bé bướng lăm đó, lại đang buồn chuyện thằng Khoa, cháu phải khéo léo lăm mới được.

Bà Hà đi về phòng vừa lúc Thảo Vy trở xuống. Nhìn cô gọn gàng, nhẹ nhàng trong bộ đồ lửng mặc nhà. Du tự nhủ : Nhất định anh sẽ thay đổi được Vy. Cũng như được trái tim cô yêu thương anh. Phải cố gắng và kiên nhẫn nha Du !

Cuối cùng những ngày cũng chấm dứt. Ngọc Huyền ngậm ngùi chia tay mẹ để lên Hà Nội. Vừa làm dâu vừa làm học trò. Số phận không quá khắt khe với cô, khi Khoa làm việc ngoài Hạ Long, phải hai tuần hoặc có khi một tháng anh mới về nhà. Cô được tự do học, tự do chơi y như Thy Khanh, bà Khánh đã liên hệ để cô vào đại học với diện tuyển thẳng. Ngọc Huyền chọn nghề y. thy Khanh học ngân hàng và Minh Minh học đại học sư phạm hóa sinh. Buổi tối Ngọc Huyền ghi danh học thêm vi tính và ngoại ngữ ở trung tâm. thy Khanh

không thích học ngoại ngữ và Minh Minh cũng vậy. Thi thoảng Khanh và Minh Minh đi đón Huyền, chủ yếu là đón để đi ăn quà vặt.

Ngọc huyền lo lắng bồn chồn khi cô nhìn ra ngoài ô cửa kính, sấm chớp đang ù ùng vang lên, chớp rạch sáng bầu trời và không lâu sau đó, mưa bắt đầu trút xuống. Dù giữa mùa thu, chớm vào đông rồi mà sao trời còn mưa chứ. Ngọc Huyền nhấp nhóm vì lo lắng. Mưa lớn thế này làm sao cô dám về. Mưa không đáng sợ bằng sét. Cô sợ sét vô cùng. Mưa có sấm sét, cô luôn trùm mền kín mít, tìm sự bình yên.

Mưa quá lớn và có thể dai nữa. Dù rất muốn về, cô cũng không dám chạy theo bạn. Gió mưa vùn vủ trên những ngọn cây. Ngọc Huyền bị nước mưa tạt vào người lạnh run. Cô đành trở vào lớp. Vì học thêm ban đêm, tính cô trầm lặng, nên Huyền không quen ai cả. Dù có đến phân nửa học sinh còn ở lại.

Chúa ơi ! Mưa gì mưa mãi thế, hơn nửa giờ trôi qua rồi, thời gian đi qua kéo theo bóng đêm mỗi lúc một sâu thêm. Thy Khanh và Minh Minh hai con nhỏ chết tiết này, lúc không chờ không mong thì toé toét đến. bây giờ lại trốn miết ở nhà, không thèm nhớ đến cô với cơn mưa dai dẳng. Cấn môi. Ngọc Huyền quyết định độ mưa về nhà. Bà Khánh chắc đang lo lắng cho cô.

Cũng may hồi tối, Huyền bỏ tập vô chiếc giỏ xách bằng bao ni lon cứng, nên không sợ bị vỡ ướt.

Có tiếng ai đó ngăn Huyền đừng về, và bên ngoài cổng trường, đường phố vắng vẻ gòn gợn trong mưa. thầy kệ, chỉ hơn một con đường thôi, cô sẽ được ủ ấm trong nệm dày, mền len ấm.

Vừa dắt xe ra khỏi cổng, Huyền đánh run vì lạnh, thì một bàn tay to bè, nắm lấy ghi đông xe của cô :

- Mưa lớn thế này để anh cho bé mượn áo mưa, không thôi lạnh.

Hình như trong giọng nói bị gió đánh tạt ấy đi, cô nghe nồng mùi rượu. Cấn chặt bờ môi, Huyền hét nhỏ.

- Mưa kệ mưa, tôi đã ướt rồi cũng không cần đến áo mưa. Ông bỏ tay cho tôi đi.

Chiếc xe đã không được nói lỏng, bờ vai Ngọc Huyền còn bị bàn tay kia bóp chặt. Mưa gió vẫn vồ tình đùa trên áo quần cô ướt nhẹp. Vừa tức vừa sợ. Ngọc Huyền hình dung đến sự thô bạo của kẻ phạm phu.

Không đâu. Ngọc Huyền này đâu dễ bị ai cướp đi sự trong trắng chứ. Gió như vô tình thổi tóc bay vào mắt cô, dầm dẫm, cay cay.

Chiếc xe bị hất ra, hơi thở nồng mùi rượu phả vào mặt cô, muốn ói mưa, Ngọc Huyền mím môi, bằng một cái co người rồi bật lại, cô đã hất văng tên khốn đó ra xa. Hấn rú lên đau đớn.

Ngọc Huyền lạnh tanh :

- Mày nằm đó cho mưa dìm mày chết toi đi. Đồ đàn ông khốn kiếp. tao không bè tay mày ra là may lắm đó. Ngọc Huyền dựng xe đạp lên, cô ngược mặt nhìn vào hành lang trường thấy quá vắng vẻ.

Nhếch môi, Huyền đạp xe về nhà. Lạnh quá trời. Cô nghe tủi thân dâng đầy mặt. Nước mắt và nước mưa vô tình làm nhạt

nhòa khuôn mặt của cô.

- Ngọc Huyền phải không em ?

Ngọc Huyền nghe tiếng người gọi thảng thốt phía sau. Dù gió đang gào và mưa rơi ào ạt. Cô đã nhận ra tiếng nói ấy là của Khoa. Cô dừng xe lại. Lơ ngơ và run rẩy. Khoa xót xa :

- Em lạnh và ướt hết rồi. lên xe anh chở về.

- Ngọc Huyền lắp bắp :

- Còn xe đạp, em đi được chứ không giữ nó được đâu. Khoa nói như ra lệnh :

_vậy em chạy xe về mau lên. Anh chạy xe đạp.

Ngọc Huyền không phản đối. Bởi cô thật sự lạnh lắm rồi.

Nghe tiếng xe dừng trước thềm nhà, cả Thy Khanh lẫn Minh Minh đều chạy ra lo lắng :

- Ồi Huyền !

Bàn chân như run lên, ánh mắt đen như đen hơn trên gương mặt đầy nước. Ngọc Huyền khụy xuống ngay bậc cửa.

Cô tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong chăn nệm, người nóng rực vì sức nóng của dầu.

Khoa mừng rỡ :

- Ngọc Huyền ! Em thấy trong người như thế nào ?

Ngọc Huyền cắn môi :

- Đói và rất mệt. Anh về khi nào ?

Khoa từ tốn :

- Anh về hồi sáu giờ. Để anh xuống bếp lấy đồ ăn cho em.

Khi Khoa quay đi thì có Thy Khanh, Minh Minh và bà Khánh đi theo.

Thấy bà, Ngọc Huyền đẩy mền ngồi dậy :

- Mẹ ! Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng.

Bà Khánh cười nhẹ :

- Mẹ lo không bằng một góc lo của chồng con. Có nghe lạnh nữa không con ?

Cử chỉ lời nói của bà thật ấu yếm, nó không phải tình cảm mẹ chồng dành cho con dâu. Bà thương hơn cả Thy Khanh.

Ngọc Huyền nhỏ giọng :

- Cũng hơi lạnh mẹ ạ. Con nghĩ ăn cơm vô, con sẽ khỏe thôi.

- Vậy thì hãy rán ăn chén súp vi cá trước. Mẹ xuống nhà.

Thy Khanh sờ tay Huyền :

- Đang mưa sao chị về cho ướt ?

Tự nhiên Ngọc Huyền muốn khóc ghê đi. Mắt cô chớp rung rung :

- ta ghét hai đứa mi. Thấy mưa không chịu đi đón ta. Chờ tạnh mưa đến sáng hay sao ?

Minh Minh chép miệng :

- Đâu phải lỗi tại tao hay Thy Khanh. Tại Khoa nói chờ tan

học đi đón mảy chứ bộ.

Khoa nhẹ giọng :

- Thôi nào, ăn đi rồi hãy nói. Em than đói bụng kia mà.

Ngọc Huyền ném cho hai nhỏ bạn cái nhìn đầy hăm dọa.

Ai dè, mới ăn được hai phần chén súp, Ngọc Huyền bỗng lên cơn sốt. thoát đầu cô nghe lành lạnh từ trong phổi lạnh ra. Sau đó cô chìm vào cơn nóng rùng rục. Nhiệt kế cho thấy Ngọc Huyền lên cơn sốt đến ba mươi chín độ C. bà Khánh vội bảo Khoa :

- Mau đưa Ngọc Huyền đến bệnh viện.

Khoa hấp tấp bế Huyền ra xe, Khoa tư tay lái chiếc Mercedes màu đen ra khỏi nhà. Ngọc Huyền ngồi giữa Minh Minh và Thy Khanh.

Từ khi Minh Minh thấy Huyền rơi vào cơn mê sảng, cô khóc suốt.

Huyền kêu lên : "Bỏ ra cho tôi đi. Đồ khốn kiếp" cô cứ lặp lại câu đó trong cơn mê sảng.

Khoa muốn điên lên. Anh linh cảm Ngọc Huyền đã gặp chuyện gì đó, trước khi anh tới.

Thy Khanh ngen ngào :

- Anh Hai ơi ! Chị Huyền làm sao vậy. Trong mê, chị vẫn có vẻ sợ hãi.

Minh Minh cũng nói :

- Nhìn vậy chứ Ngọc Huyền gan lắm, nó chẳng sợ một điều

gì cả. Tại sao nó lại thế này ?

Khoa vẫn im lìm lái xe. Nỗi lo lắng đang dâng đầy lòng anh.

Xe dừng trước cổng bệnh viện, anh bế thẳng Huyền vào phòng cấp cứu. Ba người ngồi bên ngoài nôn nao chờ đợi.

Khoa là người đầu tiên lao tới bên bác sĩ, giọng anh khắc khoải :

- Bác sĩ vợ tôi có sao không ?

Bác sĩ nghe Khoa nói, có vẻ ngạc nhiên. Ông cười hiền :

- Cô ấy là vợ cậu à ? Còn trẻ quá đã làm vợ sao ? Cô ta bị cảm thương hàn. May gia đình đưa tới kịp.

Khoa thở ra :

- Cảm ơn bác sĩ đã cứu cô ấy.

Ông bác sĩ cười xòa :

- Sao lại cảm ơn tôi ? Cậu có cô vợ xinh như thế, sao để đi mưa đến đổ bệnh. Lần sau nhớ cẩn thận. cậu vô trong đó đi.

Khoa và Thy Khanh cũng vào phòng bệnh. Chẳng biết sao Minh Minh lại không bước theo. Cô bước đến bên lan can nhìn xuống đường. Buồn quá ! Tại sao cô lại nghe lời Ngọc Huyền ? Lại huy vọng vào tình yêu đơn phương mà càng ngày cô càng chua chát, đau đớn nhận ra Khoa không bao giờ là của cô.

Hình ảnh Khoa lo lắng cho huyền hoàn toàn xuất phát từ trái tim. Giữa cơn đau bệnh của Huyền. Khoa hoàn để lộ tình cảm của mình. Rõ ràng Khoa yêu Ngọc Huyền ! Đám cưới chỉ là

một sợi dây nhỏ cho anh thêm cơ hội gần Huyền.

Minh Minh tin Ngọc Huyền không yêu Khoa. Chẳng phải Huyền luôn tạo điều kiện cho cô gặp anh đấy ư ? Khoa coi cô như Thy Khanh, Chỉ có thế.

Còn cô ! Cô biết mình yêu Khoa. Yêu thầm lặng đón đau, khoa chẳng bao giờ dành cho cô lời ầu yếm, cử chỉ ngọt ngào ! Ngọc Huyền vô tư. Khoa cố ý. Ai biết được mấy tháng qua sau cánh cửa kia, họ đã là gì của nhau ?

Nén tiếng thở dài. Minh Minh chậm rãi vào phòng.

Ngọc Huyền đã tỉnh, dù khuôn mặt vẫn nóng bỏng, rục hồng.

Minh Minh ào tới :

- Ngọc Huyền ! Mày làm tao sợ quá. Đang ăn ngon lành thì sốt. Thật dễ sợ.

Ngọc Huyền mỉm cười :

- Bây giờ tao tỉnh rồi nè. Tao đâu dễ chết được.Hậu của nghề y kia mà.

Thy Khanh cười cười :

- Đã biết nói đùa là không đáng lo nữa. Em khuấy sữa chị uống nha.

Ngọc huyền nhăn mặt :

- Huyền không biết uống sữa.

Khoa chậm rãi :

Không biết thì tập cho quen. Con gái phải biết uống tất cả mọi loại sữa mới khỏe.

Minh Minh gật đầu :

- Anh Khoa nói đúng đấy. Mày phải cố thôi, đói quá ngất xỉu thì mệt lắm.

Khô sở nuốt từng muỗng sữa, cho đến khi được phân nửa ly, thì Huyền nhất định thôi.

Nhìn mọi người, Huyền nói nhỏ :

- Thy Khanh ở lại với Huyền. Anh Khoa đưa Minh Minh về. Khuya rồi. huyền cũng đỡ nhiều, không cần tất cả ở lại đâu.

Minh Minh biết Ngọc Huyền muốn gì. Nhưng Thy Khanh đã nói :

- Không được đâu. Anh Hai đưa tụi em về nhà ngủ ? Không sợ mẹ nghi ngờ hay sao ?

Minh Minh hiểu Khanh nói đúng. Cô chợt nghe trái tim mình nhói buốt làm sao.

Quên đi Minh ơi, tìm cho mình một bờ vai khác. Quên đi để Ngọc Huyền không bức rút với suy nghĩ có lỗi với mình.

Khoa sinh ra là để cho Ngọc Huyền, Khoa không là của cô đâu. Cũng như Khoa không chấp nhận Thảo Vy vào đời, dù họ có bao tháng năm cận kề. Tình yêu là điều khó nói lắm. Có thể Huyền vì mặc cảm, vì lời hứa với cô, vì bản hợp đồng kết hôn kia nó đã không nhận ra chính tình cảm của mình.

Minh Minh xiết nhẹ tay huyền. Mắt cô như nói " đừng ngốc nữa Huyền ơi ! Khoa là của mày đấy " !

Ngọc Huyền bàng hoàng nhìn theo Minh Minh. Có lẽ nào, Minh Minh nói đúng ? Và đám cưới kia sẽ không có lần thứ hai nữa cho Huyền ?